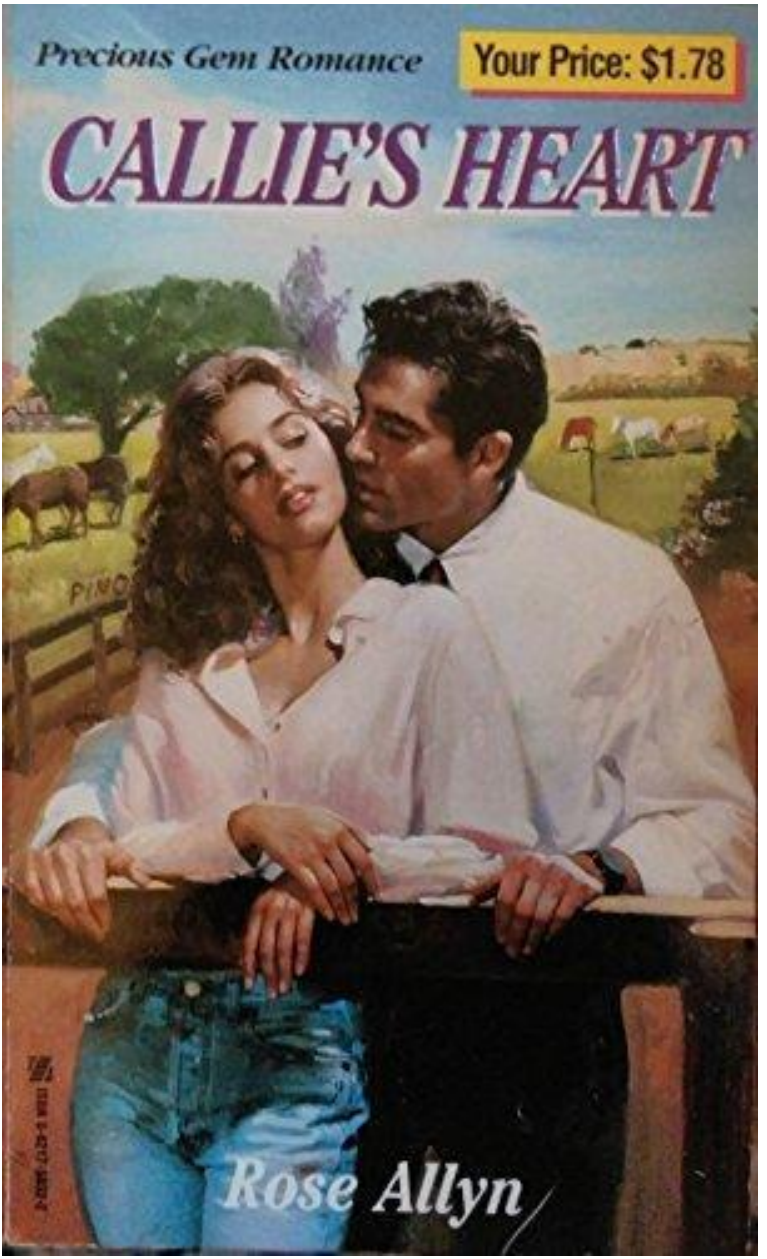
Precious Gem Romance
Your Price: $1.78
CALLIE'S HEART
Rose Allyn

ROSE ALLYN
INIMA LUI CALLIE

Titlu original: *CALLIE'S HEART*

Traducător: Mihnea Columbeanu

ANTRENOAREA DRAGOSTEI

Încercând să-şi revină după o căsnicie ratată, rezistenta Callie O'Rourke este la fel nărăvaşă ca iepele pe care le antrenează – şi e tocmai femeia potrivită pentru a-i da unei eleve tinere şi timide lecţii de călărie *şi* încredere în sine. Dar, pentru Callie, marea provocare e protectorul tată al feţei. Bogat, arogant şi încăpăţânat, este exact genul de om pe care Callie nu-l poate suporta. Viril, chipeş şi imposibil de sexy, e genul de bărbat căruia Callie nu-i poate rezista.

La început, tatăl celibatar Brent Logan este nemulţumit de influenţa pe care o are Callie O'Rourke asupra fiicei lui, Annie. Dar, pe măsură ce Annie îşi câştigă tot mai mult siguranţa de sine, Brent devine mai conştient de sine – şi de puternica atracţie pe care i-o inspiră frumoasa antrenoare. Doar cu puţină muncă de lămurire – şi instruire – Brent va fi gata. Iar Callie este mai mult decât dispusă să-l înveţe pe Brent o lecţie… de iubire.

— Domnişoară O'Rourke…

Callie rămase cu privirea drept înainte. Strânse din buze şi apăsă coastele iepei cu călcâiele. Snow lungi pasul.

— Domnişoară O'Rourke… repetă Brent.

Acum alerga de-a binelea, iar Callie începea să se simtă vinovată pentru că-l chinuia aşa. Apoi îşi aminti de întâmplarea din ajun şi nu făcu nimic pentru a încetini calul.

— Domnişoară O'Rourke…

Callie era impresionată. Brent Logan reuşea să vorbească pe un ton serios şi important chiar şi în timp ce alerga pe o cărare pentru cai, îmbrăcat într-un costum care odinioară fusese respectabil.

— N-ai putea opri un minut animalul ăsta? Am ceva de vorbit cu dumneata.

Văzându-i chipul rugător, lui Callie i se făcu milă.

— Prrr, fetiţo!

Snow se opri, iar Callie îşi aruncă piciorul peste gâtul ei. În timp ce se lăsa să alunece spre pământ, Brent făcu un pas înainte, întinzând mâinile pentru a o ţine de talie până când ateriză uşor în faţa lui.

Mâinile lui îi rămaseră pe şolduri, iar Callie aproape că uită de ce-l antipatiza pe acel om. Îi simţea parfumul slab de colonie, amestecat cu aroma dulce a ierbii. În adâncul ei se trezi la viaţă o scânteie de dorinţă. Dintr-odată, simţi nevoia să-i atingă liniile feţei cu degetele, să şi le plimbe prin părul lui lucios şi negru ca abanosul, să-i lărgească nodul cravatei care atârna strâmbă la gât. O clipă, se întrebă dacă nu-şi pierduse minţile. Când ochii lui se întunecară, sugerând la ce se gândea, Callie îşi pierdu dorinţa de a-şi regăsi echilibrul.

Îi privi atentă chipul. Avea o senzaţie ciudată, o chinuia dorinţa ca buzele să-i fie atinse – şi, pe negândite, îşi trecu vârful limbii peste buza de sus.

Chipul lui Brent, aflat atât de aproape încât Callie îi putea distinge începutul bărbii, se transformă. Privirea lui întunecată, primitivă şi telurică, îi trimise prin trup un val de dorinţă. Ridică faţa spre el. Brent lăsă să-i scape un oftat adânc şi se apropie, atingându-i buzele cu ale lui.

Pentru Dan și Dannie, adevărata fericire până la adânci bătrâneți din viața mea, și pentru A.J. Castle, Annette și Kris, a căror cinste și prietenie au fost pentru mine daruri neprețuite.

Capitolul 1

— Callie, e afară un tip care întreabă de tine.

Callie O'Rourke ridică privirea dinspre calul pe care-l controla, zâmbindu-i feţei din uşa grajdului.

— Mulţumesc, Jess. Ies într-un minut.

Îşi mai trecu o dată mâna peste flancul lucios al iepei, apoi mângâie afectuos steaua de pe botul animalului, înainte de a ieşi din grajd.

Rezemându-se de uşă, scoase din buzunar o bucată de morcov şi o întinse. Buzele moi îi gâdilară palma când calul apucă delicatesa. Callie îi mai dărui o ultimă mângâiere afectuoasă şi porni spre birou.

— Ăă, Callie?

Aruncă o privire spre Jessie, care ezita lângă roaba plină cu rumeguş, încruntată.

— Tipul nu-i deloc mulţumit. Arată la fel ca Sky Fire când Tea Biscuit încearcă să-i şterpelească ovăzul.

Callie râse. La doar zece ani, Jessica Winlock avea un talent uluitor de a compara expresiile oamenilor cu acelea ale cailor. Dacă acel vizitator corespundea descrierii lui Jessie, însemna că era lat în piept şi lung în picioare, cu păr negru şi aceeaşi ţinută arogantă ca a armăsarului Appaloosa al lui Callie. Iar dacă avea acelaşi temperament irascibil pe care-l manifesta Sky Fire cu unele ocazii, Callie nu ardea de nerăbdare să-l cunoască.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, Jess. Voi avea grijă să păstrez distanţa, ca să nu-mi tragă vreo copită.

Jessie apucă mânerele roabei şi intră într-o boxă goală. Callie o strânse prietenește de umăr, din mers.

— Îl caut pe Callahan O'Rourke.

Un glas profund reverberă prin clădire, iar Callie se răsuci spre cel care vorbise. O siluetă luminată din spate, în uşa din capătul opus al grajdului, o făcu să mijească ochii pentru a distinge mai mult decât conturul. În timp ce mergea pe culoarul betonat din mijlocul grajdului, Callie observă că era înalt de cel puţin un metru optzeci şi cinci şi avea nişte umeri ca de fotbalist. Rezistă imboldului de a-şi scutura firele de fân din păr. Privindu-şi blugii decoloraţi şi cizmele pline de pământ,

ridică din meri. Dacă vizitatorul venise ca să discute despre o taxă de montă, l-ar fi interesat mai mult cum arăta Sky Fire decât Callie. Iar dacă era atât de iritabil pe cât dăduse de înţeles Jessie, înfăţişarea ei n-avea cum să-i influenţeze starea de spirit.

Când ajunse destul de aproape ca să-l vadă clar, Callie conchise că Jessica îl încondeiase bine. La fel ca Sky Fire, omul avea o constituţie şi ţinută atletice, iar poziţia lui indica aroganţă. Purta pantaloni de costum strânşi pe picior şi o cravată închisă la culoare, peste cămaşa albă apretată. Callie văzu o pereche de pantofi care păreau să coste mai mult decât şeile ei de paradă. Noroc că Jessica tocmai măturase în grajd. Pantofii lui eleganţi nu erau în pericol iminent de a se afunda în bălegar.

Privirea lui Callie urcă spre chipul vizitatorului. Acesta se uita la ea pătrunzător ca un uliu, cu expresia înăsprindu-i-se pe măsură ce Callie se apropia. În restul lumii părea să se fi lăsat tăcerea. Singurele sunete pe care le auzea Callie erau propria ei respiraţie şi bocănitul cizmelor pe ciment. Se întrebă sarcastic când avea să înceapă muzica de western-spaghetti. Se simţea exact ca în timpul unei răfuieli cu pistoalele dintr-un film de serie B. Nu-i mai lipseau decât pintenii care să clănţăne la fiecare par.

Lucirea furioasă din ochii bărbatului îi făcu umerii să se încordeze. Nu-i putea fi adresată ei. Nu-l mai văzuse niciodată pe acel om. Dar raţiunea nu-i putea opri tremurul care începea din stomac, radiind în exterior. Callie trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă umerii, oprindu-se la câţiva paşi de străin.

Îşi dori să se fi oprit cu un metru mai în spate. Jessie nu precizase că vizitatorul şi Sky Fire aveau în ochi aceeaşi strălucire virilă şi feroce care făcea din armăsarul lui Callie favoritul tuturor crescătorilor locali de cai. Înghiţi în sec, dorindu-şi să se refugieze în cabinetul ei şi să se ascundă după birou. Puterea controlată din trupul robust al acelui om ar fi părut mai îngrădită în spaţiul restrâns al camerei.

Braţele lui, încrucişate pe piept, făceau să se întindă materialul scrobit al cămăşii peste muşchii pectorali bine dezvoltaţi. Ar fi fost în stare să-l pună la punct cu privirea până şi pe Sky Fire, îşi spuse Callie, încercând să-şi stăpânească o nouă palpitaţie nervoasă. Zâmbi forţat şi-i întinse mâna.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc Brent Logan. Îl aştept pe domnul O'Rourke.

Zâmbetul lui Callie se şterse, în timp ce mâna îi cădea pe lângă trup. Glasul acela profund şi onctuos ar fi putut suna plăcut în împrejurări normale, dar pe moment în el se simţea o undă de ameninţare. Logan continua să-şi ţină braţele încrucişate pe piept, privind-o încruntat.

Callie îi simţea mirosul coloniei, o marcă scumpă pe care o recunoştea după o reclamă parfumată dintr-o revistă pentru femei pe care i-o dăduse prietena ei, Patricia. Fără îndoială, şi el îi simţea parfumul. *Cau de horse*. Era nedrept că trebuia să se confrunte cu omul acesta îngrijit, în timp ce purta cele mai jegoase haine de lucru, trăsnind a toate duhorile de grajd cu putinţă.

— Eu sunt Callahan O'Rourke.

Îşi înclimă capul, pentru a privi mai îndeaproape chipul lui Brent Logan. Deşi Callie avea un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, Logan reuşea totuşi s-o privească de sus. Buza lui răsfrântă şi privirea rece îi dădeau senzaţia neplăcută că o dispreţuia încă înainte de a fi schimbat mai mult de două vorbe.

Callie nu mai auzea lopata lui Jessie înfigându-se în rumeguş. O imagine a fetiţei stând în boxă, nemişcată, cu urechile ciulite, o făcu să se întoarcă în loc. Arătă culoarul care străbătea grajdul prin mijloc.

— N-aţi vrea să mergem în biroul meu?

Brent Logan nu se clinti din loc.

— Nu va dura mult.

— Atunci, să mergem afară, propuse Callie, arătând spre uşa deschisă din spatele lui.

Spre uşurarea ei, Logan se întoarse şi ieşi. O maşină nefamiliară era parcată lângă casă, cât mai departe de grajduri posibil, iar Callie îşi simţi gura arcuindu-se într-un mic zâmbet. Preţioasa maşină a lui Brent Logan era mai în pericol să fie însemnată de câinii ei, decât de vreun cal, dacă de aceea o parcase atât de departe.

La câţiva metri de grajd, Brent Logan se întoarse cu faţa spre ea. Părul lui negru, tuns scurt, lucea ca onyxul în lumina puternică a soarelui de vară, care nu reuşea să-i slăbească intensitatea privirii. Nici nu-i atenua planele şi unghiurile masive ale chipului uşor bronzat, proaspăt bărbierit.

— Deci, dumneata conduci ferma asta de ponei?

Palpitaţiile care fremătau în stomacul lui Callie ameninţau s-o ia razna, la auzul acelui ton condescendent. Îşi stăpâni o replică tăioasă. Ca profesionistă, n-avea de gând să se coboare la nivelul unui schimb de insulte, oricât de binemeritate ar fi fost.

— Sunt proprietara grajdurilor Salmon Creek. Vă interesează un cal?

Dacă răspundea afirmativ, avea să-l trimită la grajdurile Dalton Gang din Olympia. Nici nu se gândea să facă afaceri cu nesimţitul ăla arogant.

— Nu, domnişoară O'Rourke. În niciun caz nu mă interesează un cal. Am venit ca să vă spun că nu permit ca fiica mea să mai pună piciorul aici.

Callie îl privi cu gura căscată, apoi scutură scurt din ea A, fără a reuşi să-şi alunge nedumerirea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Nu ştii…

În cuvintele lui se simţea sarcasmul. Callie fu cât pe ce să cedeze impulsului de a-i arde o palmă, ca să-i şteargă rânjetul dispreţuitor de pe faţă. În schimb, îşi încleştă şi descleştă pumnii, încercând să-şi păstreze controlul în faţa furiei lui nerezonabile.

— N-am idee cine e fiica dumneavoastră, domnule Logan. Poate, dacă mi-aţi da puţin mai multe informaţii…

— Ai pus-o pe fiica mea, împreună cu alte fete naive, să cureţe bălegarul, ca să nu angajaţi grăjdari. Sunt sigur că legile de protecţie a copiilor interzic acest lucru. Iar dacă mă înşel, în orice caz aşa ar trebui. În ceea ce mă priveşte pe mine, această practică trebuie să înceteze.

Logan… Dacă printre fetele care se învârteau pe la grajduri exista o Logan, Callie nu şi-ar fi putut aminti nici moartă care era. Şi nu-şi amintea nici ca vreuna din „ajutoarele" ei să fie supărată sau nemulţumită.

— Nu vă urmăresc, domnule Logan, spuse ea, trecându-şi degetele prin păr. Fiica dumneavoastră are un alt nume de familie? Îmi pare rău, dar…

Brent Logan o întrerupse pufnind dispreţuitor.

Până şi la fornăit semăna cu Sky Fire. Şi se purta la fel ca posteriorul rotat şi cu coada sus al armăsarului ei. Callie îşi încrucişă braţele pe piept, strânse din fălci şi-l aşteptă să vorbească.

— Fiica mea, Annie Logan. Vrei să spui că aduceţi copiii ăştia aici, la munca de jos, fără plată, şi nici măcar nu le ştii numele? Eşti ceva de necrezut.

Callie făcu un efort să se relaxeze. Trase adânc aer în piept şi-şi propti pumnii în şolduri, repezindu-şi bărbia spre Brent Logan.

— Nu cred că vă pot spune nimic, domnule Logan. Dumneavoastră păreţi să le ştiţi pe toate. În mai puţin de zece minute de când vă aflaţi pe proprietatea mea m-aţi insultat, m-aţi ameninţat şi aţi lansat acuzaţii fără suport. N-o cunosc pe fiica dumneavoastră. Vreau să părăsiţi această proprietate, chiar acum.

Logan nu schiţă nicio intenţie de a pleca, ţintuind-o pe Callie cu o lucire şi mai feroce în ochi.

— Annie Logan, domnişoară O'Rourke. Nu ţi-o mai aminteşti? Venea aici cu Whitney Mansfield. Înţeleg că-ţi curăţă grajdurile la fel ca fetiţa blondă cu care am vorbit acum câteva minute.

Callie îşi amintea într-adevăr de o fată scundă şi brunetă care stătea aşezată pe gard, privind-o pe Whitney cum lucra, în timpul lecţiei de echitaţie de marţi după-amiază. Înduioşată de expresia ei jinduitoare, încercase fără succes să lege o conversaţie cu ea. Când îi dăduse un pachet de informaţii despre Salmon Creek Stables, fetiţa îi mulţumise în şoaptă, privind broşurile ca şi cum ar fi fost scrise într-o limbă necunoscută. Dar de-atunci trecuseră câteva luni. Fetiţa mai venise de câteva ori la grajduri, cu Whitney, însă nu-i spusese lui Callie nimic mai mult decât „bună ziua".

— Cred, spuse ea frecându-şi bărbia cu degetul, în timp ce-l privea încruntată pe bărbatul cel furios, că s-a produs o mică neînţelegere.

Înainte de a apuca să continue, domnul Logan îşi îndreptă degetul arătător spre ea. Surprinsă, Callie făcu un pas înapoi.

— Ai dreptate, doctor. S-a produs o *care* neînţelegere. Pui o adunătură de fete înnebunite după cai să facă o muncă nedemnă, în speranţa că le dai voie să călărească. Nu permit ca fiica mea să fie implicată în aşa ceva. Câţi copii ai mai pus la muncă fără ştirea părinţilor? câţi bani economiseşti manipulându-i pe aceşti copii?

Callie scoase o exclamaţie şocată, apoi făcu un pas înainte, împungându-l la rândul ei cu degetul în pieptul lui solid.

— Fiica dumneavoastră nu este implicată în nicio activitate de aici, domnule Logan.

Îi înfruntă privirea fără să clipească, în timp ce stăteau aproape nas în nas. Spera ca mirosul de cai de pe mâinile ei să se ia şi pe cravata lui elegantă de mătase.

— A venit aici de câteva ori ca s-o privească pe Whitney în timpul cursurilor de călărie. Annie nici măcar un pumn de ovăz nu le-a dat cailor mei. Niciun minor nu are acces în apropierea animalelor fără acordul părinţilor, dat în scris. Am o firmă onorabil. N-am de gând să mi-o pun în pericol, prin neglijenţe.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi potolească tremurul din voce.

— Fetele care mă ajută aici o fac cu permisiunea părinţilor. Până acum, atât fetele cât şi părinţii lor au fost de acord că formula e în interesul tuturor. Dar asta nu vă priveşte. Dacă vreţi să mă reclamaţi la vreo agenţie de stat, n-aveţi decât.

Callie respira rapid, sacadat. Vocea îi devenise mai stridentă. Ştia că se înroşise la faţă ca o sfeclă, iar capul începuse să-i vâjâie. Făcu un pas înapoi, lăsându-şi pe lângă trup mâna care-i tremura.

Brent Logan o privea lung, iar Callie se strădui să respire rar, dorindu-şi pentru o milioana oară în viaţă să fi avut un temperament mai puţin exploziv.

Cu un gest absent, Brent îşi îndreptă cravata. Îşi drese glasul apoi afişă o expresie severă.

— Se pare că s-a produs o eroare de comunicare. Voi avea o discuţie cu fiica mea, când ajung acasă. Între timp, ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai primi-o aici.

Salută cu un gest neglijent şi se întoarse să plece.

Făcuse doar câţiva paşi spre maşină, când Callie vorbi, furioasă:

— Ca pe un câine vagabond, da? Marş de-aici, aşa să-i zic?

Cuvintele ei avură efectul dorit. Brent Logan deveni ţeapăn şi se răsuci în loc. Ochii lui negri se îngustară ameninţător.

Spre lauda lui şi surprinderea lui Callie, reuşi să expire încet, apoi vorbi rar, controlat:

— Nu. Ca pe un copil căruia tatăl său nu-i permite să se învârtească pe lângă un grajd. E clar?

Prin toată furia, Callie simţi un junghi de compasiune pentru micuţa Annie Logan, care o privise cu atâta jind pe Whitney strunindu-şi iapa prin manej. Nu era de mirare că fetiţa se temea de adulţi. Cu un sergent de instrucţie ca Brent Logan pe post de tată, probabil că zilnic avea parte de răcnete.

Callie înghiţi în sec, impunându-şi să coboare vocea până la o octavă rezonabilă.

— Se vede clar că pe Annie a dumneavoastră o interesează caii. Nu v-aţi gândit s-o lăsaţi să ia lecţii?

Callie văzuse atât de mulţi copii nesiguri pe ei înflorind când stăpâneau măiestria de a controla un animal de zece ori mai mare decât ei. Annie Logan părea să aibă nevoie de un stimulent al respectului de sine, mai ales dacă acela era genul de tratament care i se aplică acasă.

— Nu poţi transforma conversaţia asta într-un profit financiar.

Tonul lui caustic o făcu pe Callie să se crispeze.

— Pe toate le priviţi în termenii dolarilor, domnule Logan?

Logan se enervă iar.

— Le privesc ca un părinte care nu vrea ca fiica lui să aibă de-a face cu caii. Sunt nişte animale periculoase şi imprevizibile. Şi pe deasupra, nu te cunosc, nici pe dumneata şi nici pe altcineva de-aici. Nu ştiu nici ce fel de aranjamente au făcut părinţii celorlalţi copii, dar fiica mea n-o să se înhăiteze cu gaşca dumitale.

— Mare păcat, domnule Logan, replică ea, sperând ca din voce să nu i se simtă furia. Fiica dumneavoastră iubeşte mult caii, altfel n-ar veni tocmai până aici ca s-o vadă pe Whitney călărind. Probabil că le ştie pe majoritatea celorlalte fete care se „învârtesc pe-aici", cum spuneaţi dumneavoastră. Toate au cam aceeaşi vârstă. Dar sunt sigură că nu-i doriţi decât binele.

— Întocmai, domnişoară O'Rourke. Şi, în pofida supoziţiilor dumitale contrare, te asigur că Annie are o viaţă împlinită şi fericită şi o mulţime de prieteni.

Şi, întorcându-i spatele, deschise portiera maşinii.

Callie nu se lăsă amăgită. Brent Logan putea să se urce în maşina

lui sport luxoasă şi să plece. Putea să-şi ţină gura şi să le pună capăt la toate. N-avea cum să salveze toţi copiii năpăstuiţi şi animalele rănite din lume. Annie n-avea să se mai întoarcă niciodată, iar Callie terminase pentru totdeauna cu enervantul de Brent Logan. Dar în mintea ei străfulgeră o amintire a acelei feţe slabe, marcate de dor, în timp ce privea caii pe păşunea de lângă manej, aşa că vorbi iar:

— Dacă vă trataţi copilul cu aceeaşi condescendenţă pe care mi-aţi arătat-o mie, nici nu mă mir că încearcă să se refugieze într-un loc unde are parte de respect.

* * *

Cuvintele furioase ale lui Callahan O'Rourke avură efectul dorit asupra lui Brent Logan. Pe jumătate aşezat la volan, înţepeni, strângând în mână marginea portierei. Putea să-i interzică lui Annie să mai vină la grajduri şi scăpa definitiv de limba ascuţită a lui Callahan O'Rourke. Dar nu putea trece cu vederea peste cuvintele ei tăioase.

Brent se ridică din nou în picioare, întorcându-se cu faţa spre ea. Femeia îl privea încruntată, cu ochii ca două smaralde vii, pline de viaţă şi strălucire. O privi un minut încheiat, nevenindu-i să creadă că putea face o asemenea declaraţie fără a şti nimic despre Annie şi despre el.

La acest gând, tresări în sinea lui. *Touché*, Logan. Greşise repezindu-se să tragă concluzii despre Annie şi grajd. Era vina lui. Ar fi trebuit să discute cu ea înainte de a veni aici.

Trebuis să recunoască un lucru: grajdurile arătau mai bine decât se aşteptase. Îşi imaginase o rulotă rablagită şi un hambar dărăpănat, dar parcase lângă o casă de bârne cu etaj, perdele de dantelă la ferestre şi o verandă largă de jur-împrejur. Straturile proaspete de vopsea gri de pe grajd şi manejul spaţios, acoperit, erau tivite cu alb. Cât vedea cu ochii, garduri de lemn împărţeau pajiştile în dreptunghiuri ordonate. Caii păşeau pe o păşune mare, dincolo de clădiri, arătând paşnici şi blânzi – un peisaj minunat pentru un pictor.

Brent se supărase atât de tare când o auzise pe Annie vorbind despre lucrul cu caii, încât nici măcar nu se gândise că putea fi, parţial, doar imaginaţia doritoare a unei fetiţe de unsprezece ani. Dar asta nu avea nicio importanţă. Annie n-avea să devină una dintre micile

grăjdăriţe ale lui Callahan O'Rourke. Putea să-i găsească altceva de făcut.

Oftă, privind-o în continuare pe domnişoara O'Rourke. Roşcovana aceea nărăvaşă nu arăta prea grozav. Pe tricoul ei uzat era imprimat un cal caricatural rânjind, deasupra inscripţiei „Am intrat în… BĂLEGAR!" Blugii roşi ar fi trebuit să fie aruncaţi cu vreo două duzini de spălături în urmă. Nu păreau s-o salveze decât acei frumoşi ochi verzi, adânciţi, pe faţa perfect ovală.

Apoi, soarele îi făcu să strălucească irizările aurii-roşiatice din păr. Callahan O'Rourke azvârli din cap cu un gest insolent, menit să-i exprime desconsideraţia la adresa lui. Dar, preţ de-o uluitoare secundă, păru sălbatică, neîmblânzită şi mai dezirabilă decât orice femeie. Lui Brent i se tăie respiraţia. Făcu un efort să-şi distragă atenţia, concentrându-se asupra aspectelor mai puţin atrăgătoare ale domnişoarei O'Rourke, ca paiele prinse în coama aceea buclată şi încordarea furioasă a gurii. De asemenea, mirosea puternic a grajd şi a cai. Cai care cu siguranţă ar fi speriat o fetiţă timidă ca Annie. Domnişoara O'Rourke n-o cunoştea pe fiica lui la fel de bine ca el. Annie putea să-i admire de la distanţă, dar niciodată nu s-ar fi urcat în spinarea unui animal de o asemenea mărime.

Totuşi, fusese o nechibzuinţă să vină acolo pentru a-i spune tot ce-i spusese. Un scurt moment, se gândi să-şi prezinte scuzele. Putea pune capăt pe loc acelui conflict ridicol. Dar simţea că nişte cuvinte împăciuitoare n-ar fi rezolvat nimic cu Callahan O'Rourke.

Domnişoara O'Rourke se răsuci pe tocurile cizmelor şi porni înapoi spre grajd. Brent se repezi înainte, o apucă de umăr şi o întoarse cu faţa spre el.

— Îţi spun încă o dată, domnişoară O'Rourke. Voi vorbi cu fiica mea. Dar viaţa ei nu te priveşte.

Ochii ei verzi se măriră, în timp ce se smucea înapoi. Plesnindu-l peste mână, scoase un şuierat ascuţit. Înainte ca ecourile acestuia să se stingă, trei câini de rase dubioase şi proporţii impresionante apărură în fugă de după colţul grajdului şi se strecurară între ei, aşezându-se la picioarele lui Brent Logan şi privindu-l. Expresiile lor nu arătau deloc ameninţătoare, dar Brent simţea clar că dacă mai schiţa doar cel mai mic gest spre stăpâna lor, se putea pomeni cu mâna plină de dinţi albi şi ascuţiţi. Făcu un pas înapoi.

Trebuia să scape de femeia aceea enervantă înainte de a-şi pierde complet cumpătul. Văzu gura domnişoarei O'Rourke mişcându-se, dar nu ieşi niciun sunet, şi se întrebă dacă nu cumva îi pierise graiul de furie.

— Cred că e timpul să plecaţi, domnule Logan.

Brent era de aceeaşi părere. În ochii lui Callie scânteia o furie de gheaţă, în timp ce ţinea de gardă unul dintre enormii câini. Ceilalţi doi mârâiau încet.

Ştiind că acum nicio scuză nu l-ar mai fi salvat, Brent dădu din cap şi se întoarse spre maşină. Continuă să privească în oglinda retrovizoare în timp ce pornea pe alee, cu ochii la Callahan O'Rourke, care se uita după el încruntată ca o zeiţă celtică a războiului, într-o poziţie cutezătoare, cu bărbia repezită sfidător înainte şi părul ca o flacără în jurul capului. Imaginea ei continuă să-l urmărească toată ziua.

Capitolul 2

În clipa când maşina neagră şi lucioasă a lui Brent Logan coti pe drumul de ţară, Callie simţi că i se înmuiau umerii. Expiră prelung, ca şi cum ar fi lăsat să se destindă un arc încordat în pieptul ei. Cu tot aspectul lui stilat şi arătos, individul nu era decât un ignorant agresiv. N-ar fi trebuit să se lase afectată de comentariile lui răutăcioase.

Se întoarse brusc şi porni spre camera de harnaşamente. Nu-şi pierdu vremea înşeuându-l pe Scooter, ci-i sări în spinare pe deşelate şi-l îndemnă spre manej. Încercă să se concentreze asupra calului, asupra vremii, asupra a orice, numai să uite de bărbatul care dăduse buzna în viaţa ei cu o asemenea intensitate. Însă chiar în timp ce pornea pe drumul de lângă râu, gândurile la Brent Logan continuau să-i cotropească mintea. Şi, spre nemulţumirea ei, nu toate gândurile erau ostile.

* * *

Ajuns la uzina Sting Air Design, Brent îşi introduse maşina în locul de parcare rezervat. Intră grăbit în birou, trântind uşa atât de tare încât se zgâlţâiră ferestrele. Se ascunse în spatele computerului,

cu o expresie încruntată care-i prevenea pe colegi că nu era cazul să-l întrerupă. Ignora privirile curioase ale celorlalţi ingineri din departament. Îi cunoştea doar de şase luni şi-i considera doar nişte colegi civilizaţi. N-avea de gând să le povestească prin ce calvar trecuse în pauza de masă.

Brent simulă un mare interes pentru planurile noii aripi, în timp ce revedea în minte vizita la Salmon Creek Stables. Callahan O'Rourke, cu hainele ei jerpelite şi părul ca o claie, nemanierată şi uite la mânie, întruchipa multe lucruri pe care Brent le dezaproba. Nu era genul de persoană pe care s-o dorească drept model pentru Annie.

În timp ce privea desenul de pe display, Brent încerca să se gândească la nişte activităţi acceptabile care să atragă o fetiţă de unsprezece ani.

Baletul. Fetiţelor le plăceau pantofii cu poante şi maiourile de balet. În orăşelul Cedar exista un centru de das. În drum spre casă, Brent avea să se oprească pe la La Maison Dubois. Zâmbi spre desenul de pe ecran şi apăsă pe câteva taste, efectuând nişte rectificări minore.

Plecă de la birou devreme, încă tulburat de întâlnirea cu Callahan O'Rourke. N-avea de gând să-i permită acelei roşcate imposibile să aibă vreo influenţă asupra fiicei lui. Dacă vacanţa de vară era atât de plicticoasă pentru Annie încât se ţinea după Whitney la grajduri, era timpul să-i ofere o distracţie mai civilizată.

Cu şase luni în urmă, acceptase oferta firmei Stâng de a pune bazele noii uzine de pe Olympic Peninsula, în statul Washington, şi credea că Annie se adaptase bine. Nu avea nevoie ca o văcăriţă să-i ţină predici despre necesităţile fiicei lui. Mutarea din Seattle îi distrăsese gândurile. Era timpul să acorde mai multă atenţie singurului său copil şi s-o ajute pe Annie să se aclimatizeze la rândul ei.

Parcă în faţa unei fermecătoare case victoriene cu o firmă ornamentată pe care scria *La Maison Dubois*, *École de danse*.

Într-o ambianţă sonoră cu „Lacul lebedelor" de Ceaikovski, Madame Dubois îl conduse prin micul studio.

— Sigur că pot primi o elevă nouă, insistă mlădioasa profesoară de vârstă medie, vorbind cu un uşor accent franţuzesc în vocea ei blândă. Abia aştept s-o cunosc pe fiica dumneavoastră, domnule Logan. Va fi o plăcere s-o înscriu în clasa de începători.

Brent ştiu imediat că acea profesoară de dans, rafinată şi

liniştită, urma să aibă o influenţă bună asupra lui Annie – mult mai potrivită decât acea O'Rourke iute la mânie şi cu gură neferecată.

Ieşi din studio şi se urcă în maşină, dorindu-şi să se poată simţi mai mulţumit de vizita la Madame Dubois. Dar confruntarea dinainte cu Callie O'Rourke îi eclipsa sentimentul de împlinire.

De când îi revenise rolul de părinte celibatar, după moartea Yvettei, Brent îşi petrecuse doi ani înfruntându-şi sentimentul de panică tot mai mare că le făcea pe toate pe dos.

Mutarea în Cedar, unde locuia Delia Mansfield, fosta cumnată a răposatei lui soţii, împreună cu al doilea soţ şi cu fiica ei, păruse o idee bună cu şase luni în urmă. Dar Delia, cu tunsorile ei scandaloase şi pantalonii ei de piele, nu era tocmai modelul pe care-l sperase Brent pentru fiica lui. Iar acum, se părea că Annie o luase în colimator pe Callahan O'Rourke.

Brent îşi petrecu tot drumul spre casă asigurându-se că baletul avea să fie mult mai potrivit decât călăria, pentru plăpânda lui fiică.

La câteva mile vest de Cedar, intră într-o fundătură mărginită cu case de categorie socială medie. Încetini în faţa casei lui albastre cu etaj, simţindu-se şi mai încurcat când le văzu pe Annie şi Whitney Mansfield aşezate pe veranda din faţă. Când intră cu maşina pe alee, ambele fete ridicară privirile. Cartea pe care o răsfoiau dispăru în rucsacul lui Whitney încă înainte ca Brent să fi oprit motorul.

— Pa, Whit. Mai vorbim.

În timp ce Brent cobora din maşină, Annie se ridică. Whitney porni pe trotuar.

— La revedere, unchiule Brent! strigă ea, aruncându-şi rucsacul pe umăr în timp ce o lua la trap, traversând strada spre casa părinţilor ei.

Brent o privi cum se îndepărta, clătinând din cap la vederea blugilor mai mari cu cel puţin două numere, încinşi în talie cu o curea lată de piele, şi a maioului tricotat care se mula ca o a doua piele pe trupul ei preadolescentin. Se rugă în sinea lui ca Annie să nu se îmbrace niciodată aşa.

Annie îl aştepta pe verandă, îmbrăcată, spre uşurarea lui, într-o pereche de pantaloni scurţi de doc şi o bluză imprimată cu flori-ale-soarelui. În jurul ei se revărsa un noian de culori din jardinierele care flancau treptele. Deasupra, atârnau din coşuri petunii

şi zorele. Annie rupse un boboc de petunie şi i-l întinse lui Brent.

— Bună, tăticule.

Îi potrivi floarea în buzunarul de la piept al sacoului şi se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz. Brent îi privi atent faţa, căutând un semn de vinovăţie ori de minciună, sau orice alt indiciu că, la vârsta de unsprezece ani, Annie începuse să aibă o viaţă dublă. Dar nu văzu decât aceeaşi expresie distantă care n-o mai părăsea de când o pierduseră pe Yvette, cu doi ani în urmă.

— Salut, puişor. Ce mai face fata mea?

Annie ridică din umeri, conducându-l în casă.

— Bine. Doamna Whittaker a făcut salată de cartofi şi a dezgheţat nişte biftecuri, ca să le frigi, dar aş prefera un hamburger. Rachel Chearny dă o petrecere vineri, cu dormit la ea noaptea. Pot să mă duc şi eu? Va fi prima din seara asta şi-au să vină toate fetele din clasă.

— Toate? Da cât de mare e casa lui Rachel?

— Of, tată! îşi dădu Annie ochii peste cap. Ştii ce vreau să zic. Rachel a invitat şase fete, printre care şi pe mine. Te rog, lasă-mă să mă duc.

Brent întinse mâna să-i ciufulească părul negru, lucios ca o caschetă.

— Mai vorbim la cină, iubito.

— Nu!

Annie se feri înainte ca mâna lui să-i atingă părul.

— O oră ne-am chinuit, Whit şi cu mine, ca să-mi stea aşa. Dacă vrei să mângâi pe cineva pe cap, ia-ţi un câine!

Urcă scara în fugă, netezindu-şi părul şi bombănind despre stângăcia bărbaţilor. Brent se uită după ea cu gura căscară, uimit de acea izbucnire neaşteptată. Când uşa camerei ei se trânti cu zgomot, tresări, apoi oftă.

— Azi am făcut ceva deosebit pentru tine, iubito, spuse el în încăperea goală. Sunt sigur c-o să-ţi placă.

După vizita la grajduri, Brent simţea nevoia să facă un duş, spălându-se bine de mirosul care, nu se îndoia, rămăsese imprimat în trupul lui. Apoi, într-un şort kaki şi o bluză polo proaspăt călcată, bătu la uşa lui Annie.

Fetiţa nu-i răspunse, aşa că Brent coborî în bucătărie. Tocmai îi prepara sosul ei favorit pentru grătar, când vocea ei răsună prin uşa deschisă dinspre hol.

— Nu pot. Tata nu mă lasă să mă duc la film până nu se asigură că-i bun pentru copii. Încă mă mai crede de opt, nouă ani. Tre' să mă duc, Whitney. Te mai sun eu, diseară.

Uşa bucătăriei se trânti. Zgomotul îl făcu din nou pe Brent să se crispeze. Continuă să toace ceapa pentru hamburgerul lui Annie.

Fetiţa luă un pahar din dulap, apoi înhăţă un fursec din pachetul desfăcut.

— Nu te repezi, domnişoară.

Brent puse ceapa jos şi se întoarse spre fiica lui. Aceasta rămase nemişcată, lângă chiuvetă, cu faţa ca o mască.

— Pune fursecul la loc. Ai să-ţi strici pofta de mâncare.

Annie îşi cocoşă umerii şi împinse fursecul înapoi în pachet.

— Cu un singur furesc? Fii serios. Are doar vreo şaizeci de calorii şi conţine numai carbohidraţi. Se consumă numai cât stau aici, fără să fac nimic.

Brent oftă, ocolind subiectul abordat.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el. Dar mai întâi trebuie să discutăm.

Expresia împietrită a lui Annie deveni şi mai distantă. Brent se aşeză pe un scaun de bucătărie.

— Azi am făcut o vizită la Salmon Creek Stables.

Cu o repeziciune care-l făcu să clipească din ochi, fetiţa se lumină la faţă, repezindu-se prin încăpere pentru a se agăţa de gâtul lui.

— Lecţii de călărie! Mi-era frică să te-ntreb, fiindcă-ntotdeauna ai spus că nu poţi suferi caii. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! E cea mai frumoasă surpriză din lume! O, tăticule, eşti aşa de minunat!

Lui Brent i se opriră cuvintele în gât. Un moment, Annie vorbise ca fetiţa de altă dată care-l considerase mereu cel mai înţelept, mai blând şi mai capabil tată de pe planetă. Îl tenta amarnic să mai câştige câteva momente de adoraţie. Totuşi, se îndreptă de spate şi strânse din buze, întorcându-se s-o privească pe Annie drept în ochi.

— Nu pentru asta m-am dus la grajduri. Ştii ce părere am despre

cai. Sunt o pierdere de timp, Annie. Nu folosesc nici unui scop practic.

— Ta-a-a-ti, sunt minunaţi! Mătuşa Delia zice…

— Delia Mansfield nu e mama ta. Îşi creşte fiica aşa cum găseşte ea de cuviinţă, iar eu te cresc pe tine. E clar?

— Da…

Annie îşi feri ochii. Umerii i se prăbuşiră, în timp ce punea paharul pe bufet.

Brent simţi că i se punea un nod în stomac. Faţa lui Callie O'Rourke îi răsări în minte, cu comentariul ei tăios despre atitudinile condescendente răsunându-i iar în urechi. Scutură scurt din cap.

— Te-am înscris la cursuri de balet. De mâine, începi lecţiile.

Cumva, surpriza plăcută pe care plănuise să i-o facă suna acum ca o pedeapsă.

— Nu vreau să te mai apropii de Salmon Creek Stables. Am vorbit cu domnişoara O'Rourke. S-a stabilit.

Annie făcu ochii mari, iar gura i se căscă, şocată.

— Mă urăşti! Nimeni nu ia lecţii de balet de la baba aia de Dubois. Pe toate fetele le face vaci împiedicate şi dă în ele cu băţul. Iar accentul ei e prefăcut. Mi-a zis Melody Hunter.

— Annie, nu cred, încercă Brent să adopte un ton rezonabil. Madame Dubois este o femeie foarte drăguţă. Trebuie să-i dai o şansă.

— Voiam să mă apuc de curăţat grajdurile ca să-mi pot plăti singură lecţiile de călărie. N-aveam de gând să te pun pe tine să-ţi cheltuieşti banii.

Un moment, Brent închise ochii.

— Nu banii sunt problema, Annie. Ai început să te duci acolo fără permisiunea mea.

— I-ai spus doamnei Whittaker că pot merge cu Whitney şi Delia ori de câte ori mă invită undeva.

— Nu ştiam că Delia te ducea la un grajd. N-am de gând să te las să-ţi petreci vara adunând bălegar cu lopata. Şi-n plus, trebuia să-mi ceri permisiunea înainte de a începe să faci ceva la grajd. Cum plănuiai să mă convingi să semnez consimţământul scris?

Ochii lui Annie săgetară într-o parte, iar buza de jos i se răsfrânse, bosumflată.

— Nu ştiu. Whit şi cu mine tot căutam o cale de a te convinge…

Lăsă fraza neterminată, cu privirea în podea.

— Tu şi cu Whitney Mansfield n-o să mă manipulaţi pe mine, Annie. De mâine începi lecţiile de balet.

Fetiţa îl privi încruntată, cu ochii scăpărând de furie.

— Mama nu m-ar fi pus să fac baletul! Ea m-ar fi lăsat să…

— Destul! De când o frecventezi pe Whitney Mansfield, atitudinea ta a devenit intolerabilă. Nu vreau să te mai duci cu ea la ferma aia, şi vei merge la cursurile de balet. Am terminat orice discuţie!

Annie se mai uită la el câteva secunde, apoi, fără o vorbă, se întoarse şi scoase farfuriile din dulap. În timp ce punea masa, într-o tăcere ostilă, Brent duse carnea la grătarul încins. Se chinuia să-şi amintească de ce era atât de pornit împotriva cailor. Oare din cauza propriului său subiectivism la adresa animalelor, sau dintr-a celui al Yvettei? Crescând în Seattle, nu vizitase niciodată ferme cu animale, dar Yvette luase lecţii de echitaţie în copilărie şi le urâse de moarte.

Trânti o fleică pe grătar, întrebându-se de ce, dacă tot îşi atinsese scopul, avea senzaţia că pierduse ceva foarte important.

Cina se desfăşură în linişte. Imediat ce termină, Annie ceru voie să se retragă în camera ei. Brent o privi cum se îndepărta, simţind că prăpastia dintre ei se adâncea tot mai mult.

* * *

— O caut pe domnişoara O'Rourke.

Aceeaşi fată care fusese şi în ajun la grajd îl privi pe Brent din şaua calului ei alb. În manejul exterior de lângă grajd, Brent văzu o femeie brunetă instruind patru fete adolescente călări. Callie, însă, nu se zărea nicăieri.

Micuţa blondă continua să-l privească încruntată.

— Domnişoara O'Rourke, repetă Brent. Unde o pot găsi?

— Ieri aţi supărat-o pe Callie.

Brent se simţea într-un dezavantaj net, vorbind cu o fetiţă care se uita de sus la el.

— Mama mea ar spune că probabil aveţi mania dominării.

Fălcile lui Brent se încleştară.

— Va să zică, eşti o psihologă precoce!

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-am mai râs. Bancuri răsuflate…

— Şi cine e mama ta?

Brent avea pregătite câteva cuvinte bine alese pentru acea femeie, dacă urma s-o întâlnească vreodată.

— Patricia Winlock.

— Consiliera de la şcoala elementară din Cedar?

Avusese o lungă discuţie cu doamna Winlock în ianuarie, când o înscrisese pe Annie la şcoală. Îi făcuse impresia unei femei inteligente şi sensibile. Iar acum, fiica ei îi făcea analiza psihologică.

— Exact. Şi e cea mai bună prietenă a lui Callie. Când Callie suplineşte la şcoală, iau masa împreună.

— Callie O'Rourke e profesoară suplinitoare?

Fata dădu iar din cap.

— Toţi profesorii o cheamă să predea la clasele lor.

Se aplecă peste gâtul calului, continuând cu o voce mai scăzută:

— La Crăciunul trecut, a primit de la copii mai multe cadouri decât oricare dintre profesori.

Brent n-avea nevoie ca acea fetiţă să-i arate cât de amarnic se înşelase în legătură cu Callie O'Rourke.

— Trebuie s-o văd pe domnişoara O'Rourke. Îmi spui unde e?

— Ca să vă cereţi iertare, da? Aţi jignit-o foarte tare.

Dintr-odată, Brent se simţi foarte bătrân şi obosit.

— Îţi promit c-am să-i prezint scuzele mele.

Jessie îl mai privi câteva secunde, înainte de a vorbi din nou.

— Callie e la râu. Treceţi de gardul ăla şi mergeţi tot înainte pe cărare.

Îşi îndemnă calul pe lângă Brent. Acesta porni grăbit spre gard, evitând animalul, căruia i se putea năzări oricând să-l calce în copite.

Brent îşi continuă drumul pe poteca bătătorită, privind cu suspiciune caii care păşteau liberi pe câmp. Spre uşurarea lui, animalele nu-i arătau decât o curiozitate blajină.

Cărarea coti lângă un şir de arini. Brent auzi zgomot de apă curgătoare şi se opri pe un mal puţin înalt, privind în jos, spre râu.

Callie, într-un costum de baie albastru ca safirul, stătea în mijlocul râului, lângă un cal alb ca zăpada, cu apa învolburându-li-se în jurul gleznelor. Atât femeia cât şi calul erau uzi. Pielea lui Callie sclipea în lumina soarelui ce se infiltra printre frunzele arinilor de pe al Se aplecă să umple cu apă o găleată, oferindu-i lui Brent o foarte ispititoare imagine a fundului ei, expus generos de croiala sumară a costumului, numai curbe blânde şi muşchi supli. Fără veste, trupul lui se întări pe loc ca reacţie. Delia se agăţă de ramura unui copac, strângând-o atât de tare încât scoarţa i se înfipse în palmă. Privea fără inhibiţii, absorbind imaginea din faţa lui cu o intensitate pe care n-o mai simţise de ani de zile.

Callie turnă apa din găleată peste cal şi făcu un salt înapoi, începând să râdă când uriaşul animal de scutură, stropind-o. Râsul ei, melodios şi natural, reverberă prin mintea lui Brent, activându-i simţurile flămânzite. În părul lui Callie străluceau stropi de apă. Râzând, tânăra luă o mână de apă din râu şi stropi calul în faţă. Animalul pufni, cu un sunet foarte asemănător unui hohot de râs, şi dădu din cap, aruncând cu stropi în jur.

Callie ridică o mână ca să-l tragă de moţul de pe frunte, lăsându-l pe Brent să-i vadă pe sub braţ forma rotunjită a sânului. Trecu într-o parte a calului, iar Brent privi uimit cum îi sări cu uşurinţă în spinare. Cu o graţie poetică, se aplecă să culeagă o bucată de material viu colorat pusă peste un tufiş.

Brent era gata să jure că-i fugea pământul de sub picioare.

În clipa următoare, îl simţi fugind de-a binelea.

*

La auzul trosnetului de crengi, Callie ridică privirea, uitând de fusta-şal pe care-o ţinea în mâini, pentru a-l vedea pe Brent rostogolindu-se pe mal. Căzu pe o porţiune cu iarbă, lângă râu, atât de aproape de picioarele lui Snow încât Callie fu nevoită să se aplece peste umărul calului ca să-i vadă chipul.

Îşi stăpâni un hohot de râs la vederea expresiei lui şocate şi îngrozite. Iapa stătea cuminte, netulburată de modul neobişnuit în care Brent îşi făcuse apariţia. Snow era o iapă antrenată pentru rodeo. Avea nevoie de mai mult decât un om rostogolindu-se până lângă copitele ei

ca să manifeste vreo reacţie. Dar Brent n-avea de unde să ştie. Callie fu ispitită s-o îndemne la pas, numai ca să vadă cât de repede se putea ridica domnul Logan în picioare.

În schimb, sări jos, cu degetele de la picioare la un centimetru de nasul lui mânjit cu noroi. Îl văzu privindu-i câteva secunde unghiile nelăcuite, înainte de a ridica ochii.

Din ajun, Callie se străduise să şi-l alunge din minte pe Brent, iar gândurile ei oscilaseră între iritare şi atracţie. Oricât de tare se străduia să-şi păstreze furia vie, se tot abătea spre alte sentimente, mai vag definite.

Brent, însă, se holba la ea ca la un model din „*Playboy*". Când privirea îi ajunse spre faţa ei, ochii lui Callie scăpărau de furie.

Apoi, Snow îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Amuzată, Callie îl văzu pe Brent adunându-se grăbit pe picioare. În timp ce încerca să-şi aranjeze hainele, îşi înfăşură şi ea pe talie şalul de bumbac colorat. Când o privi din nou, Brent o văzu uitându-se la el încruntată, cu mâinile în şolduri.

— Presupun că n-ai venit aici doar ca să admiri nişte cai de calitate.

Fu uşurată când Brent îşi feri ochii, privind frunzele arţarilor care fremătau în vânt.

— Păi, ăă, mda… Eu, adică, vreau să spun, Annie şi cu mine, de fapt…

Callie zâmbi, mângâind umărul neted al lui Snow, în timp ce-l privea cum se poticnea în explicaţii. Căzătura părea să-l fi buimăcit complet.

— Snow e de părere că ar trebui să faci un mic plonjon în râu, ca să te mai răcoreşti. Poate atunci vei reuşi să gândeşti mai limpede.

Cuprinse bărbia lui Snow în mână, iar iapa o urmă spre cărarea de unde căzuse Brent. Callie aruncă o privire peste umăr.

— Când îţi aminteşti pentru ce ai venit, mă găseşti la grajd.

Socotind că Snow ajunsese în poziţia potrivită, o strânse uşor de buza de jos. Drept răspuns, iapa dădu din coadă. Plesnit peste piept de coada ei udă, Brent scoase o exclamaţie care-o înştiinţă pe Callie că sincronizase perfect toate acţiunile.

Sări în spinarea lui Snow. Brent ajunse pe cărare tocmai când

Callie îndemna iapa într-un pas vioi. Porni pe lângă ea, alergând mărunt.

— Domnişoară O'Rourke… începu el.

Callie rămase cu privirea drept înainte. Strânse din buze şi apăsă coastele iepei cu călcâiele. Snow lungi pasul.

— Domnişoară O'Rourke…

Acum Brent alerga de-a binelea, iar Callie începea să se simtă vinovată pentru că-l chinuia aşa. Apoi îşi aminti de întâmplarea din ajun şi nu făcu nimic pentru a încetini calul.

— Domnişoară O'Rourke…

Callie era impresionată. Brent Logan reuşea să vorbească pe un ton serios şi important chiar şi în timp ce alerga pe o cărare pentru cai, îmbrăcat într-un costum care odinioară fusese respectabil.

— N-ai putea opri un minut animalul ăsta? Am ceva de vorbit cu dumneata.

Văzându-i chipul rugător, lui Callie i se făcu milă.

— Prrr, fetiţo!

Snow se opri, iar Callie îşi aruncă piciorul peste gâtul ei. În timp ce se lăsa să alunece spre pământ, Brent făcu un pas înainte, întinzând mâinile pentru a o ţine de talie până când ateriză uşor în faţa lui.

Mâinile lui îi rămaseră pe şolduri, iar Callie aproape că uită de ce-l antipatiza pe acel om. Îi simţea parfumul slab de colonie, amestecat cu aroma dulce a ierbii. În adâncul ei se trezi la viaţă o scânteie de dorinţă. Dintr-odată, simţi nevoia să-i atingă liniile feţei cu degetele, să şi le plimbe prin părul lui lucios şi negru ca abanosul, să-i lărgească nodul cravatei care atârna strâmbă la gât. O clipă, se întrebă dacă nu-şi pierduse minţile. Când ochii lui se întunecară, sugerând la ce se gândea, Callie îşi pierdu dorinţa de a-şi regăsi echilibrul.

Îi privi atentă chipul. Avea o senzaţie ciudată, o chinuia dorinţa ca buzele să-i fie atinse – şi, pe negândite, îşi trecu vârful limbii peste buza de sus.

Chipul lui Brent, aflat atât de aproape încât Callie îi putea distinge începutul bărbii, se transformă. Privirea lui întunecată, primitivă şi telurică, îi trimise prin trup un val de dorinţă. Ridică faţa spre el. Brent lăsă să-i scape un oftat adânc şi se apropie, atingându-i buzele cu ale lui.

Capitolul 3

Nesigură ce să facă în continuare, Callie trase aer în piept, înfruntându-şi simţurile trădătoare, în timp ce se străduia să-şi recapete calmul.

— Sper că nu consideri asta o scuză pentru comportamentul dumitale grosolan de ieri.

Strânse din buze, care încă îi mai tremurau, şi făcu un pas înapoi.

Privirea îngreunată a lui Brent, căldura fumurie din ochii lui negri, o făcu să se mai retragă cu încă un pas, luând şi mai multă distanţă. Îşi încleştă mâinile în faţă, pentru a le stăpâni tremurul, şi înclină capul, sperând că avea o expresie defensivă, nu dornică.

Brent rămase tăcut, cu o expresie cu atât mai enervantă cu cât dispreţul din ajun dispăruse complet, înlocuit de o căldură care putea s-o ardă mult mai adânc, lăsând urme ce nu se vindecau niciodată. Callie jinduia după furia din ajun. Nu ştia cum să înfrunte un bărbat care nu lupta cinstit.

După ce privi un moment cerul, Brent reveni cu ochii spre ea.

— Am să-ţi vorbesc.

Trebuia să-i admire autocontrolul. Glasul lui suna complet pragmatic, ca şi cum momentul acela incredibil de pasional de adineaori nici n-ar fi existat. Emoţiile ei înfierbântate se învăpăiară de furie. Îi privi pantalonii pătaţi cu noroi, petele verzi de pe cămaşa albă, dar avu grijă să-i evite ochii.

— N-ai decât. Dar, ca să-mi vorbeşti, nu e nevoie să te-arunci de pe malul râului şi să mi te prosternezi la picioare.

Fu răsplătită de roşeaţa care inundă obrajii lui Brent. Savurându-i stânjeneala, îndrăzni să-i privească mai atentă chipul. Avea o bărbie armonioasă, recunoscu ea, întrebându-se cum puteau face asemenea vrăji buzele acelea cu un aspect atât de inofensiv în aparenţă.

Văzând că Snow rămăsese la câţiva paşi în spatele lui Brent, unde păştea mulţumită, Callie porni pe jos în lungul potecii, lăsând iapa pe pajişte.

— Dă-i drumul, domnule Logan, aruncă ea peste umăr. Ai venit să mă mai insulţi puţin?

Când Brent o ajunse din urmă, Callie lungi pasul.

— Iar am încălcat legile de protecţie a copiilor?

Gura lui Brent se închise strâns, probabil pentru a-şi stăpâni un răspuns necontrolat. Avu nevoie de un minut, dar zâmbetul pe care i-l adresă în cele din urmă era aproape spăsit.

— În primul rând, trebuie să te rog să mă scuzi pentru ieri.

Callie ridică din umeri, apoi sări peste gardul de lemn. Brent o urmă, escaladând şi el stinghiile albe cu dezinvoltură şi graţie. Callie îşi continuă drumul spre casă, nu spre biroul din grajd, iar când văzu că Brent se ţinea scai de ea se opri, răsucindu-se pe călcâie.

— Trebuie să-mi iau hainele de lucru, spuse ea, netezindu-şi fusta-şal. N-am mult timp, aşa că te rog să te grăbeşti, ca să încheiem mai repede problema asta cu scuzele.

Îl privi nerăbdătoare. Nu-l dorea pe Brent Logan în preajma ei. Era irascibil şi grosolan, iar acel singur sărut dărâmase multe bariere despre care Callie credea că-i apărau inima.

Lui Brent păru să i se oprească glasul în gât. Înghiţi zgomotos. Callie îşi cuprinse mijlocul cu braţele, începând să bată din picior. Spera ca privirea ei glacială să-l stânjenească şi mai mult.

Când în sfârşit vorbi, cuvintele lui Brent se rostogoliră unul după altul.

— Ieri am greşit. Îmi pare rău, spuse el ursuz, părând să-i găsească degetele de la picioare mai receptive decât faţa.

— Doare rău să recunoşti că ai făcut o greşeală, nu-i aşa? ripostă Callie.

— Am înţeles greşit unele lucruri pe care le spusese fiica mea şi am reacţionat exagerat. E greu să fii singurul părinte. Sunt îngrijorat în legătură cu Annie. Îmi pare rău că m-am descărcat pe dumneata.

Callie se aşteptase ca stinghereala lui Brent Logan să-i facă plăcere. Acum părea să nu mai aibă niciun rost.

— Scuzele se acceptă. Vă doresc noroc, dumitale şi lui Annie. La revedere.

Se întoarse şi urcă grăbită pe verandă, hotărâtă să închidă uşa casei în urma ei. Dar paşii care o urmară şi mâna ce se întinse s-o ajute

să deschidă uşa cu plasă care se blocase o făcură să se întoarcă iar, încet, spre el.

— Mai e şi altceva?

De ce trebuise s-o sărute aşa? Callie încă nu-şi revenise, avea nevoie de timp ca să-şi lămurească reacţia inexplicabilă faţă de sărutul lui.

— Un sărut oarecare nu-ţi dă dreptul…

— Mai trebuie să-mi prezint scuzele pentru încă un lucru.

Callie înghiţi în sec.

— Pentru ce?

O, Doamne. Nu se putea. N-avea s-o facă…!

— Pentru ceea ce-am făcut.

Callie îşi stăpâni un geamăt dezgustat. Mai întâi o săruta atât de senzual, încât era aproape gata să-l ierte pentru că era un mitocan. Iar acum, încerca să se scuze!

— Drăguţ final, Logan. Şi-acum, eşti amabil? Trebuie să mă schimb şi să mă duc la birou.

Îi smuci cu furie uşa din mână şi dădu să intre, dar mâna puternică a lui Brent Logan o opri, răsucind-o cu faţa spre el.

— Of, iar o luăm de la-nceput…?

Callie făcu un pas înapoi, pregătindu-se să-şi fluiere câinii. Brent, însă, intră după ea în casă, lăsând uşa să se închidă în urma lui. Deschise gura, ezitând, apoi oftă.

— Nu pot.

— Ce nu poţi?

— Nu pot să-mi cer iertare pentru că te-am sărutat.

Ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul cu blândeţe, privind-o în adâncul ochilor. Callie văzu reflectată în ochii lui negri dorinţa pe care i simţea, îşi simţi pavăza de furie silită şovăind, începând să se transforme în altceva… Şi nu putea face nimic ca s-o oprească.

— Eşti cea mai frumoasă şi mai plină de viaţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Nebun să fi fost, şi tot n-aş fi putut să nu te sărut. Nu-mi pot prezenta scuzele pentru că am făcut cel mai firesc lucru.

Callie îl privi cu ochi mari, simţind cum o pătrundea căldura mâinii lui, pentru a ajunge din nou în locul acela din adâncuri unde se trezea la viaţă dorinţa. Situaţia scăpa de sub control. În ajun, fusese

gata să-l cheme pe şerif ca s-o salveze de Brent Logan. Acum, o muncea gândul de a-l atrage în patul ei.

Se retrase, smucindu-şi capul.

— Cred că e prea mult, domnule Logan. Ar fi mai bine să pleci.

— Nu pot. Mai e un lucru.

Într-o clipă, Brent trecuse peste şovăiala copilăroasă care-i străpunsese stavilele. Acum, cu părul lui ca pana corbului şi ochii negri şi senzuali, Brent Logan nu mai arăta câtuşi de puţin pocăit.

— Şi anume?

— Annie.

— Ieri, mi-ai dat clar de înţeles că nu vrei ca fiica dumitale să se apropie de cai. Aici nu mai am nimic altceva.

— De ieri, s-au schimbat multe.

Făcu o pauză, privind-o îndeaproape. Callie simţi că roşea, ştiind că anumite dintre acele schimbări se produseseră între râu şi casă.

— Annie şi cu mine am avut o discuţie.

— Da?

— Am convenit să ia lecţii de călărie pentru o lună, cu titlu de încercare.

— Mai există şi alte ferme care dau lecţii în zonă. Îţi propun să te interesezi la unele dintre ele.

Oricât de mult îi plăcea ideea de a vedea expresia lui Annie Logan când avea să încalece pentru prima dată un cal, gândul că s-ar fi întâlnit cu Brent de câteva ori pe săptămână o neliniştea îngrozitor.

— Înţeleg că eşti cea mai bună instructoare din toată regiunea.

Callie zâmbi răutăcios.

— Asta rămâne de văzut. Dar, de acord, s-ar putea să fiu singura pe care o doreşte Annie. Dumneata nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta?

— Am ajuns la un acord, răspunse Brent, cu o privire categorică. Din motive care scapă puterii mele de înţelegere, găseşte grajdul dumitale mai atrăgător decât cursurile de balet. Nu sunt convins că-i o idee foarte bună să ia lecţii de călărie, dar se pare că orele de balet ale lui Madame Dubois au aplicat pe ele un fel de stigmat social.

Callie îşi dădu ochii peste cap.

— Şi altă posibilitate nu exista?

— Ca de pildă?

— Dumneata vrei să danseze, ea vrea să călărească – de ce n-aţi ajunge la un compromis? Marie Dubois e o profesoară de dans excelentă. Am studiat cu ea câţiva ani şi n-am regretat niciodată.

Îl privi drept în ochi.

— Şi-n plus, ar trebui să-mi citeşti contractul înainte de a lua o hotărâre. Mai precis, clauza referitoare la posibilităţile de vătămări fizice. S-ar putea să te răzgândeşti.

Brent se încruntă.

— Ce fel de vătămări?

— Există întotdeauna riscul de fracturi, dacă un călăreţ cade greşit, sau chiar mai rău. Deşi, se grăbi ea să adauge, cel mai grav accident suferit de vreun elev pe care l-am văzut eu vreodată s-a soldat doar cu o fractură de braţ. Şi-acum, trebuie neapărat să mă schimb. Dacă mă aştepţi în biroul din grajd, vin în câteva minute. Şi dacă înainte de asta îţi schimbi gândul şi vrei să pleci, ştii unde e poarta.

Arătă spre uşă şi, după ce Brent ieşi, o trânti cu nervozitate în urma lui.

* * *

Brent rămase câteva minute pe veranda acoperită, privind caii de pe păşunea verde şi întinsă. Unii păşteau, vreo doi moţăiau la soare, iar o pereche de mânji lungi în picioare se zbenguiau prin jurul mamelor. Ar fi trebuit să rămână ferm şi s-o ţină pe Annie departe de cai. Viaţa era şi-aşa plină de pericole, iar Brent nu reuşea să vadă ce rost avea să caute activităţi care sporeau riscul de accidente grave.

Dar îi promisese. Şi niciodată nu şi-ar fi călcat o promisiune făcută fiicei lui. Cu un oftat resemnat, coborî de pe verandă şi se îndreptă spre biroul din grajd, oprindu-se pe drum să le privească pe fetele din manej. Nu păreau mult mai mari decât Annie, dar siguranţa cu care-şi strunea caii îl impresionă.

Ghiontul din spate fu cât pe ce să-l răstoarne. Brent îşi regăsi echilibrul şi se întoarse să împingă câinele, dar mâna îi încremeni când dădu cu ochii de animal, auzind în acelaşi timp un nechezat ascuţit. Privi poneiul sur lucios, care încerca să-şi vâre botul lătăreţ şi

mustăcios în buzunarul de la sacoul lui. Brent se retrase spre uşa biroului, urmat pas cu pas de micul Shetland curios.

* * *

— Tea Biscuit! Termină!

Callie ieşi grăbită din casă, râzând de expresia îngrozită de pe chipul lui Brent. Acesta se relaxă vizibil, când poneiul îi întoarse spatele şi mai scoase un nechezat strident, după care o luă la trap spre Callie. Aceasta îl apucă de coama deasă, smucind uşor.

— Vino-ncoa', artist al evadării ce eşti! Înapoi în ocolul tău!

Căluţul o urmă spre o poartă deschisă, intrând grăbit. Clătinând din cap, Callie îi dădu o palmă pe crupă. Verifică zăvorul şi reveni spre birou, aruncându-i lui Brent un zâmbet de scuză în timp ce-l conducea înăuntru.

— Nu ţi-ar fi făcut nimic. Tea Biscuit crede că oamenii au apărut pe lumea asta numai şi numai cu scopul de a-i da lui morcovi. Şi poate deschide orice zăvor, cu excepţia celui de la uşa boxei lui din grajd.

— E chiar atât de deştept?

Callie trecu după birou, privindu-l pe Brent. Acesta se oprise lângă uşă, cu braţele încrucişate pe piept şi gura crispată într-o grimasă sceptică.

— E chiar atât de deştept, repetă ea. L-a crescut încă de mic o vechi prietenă a părinţilor mei. Când a trebuit să-şi vândă casă, nu l-a putut lua cu ea la azilul de bătrâni, şi i-am promis că-l ţin aici toată viaţa. E un răsfăţat, dar iubeşte copiii mici şi a devenit mascota neoficială a grajdurilor Salmon Creek.

Se întoarse spre un dulap metalic cam rablagit şi începu să cotrobăiască prin el, pentru a da la iveală un formular. Când întinse mâna să i-l ofere, văzu că Brent privea o vitrină prăfuită, plină cu premii şi trofee.

Callie îl privi cum studia fotografiile decolorate prinse pe peretele din fund al vitrinei. Îşi drese vocea, iar Brent se uită la ea, apoi din nou la vitrină.

— Toate sunt ale dumitale?

Dând din cap, Callie îi întinse formularul. Brent nu-l luă în

seamă.

— De câţi ani călăreşti?

— De când mă ştiu, răspunse ea, aşezându-se. Mama mea a călărit până cu o săptămână înainte de a mă naşte, iar tata m-a aşezat prima oară pe un ponei când aveam abia o lună. Dar n-am început să călăresc cu adevărat decât când am fost destul de mare ca să-mi coordonez mâinile şi picioarele şi să controlez animalul. Cred că aveam vreo trei ani.

Brent o privi tăcut, aşteptând-o să continue.

— Douăzeci şi cinci de ani, preciză ea sec. Vrei să ştii şi cât cântăresc?

— Nu, aş spune că ai tocmai greutatea ideală.

— Ăsta ar vrea să fie un compliment, domnule Logan?

Lăsă hârtia jos şi se rezemă de spătar, ridicându-şi cizmele pe un colţ tocit al biroului.

— Şi în toţi aceşti douăzeci şi cinci de ani, domnişoară O'Rourke, câte oase ţi-ai rupt?

Callie îşi lăsă capul pe spate şi zâmbi spre tavanul de scânduri.

— Unul, domnule Logan. Am căzut dintr-un pat suprapus, într-o tabără şcolară, şi mi-am fracturat articulaţia mâinii.

— Aha.

Îndreptându-se de spate, Callie împinse formularul peste birou. Brent îl luă, dând la o parte un teanc de reviste ca să se poată aşeza pe banca de lemn, sub fereastra plină de praf. Callie îi privi chipul în timp ce citea, cu expresia devenindu-i mai întâi îngrijorată, apoi disperată.

— Deces, spuse el. Aici scrie „posibilitate de deces".

Callie dădu din cap.

— Nu pot să neg că există anumite riscuri şi în niciun caz nu i-aş ascunde cuiva asta. Dar sunt mândră de faptul că, în cei zece ani de când predau, niciunul dintre elevii mei nu a suferit vreun accident grav. Învaţă atât să controleze animalul, cât şi cum să cadă fără probleme.

Îşi coborî picioarele pe podea şi se aplecă înainte, privindu-l atentă.

— Dacă ai resentimente atât de puternice contra călăriei, domnule Logan, îşi propun să discuţi cu fiica dumitale şi să găsiţi o altă

soluţie.

Brent ridică privirea spre ea.

— Braţ fracturat.

— Nu e mai grav ca după o căzătură din copac.

— Fiica mea nu se caţără în copaci.

— Poate n-ar strica să încerce. Cred că în curând va sosi momentul, domnule Logan, când îţi vei dori ca astea să fi fost singurele griji.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne? o privi Brent încruntat, peste formular.

— Nu ştii prea multe despre fetele care se apropie de vârsta adolescenţei, nu-i aşa?

Un ciocănit în uşa deschisă a biroului puse capăt discuţiei. Callie se întoarse spre tânărul înalt şi slab care apăruse în pragul uşii.

— Intră, cowboy. Steve, dumnealui este Brent Logan. Se gândeşte să-şi înscrie fiica la cursul de călărie. Domnule Logan, el e managerul meu de grajd, Steve Johnson.

Se uită de la Brent la Steve, amuzată de schimbul provocator de priviri dintre cei doi bărbaţi. La douăzeci şi trei de ani, Steve ocupa locul fratelui mai mic pe care Callie nu-l avusese niciodată. Dacă ar fi asistat la scena de pe păşune, acum Brent n-ar fi avut urme numai pe haine.

Steve intră în încăpere, exagerându-şi umbletul legănat şi umflându-şi pieptul musculos, în timp ce-şi rezema un şold de biroul lui Callie. Se trase de borul pălăriei de cowboy cam jerpelite şi dădu din cap spre Brent.

— Cum îi domnu' Logan?

Callie îşi stăpâni un pufnet de râs. Steve, cu diploma lui în împerecherea animalelor, obţinută la Washington State University, fusese premiantul clasei, iar în toamnă îşi începea munca le doctoratul în medicină veterinară. Acum, însă, angajatul ei se purta ca grăjdarul cel mai necioplit de la vest de Spokane.

Brent îl privi cum se aşeza pe marginea biroului şi scotea o lamă de gumă din pachetul pus lângă mâinile lui Callie. Familiarismul exagerat al managerului de grajd îl irita. Susţinu privirea lui Steve, folosindu-şi toate mijloacele limbajului corporal pentru a-şi impune

superioritatea.

— Domnul Logan e cam neliniştit în preajma cailor. Îl îngrijorează riscul ca fiica lui să se rănească.

— Neliniştit?

Steve înălţă din sprâncene, iar Brent rezistă impulsului de a-şi dezveli dinţii. Avea tot dreptul să-şi facă griji şi nu-i plăcea tonul pe care vorbise tânărul cowboy – ca şi cum ar fi spus: „fricos?"

— N-aveţi de ce vă face griji, spuse Steve, plimbându-şi guma prin gură ca pe un cocoloş de tutun de mestecat.

Brent coborî privirea în podea, aproape aşteptându-se să vadă acolo un scuipat negricios.

— Callie are cel mai bun instinct din lume la alegerea cailor blânzi. Şi i-a antrenat personal pe toţi. N-o să găsiţi o profesoară mai bună.

Callie îşi dădu ochii peste cap, aplicându-i lui Brent o lovitură de palmă pe braţ.

— Taci din gură, Stevie. Aveai nevoie de ceva, sau tragi doar chiulul de la muncă?

— N-aveam nevoie decât de doza mea zilnică de strălucire a soarelui, domnişoară Callie, replică Steve, împingându-şi pălăria pe spate pentru a-şi trece o mână peste frunte. Acum cred că mă duc să mai adun nişte bălegar. Că parc-aş fi un sclav, aici!

Porni spre uşă, oprindu-se numai pentru a-i arunca lui Brent Logan o privire de avertisment.

— Pe-aici suntem foarte atenţi, spuse el, dominându-l cu statura sa pe Brent, care avu impulsul copilăresc de a se ridica pentru a-i susţine privirea. Nu vrem să păţească nimeni nimic.

Dădu din cap spre Callie, apoi ieşi din birou.

Brent se întoarse şi el către Callie, cu buzele comprimate într-o linie aspră.

— Pot folosi şi eu un pix? Pe-al meu cred că mi l-am pierdut la râu.

Callie scoase un pix din sertar, împingându-l spre Brent fără să-l privească. Dregându-şi glasul, Brent întinse mâna peste birou şi, când îi privi chipul, Callie îşi dori să n-o fi făcut. Buzele îi erau arcuite într-un mic zâmbet, iar în ochi i se zărea o lucire caldă mult prea

ispititoare.

După puse pixul pe marginea biroului, Callie ridică privirea spre Brent.

— Ce e?

— Mă gândeam doar ce bou am fost ieri.

Callie îşi coborî bărbia, înălţând din sprâncene.

— Şi vrei să te contrazic? întrebă ea, neputându-şi stăpâni zâmbetul.

— Nu. Vreau doar să-ţi dai seama că nu întotdeauna mă port aşa, ca un idiot.

Brent luă pixul.

— Deci, o-nscriem pe Annie la lecţiile astea?

* * *

— Ce fac mai întâi?

Vocea lui Annie abia se auzea, ca o şoaptă emoţionată. Stătea lângă Callie, privind într-o boxă. Dinăuntru de uita la ea un jugan murg înalt, cu urechile ciulite înainte. Sunny, după cum fusese asigurat Brent, era un veteran răbdător al şcolii de echitaţie.

Callie ridică un snop de curele şi catarame.

— Mai întâi, îi punem căpăstrul.

Brent se rezemă de perete, privind cum Callie o instruia pe Annie în numeroasele manevre care trebuia să aibă loc înainte ca un cal să fie gata pentru a fi călărit. Annie bâjbâia cu harnaşamentul, se căznea cu şaua grea. Brent strânse pumnii, dorindu-şi să fi putut interveni ca s-o ajute. Dar, oricât ar fi fost de convins că fetiţa avea nevoie de ajutor la acţiunile mai dificile, Callie rămânea neînduplecată. Cererile de ajutor ale lui Annie n-o impresionau, iar Brent se întrebă din nou cât de înţeleaptă fusese decizia lui de a-şi lăsa fetiţa să facă acele lucruri.

Însă expresia încântată a lui Annie, când Callie o lăudă, îi linişti orice temeri. Annie desfăcu cataramele frâului şi duse calul spre locul unde stătea Brent.

— Mângâie-l, tăticule.

Brent îşi trecu mâna peste pata albă de pe botul mătăsos al

calului, lăsându-l să i-o adulmece. Fu surprins să simtă cât de catifelat era nasul animalului, cât ce inteligenţi îi erau ochii negri şi blânzi.

— Dacă vrei să-l aduci, am în birou un aparat de fotografiat Polaroid, spuse Callie.

Annie îl ţinea pe Sunny de căpăstru, zâmbindu-i radios tatălui ei, cu o expresie de bucurie pură care merita să fie imortalizată. Brent îşi dori să-şi fi adus şi el aparatul.

După ce-i aruncă o privire scurtă spre Brent, Callie îi zâmbi lui Annie.

— Am nevoie de o fotografie pentru galeria mea, şi s-ar putea să doreşti şi dumneata un exemplar.

Brent îi zâmbi recunoscător şi porni grăbit spre birou, plănuind ca în drum spre casă să cumpere un album fotografic nou şi filme. Presimţea că urma să aibă nevoie de ce.

Găsi aparatul, acelaşi tip Polaroid ca acela pe care-l cumpăraseră el şi Yvette la naşterea lui Annie. Doriseră să păstreze fiecare moment şi nu aveau răbdare să aştepte developarea fotografiilor.

Controlă cartuşul pentru film, încercând să-şi aducă aminte ce făcuse cu vechiul aparat. Probabil ajunsese în lada cu lucruri pentru fundaţia de caritate, alături de toate celelalte care i-ar fi trezit amintiri prea dureroase.

Se întrebă ce părere ar fi avut Yvette despre această decizie de a o lăsa pe Annie să călărească. Se lăsase uşor influenţat de dezgustul soţiei lui faţă de tot ceea ce implica animalele, murdăria şi spaţiul liber. Băiat de la oraş, nu-i fusese greu să accepte înverşunarea ei de a evita natura. Acum se întreba ce altceva mai pierduseră în cei zece ani ai lor de căsnicie.

Luând aparatul de curea, reveni grăbit în grajd, unde o auzi pe Callie continuând cu explicaţiile, spre fascinaţia nemărginită a lui Annie.

Capitolul 4

Callie stătea cu coatele rezemate de stinghia gardului, privind calul şi călăreaţa trecând de prima turnantă şi repezindu-se în al doilea

tur de pistă. Mulţimea din tribună aplaudă, în timp ce adolescenta şi iapa ei murgă terminau frunza-de-trifoi şi porneau în galop spre poartă.

— Callie!

Vocea familiară o făcu să se întoarcă dinspre arenă. Văzu creştetul capului lui Annie ocolind printre grupurile de oameni ce forfoteau prin parcul de distracţii al comitatului Peninsula. În urma ei, cu mişcări mai încete, Brent îşi croia şi el drum prin mulţime.

Callie simţi că-i tresărea inima în piept, pentru ca apoi să bată mai repede. Brent urmărea atent drumul întortocheat al fiicei sale, dar când înălţă capul şi-i văzu ochii, paşii lui părură să şovăie. Privirile li se susţinură. Apoi, Annie ajunse lângă Callie şi o luă de mână.

— Urmează Whitney, şi nu voiam s-o pierdem. Unde putem sta jos? Tribuna e plină.

Îi dădu drumul şi începu să sară în loc, lungindu-şi gâtul în căutarea unor locuri libere la peluză.

Callie îi zâmbi fetiţei emoţionate.

— De-aici se vede cel mai bine, spuse ea, bătând cu palma în stinghia gardului.

Brent ajunse şi el alături, iar Annie se cocoţă pe bara de jos, cu braţele rezemate peste gard, privind-o pe Callie cu ochi mari.

— Chiar putem sta aici? N-o să ne alunge nimeni?

— Sunt antrenoarea lor. Am şi eu câteva privilegii, puştoaico.

Callie îşi scoase de pe cap şapca de baseball cu inscripţia Salmon Creek Stables şi o puse peste părul negru şi lucios al lui Annie. Fetiţa o atinse cu mâna, apoi o privi pe Callie cu ochii căprui strălucindu-i de bucurie.

— Pot s-o păstrez?

Callie dădu din cap. Îl auzi pe Brent bombănind ceva bombănind cât de nedrept era să se-aleagă cu zbierete pentru că-i atinsese doar părul, când alţii aveau dreptul să-i trântească pe cap ditamai şepcălia. Amuzată, îl privi stăpânindu-şi zâmbetul.

— Aud cumva un ton nemulţumit, domnule L?

Brent se strâmbă.

— Cred că părul e o chestie tipică a fetelor, răspunse el. Nu pricep, şi pace.

— Nu face nimic, replică ea. Nici noi nu pricepem o mulţime de chestii tipice ale băieţilor.

— Ca de pildă, acel simţ de orientare de-a dreptul paranormal pe care-l avem din naştere? zâmbi Brent. Nu eşti impresionată că ţi-am putut da de urmă în tot puhoiul ăsta de lume?

Callie înălţă sprâncenele.

— Dacă am văzut bine, te-a condus Annie.

— Are un radar bun, fu Brent de acord. Dar, întâmplător, mergea în aceeaşi direcţie pe care o alesesem şi eu.

Se întoarse să se rezeme de gard, cu umărul lângă al lui Callie şi ochii spre faţa ei. Callie inspiră adânc, simţind izuri de lămâie şi mirodenii peste mirosul profund de pădure. Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea nu foloseau colonie, nici nu purtau costume cu cravată. Până şi profesorii de la şcoala elementară Cedar se îmbrăcau în ţinută sport. Fu surprinsă să constate cât de mult îi plăcea felul cum se îmbrăca Brent. Totuşi, bănuia că nici într-o pereche de blugi albiţi nu i-ar fi stat rău.

— Îmi place să văd că manifeşti un oarecare interes pentru competiţiile sportive cabaline.

Privirea lui Brent se îndreptă spre arena goală.

— N-am prea avut ocazia, recunoscu el, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Deşi de fapt nu-mi displac.

— Uite-o pe Whit! anunţă Annie, într-o şoaptă cu sonoritate scenică.

Din megafoane, un glas gros bubui peste tot hipodromul, acoperind cacofonia de sunete din restul bâlciului.

— Urmează Sky's Snow Cloud, de la Salmon Creek Stables, călărit de domnişoara Whitney Mansfield.

De o parte şi de alta a lui Callie, Annie şi Brent tăcură. Callie îi privi pe rând, zâmbind la vederea expresiilor lor concentrate. Apoi întoarse capul spre Whitney, începând s-o încurajeze în gând la fiecare turnantă şi strângând stinghia în mâini când Snow derapă la un obstacol.

Iapa îşi reveni, iar Whitney o îndemnă în galop pe linia dreaptă. Expirând prelung, Callie simţi o apăsare pe mână. Coborî privirea, pentru a vedea că Annie îi acoperise mâna cu a ei şi-i strângea

degetele, stând cu ochii aţintiţi spre arenă.

— Pot învăţa şi eu să călăresc aşa?

Callie aruncă o privire spre Brent, apoi se uită din nou la Annie.

Brent îşi drese glasul.

— Să nu forţăm lucrurile, bine, Annie?

— Lasă să treacă un timp, îi spuse Callie fetiţei, bătând-o cu cealaltă mână pestea ei. Whitney călăreşte aproape zilnic, de patru ani. Haideţi la grajduri. Ăsta a fost singurul ei concurs de azi şi vreau să văd cum se simt ea şi Snow.

Annie continuă s-o ţină de mână, iar Brent îşi potrivi pasul după al lor, îndrum spre grajdurile hipodromului. Frustrată de încetineala cu care mergeau adulţii, Annie îi lăsă curând în urmă. Callie se uită la ea cum o zbughea printre oameni, zâmbind.

— Ce ghem de energie!

— Acum o lună, nu mi-ar fi lăsat mâna dintr-a ei.

Callie aruncă o privire spre Brent.

— Nu pari prea încântat de ideea că acum nu mai stă agăţată de dumneata.

— După moartea Yvettei, Annie şi cu mine am devenit foarte apropiaţi. Acum, pare să se îndepărteze de mine şi nu sunt sigur că-mi place.

Îşi continuară câteva secunde drumul în tăcere, după care Brent continuă:

— Whitney e o călăreaţă bună, nu-i aşa?

Callie înălţă din sprâncene, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului, dar nu comentă.

— Munceşte din greu. Tatăl ei şi Delia fac mult ca să-i susţină pasiunea pentru călărie. Delia spune că, după părerea lui Bill, e cazul să dea şi ea anumite rezultate, pentru toţi banii pe care-i cheltuiesc. A progresat foarte mult, în doar câţiva ani.

Brent dădu din cap.

— I-am văzut panglicile şi trofeele.

Îşi continuară drumul prin mulţime, pe lângă ţarcurile cu oi şi vite lângă care erau adunate grupuri de copii. Unii îşi pregăteau animalele pentru prezentări, alţii stăteau aşezaţi pe baloturi de fân, vorbind şi râzând. Câţiva o strigară pe Callie, care le făcu cu mâna.

— De la şcoală, îi explică ea lui Brent. Am suplinit la unele dintre orele lor.

Brent dădu din cap, fără să comenteze.

— Ştii, luna a trecut.

— Hmm?

Capul lui Brent se întoarse spre Callie, care rămase cu privirea drept înainte, continuându-şi drumul spre grajdul cailor.

— Annie călăreşte de peste cinci săptămâni. Pot presupune că problema aversiunii dumitale faţă de cai nu se mai pune?

Brent o apucă pe Callie de mână şi o trase, oprind-o în loc. Căldura intensă din ochii lui o făcu să rămână nemişcată.

— Sincer să fiu, instructoarea de călărie mi-a eclipsat complet aversiunea pentru cai.

Ca răspuns la privirea din ochii lui Brent, Callie simţi deşteptându-se într-însa o vibraţie profundă. Un moment, toată lumea din jur pieri, risipită de efectul imboldului de a-l săruta pe Brent. Apoi, îşi smulse mâna. Nu era pregătită pentru efuziuni sentimentale în public. Mai ales când privitorii erau propriii ei elevi.

— Annie şi Whitney ne aşteaptă.

Se întoarse şi porni repede spre grajd. Lângă boxa lui Snow, Annie ţinea capul alb al iepei, în timp ce Whitney îi scotea şaua din spinare.

— Vom sta un timp aici, până se linişteşte Snow, anunţă Annie, când Callie se opri în faţa boxei, cu Brent lângă ea. Pe urmă, mergem la rulotă, pentru ca Whit să-şi scoată echipamentul de călărie. Pot să stau şi eu cu ea, tată? Te rog!

Iapa îşi întinse capul şi împinse cu botul mâna lui Brent. Callie îl privi cu o freca pe nas, lăsând-o să-i lingă vârfurile degetelor. Apoi, Brent îşi privi un moment fiica şi pe Whitney, după care se întoarse spre ea.

— Cred că mă duc să arunc o privire la standurile comerciale, spuse el.

Reveni cu privirea spre Annie, care peria deja flancul mătăsos al lui Snow.

— Mă întorc într-o oră.

Îi zâmbi crispat lui Callie, cu ochii revenindu-i iar către fiica lui.

— Te-ar interesa să mă însoţeşti într-o plimbare la cumpărături, domnişoară O'Rourke?

Callie dădu din cap. Nu putea să nu fie înduioşată de neliniştea lui de a o lăsa pe Annie singură.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule Logan.

Efectuă o reverenţă, trăgându-se de şoldurile blugilor, cu formalism glumeţ.

Fetele gemură dezgustate şi se întoarseră din nou spre iapă. Callie luă braţul pe care i-l oferise Brent şi ieşiră din grajd, pornind pe lângă caruseluri, în drum spre clădirea unde erau expuse produsele comerciale.

— Îţi place în Tilt-A-Whirl?

Brent aruncă o privire spre maşinuţele argintii cu baze rotunde şi clătină din cap.

— Nu m-am dat niciodată în aşa ceva.

Stăpânindu-şi răspunsul surprins, Callie îl trase de braţ.

— Vino. Fac eu cinste.

Urcă la casa de bilete şi cumpără două locuri. Ignorând protestele neconvinse ale lui Brent, se instală pe bancheta maşinii şi bătu cu palma în locul liber de lângă ea. Când văzu că Brent încă mai ezita pe pasarelă, îi zâmbi.

— Ce e, băiete? Ţi-e frică?

* * *

Neputând rezista provocării din ochii ei verzi strălucitori, Brent se aşeză lângă Callie. Îşi înlănţuie degetele după cap, chipurile nonşalant, în timp ce bara metalică de protecţie cădea la locul ei, imobilizându-i pe banchetă.

În câteva secunde, maşinuţa care se rotea o lipi pe Callie de el. Braţul lui o cuprinse pe după umăr, strângând-o cu putere. Chipurile altora fulgerau pe lângă ei, în timp ce se suceau şi se învârteau în muzica asurzitoare din megafoane. Brent începu să râdă, distrându-se cu iureşul de culori care defilau fulgerător prin faţa ochilor lui, cu acordurile muzicale ce-i bubuiau în urechi, cu senzaţia lui Callie, caldă şi maleabilă, lângă el. Combinaţia îl făcea să se simtă ca un adolescent

la prima întâlnire.

Când cursa luă sfârşit, coborâră scara metalică până la sol, Callie rămânând agăţată de braţul lui Brent. Fără pauză, îl trase spre altă distracţie, aruncându-i o privire peste umăr când Brent ezită.

— Acum ne dăm în montagne russe, bine?

Brent îi aruncă o privire piezişă, după care ridică din umeri.

— Aici chiar se trăieşte viaţa la limită, nu?

Callie îşi aruncă pe spate capul, ţistuind din limbă.

— Să nu-mi spui că ţi-e frică de-un biet montagne russe mic şi amărât!

Cu o bruscheţe care o făcu să râdă, Brent o apucă de mână şi o trase spre trenuleţ.

— Dacă zici că nu ţi-e frică, hai în vagonetul din faţă!

— Pe fiica lui Paddy O'Rourke nimeni n-a făcut-o vreodată fricoasă! replică e, grăbindu-se să ocupe primele două locuri.

În „Monştrii din spaţiul cosmic", Brent o luă de mână în timp ce maşina trecea prin uşile batante, intrând în întuneric. Spre satisfacţia lui, Callie râse cu lacrimi când îl auzi chirăind de spaimă prefăcută la vederea fiecărei arătări extraterestre care se repezea la ei din tenebre. Îi simţi părul mătăsos gâdilându-i faţa când un marţian de cauciuc verde dădu să sară în maşina lor. Brent inhală mirosul proaspăt al şamponului şi aproape cedă imboldului de a-i apuca o şuviţă din coama ei rebelă ca să şi-i apese pe faţă. Când maşina ieşi din clădire, la lumina zilei, Brent clipi rapid, până când ochii i se acomodară.

— Tăticule! Callie!

În timp ce coborau din maşină, le văzură pe Annie şi Whitney alergând spre ei pe pământul bătătorit.

— Peste tot v-am căutat! Am nevoie de nişte bani.

Brent scoase o bancnotă din portofel şi i-o întinse fiicei sale.

— Mulţumesc, tăticule! răspunse Annie, răsplătindu-l cu un sărut pe obraz.

După ce Brent o îmbrăţişă scurt, fetiţa i se smulse din braţe şi plecă grăbită cu Whitney, pe alee.

— Pe asta trebuie s-o vezi, îi spuse Brent lui Callie, trăgând-o pe urmele fetelor.

Era recunoscător pentru diversiune, nedorind să se frământe cu

emoţiile care-l răscoleau. Nu putea defini ce anume simţea pentru Callie şi nici nu voia s-o implice pe Annie într-o situaţie care putea să existe foarte bine numai în imaginaţia lui. Încercarea de a găsi un echilibru între propriile sale dorinţe şi cele ale lui Annie era foarte complicată, iar Brent n-ar fi făcut niciun lucru care să pună în pericol sentimentul de siguranţă al fiicei sale.

* * *

Callie privea expresia lui Brent, nesigură ce anume descifrase acolo în ultimele câteva momente. Când porniră după fete, se grăbi să ţină pasul cu el, învinsă de curiozitate.

Când ajunseră pe alee, în faţa galeriei de tir se adunase un mic grup de oameni. Brent îşi croi drum printre ei, trăgând-o pe Callie după el, de mână. Aproape de tejghea, Callie îşi văzu şapca de baseball, pusă pe capul lui Annie cu cozorocul întors la spate.

Fetiţa stătea aplecată înainte, ochind prin cătarea unei puşti cu aer comprimat. Clinchetele constante ale alicelor care loveau regulat în ţinte provocau aplauzele asistenţei. Annie nu părea să audă nimic. Callie îl privi pe Brent, care se uita cum fiica lui punea în acţiune toate figurinele din arcadă. Un manechin aşezat la un pian cânta o melodie rapidă, un urs se ridicase pe labele dindărăt, mormăind, o bufniţă tocmai sărea de pe un ciot de copac. Whitney stătea alături şi, când reprezentaţia luă sfârşit, se întoarse spre Brent.

— Mă poţi învăţa şi pe mine să trag aşa, unchiule Brent?

Brent îi zâmbi.

— Annie practică tirul la ţintă de când avea patru ani. E nevoie de puţin talent nativ şi de multă muncă, pentru a ajunge la nivelul ăsta.

— Nu mi-e frică de muncă. Vreau să pot ochi şi eu aşa.

Whitney se întoarse spre Callie.

— Ştiai că unchiul Brent are un trofeu de ţintaş de la clubul de tir unde a fost când era în şcoală? Annie zice c-o să câştige şi ea unul.

— N-am ştiut, îi zâmbi Callie. În vocea fetiţei se simţea aceeaşi notă de invidie pe care o auzise într-a lui Annie când o privea pe Whitney călărind.

Brent o privi atent pe fetiţă, apoi dădu din cap.

— Ştiu că nu ţi-e frică să munceşti, Whitney. Am văzut cât de bine ai călărit azi.

Whitney se uită o clipă la Brent, apoi se întoarse s-o urmeze pe care tocmai găsise alt joc de îndemânare.

— Tată, hai! strigă Annie, arătând spre piramida de sticle de lapte din plastic, lângă care un om jongla cu nişte mingi.

— Haideţi, haideţi! strigă acesta, observând privirea lui Callie; îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse spre Brent. Câştigă un ursuleţ uriaş pentru domnişoara! Câştigă un inorog! Câştigă-i inima c-un animal de pluş pufos! Arată-ne de ce eşti în stare, amice!

Brent ezita, dar Annie îl trase de braţ.

— Câştigă calul cel mare pentru Callie, tăticule!

Callie ridică mâna în semn de protest.

— Annie, ca să câştigi calul ăla, ar fi nevoie de mai mult decât merită. Jocurile astea sunt trucate.

Brent înclină capul spre ea, apoi păşi spre tarabă. Puse nişte bani şi luă o minge. O cântări în ambele mâini, ochind ţinta, apoi îşi luă având şi o aruncă. Mingea lovi sticlele de lapte, doborând trei la pământ. Omul puse un ursuleţ pe tarabă, iar Brent luă încă o minge, lovind în sticla din dreapta, pentru a trimite în zbor trei. Cât ai bate din palme, mulţimea se şi adunase în jurul lui.

— Minge de nouăzeci de mile pe oră, îi preciză Annie lui Callie, care se uita tăcută cum Brent dobora încă o piramidă de sticle din plastic. Ar fi putut juca în liga profesionistă. Tatăl lui Whitney zice că nici câinii nu pot prinde discurile Frisbee aruncate de tata, fiindcă se tem să nu-i decapiteze.

Callie îşi stăpâni un zâmbet şi aplaudă împreună cu ceilalţi când Brent spulberă încă o piramidă. Trecându-şi degetele prin părul negru, Brent întoarse capul şi-i zâmbi. Callie srâse şi ea, întrebându-se cum se putuse transforma astfel funcţionarul încorsetat într-un om exuberant şi sexy de la care nu mai putea să-şi ia ochii.

Proprietarul tarabei îi dădu poneiul uriaş, iar Brent mai ceru trei mingi. Câştigă pentru Whitney un ursuleţ de un metru, înainte de a trece la alte tarabe, unde aruncă săgeţi, inele peste gâturi de sticle, mingi în cutii, cu o precizie neabătută. Curând, Callie se pomeni împovărată cu ursuleţi şi girafe, dragoni lungi şi verzi şi un enorm diavol tasmanian.

— Gata! protestă ea, întrebându-se cum îşi putea duce toată menajeria acasă şi unde să le pună pe toate.

— Să vezi camera mea! îi spuse Annie cu compasiune sinceră. Nu ştie când să se oprească. Pe vremea când stăteam în Settle, mă ducea atât de des la Fun Forest, în centru, încât toţi cei de la jocurile de-acolo îl cunoşteau pe nume.

Aproape de jocul cu săgeţi şi baloane, unde marele premiu era un imens căţeloi de pluş, o fetiţă îşi trăgea tatăl de mână.

— Nu-i nimic, tăticule, o auzi Callie spunând amărâtă. Îţi mulţumesc că ai încercat. E un câine foarte drăguţ, dar n-am nevoie de el.

Callie se uită la Annie şi-i întinse încărcătura din braţe. Fără o vorbă, Annie înhăţă o gorilă albastră înaltă de un metru şi o puse în braţele fetiţei. Plecară în grabă, înainte ca fetiţa sau tatăl ei să poată spune ceva. Whitney prinse ideea din zbor şi, câteva minute, ea şi Annie începură s-o facă pe naşele-zâne pentru toţi copiii mai mici ai căror taţi nu aveau îndemânarea lui Brent. Când le mai rămaseră doar ursuleţul lui Whitney şi calul lui Callie, porniră spre parcare, pentru a-şi depune prăzile în maşina lui Brent.

— Yoohoo!!! Whitney!

Delia Mansfield venea spre ei prin bâlci. Callie zâmbi şi-i făcu cu mâna, observându-i părul ciufulit cu multă artă, şi tricoul şi pantalonii scurţi bălţaţi.

Aruncându-şi claia de bucle blonde peste umăr, Delia îi aruncă lui Callie o privire curioasă, înainte de a i se adresa lui Brent:

— Mă bucur că v-am găsit. Brent, putem s-o răpim pe Annie pentru noaptea asta? O să se distreze bine cu Whitney, iar mâine după-amiază o aduc eu acasă.

Se uită de la fete la Brent, apoi la Callie, zâmbind.

— Ce noroc are Whitney, cu o mamă adoptivă dispusă să doarmă trei nopţi într-o rulotă, fără dormitor privat şi oglindă cât peretele! Nu-i aşa, draga mea?

Whitney o cuprinse cu braţul pe după mijlocul ei îngust şi-i surâse.

— Mda deşi uneori te porţi totuşi ca un adult, ceea ce-i îngrozitor.

Callie observă expresia cu care privea Brent feţele pline de speranţă ale celor două fetiţe. Era uşor încruntat şi avea buzele strânse.

— N-aş avea nimic împotrivă, dar nu are la ea nici sacul de dormit, nici periuţa de dinţi.

— Avem noi şi pentru ea! se repezi Delia, trăgând de cozorocul noii şepci a lui Annie.

— Atunci, cred că se poate… zâmbi Brent fără prea mult entuziasm.

Delia se încruntă spre ursuleţul imens din braţele lui Whitney.

— Primul lucru pe care-l avem de făcut e să ne descotorosim de coşmarul ăsta roz, şi pe urmă să găsim ceva pentru cină, după care ne dăm în toate caruselurile din parc. Gata, fetelor?

Brent scoase portofelul din buzunar şi-i mai dădu lui Annie încă o bancnotă.

— Distracţie plăcută, iubito, îi ură el, şi nu te depărta de Delia şi Whitney.

— Sigur, tăticule!

Şi, făcându-i cu mâna peste umăr, fetiţa porni împreună cu Whitney spre campingul rulotelor. Delia le făcu şi ea un semn de rămas bun, plecând mai încet. Brent le privi cum se îndepărtau, cu o expresie încordată.

— S-a-ntâmplat ceva? se încruntă Callie, punându-i o mână pe braţ.

— Nu. Vreau doar s-o duc acasă, nu s-o las de capul ei. Mă tem în fiecare secundă când nu e cu mine. Mi-e frică să nu se strice vreun carusel, să nu încerce cine ştie ce psihopat s-o răpească, să nu-i dea Delia de mâncare ceva care să-i cadă greu…

Îi zâmbi strâmb lui Callie.

— Sunt un maniac, mărturisi el. Şi nu ştiu cum să scap de obsesia asta.

Callie îl luă de mână.

— Aşteaptă-mă să-mi pun calul în maşină, şi mergem să mâncăm ceva. Sunt aici de azi-dimineaţă şi încă nu mi-am luat porţia de urechi de elefant cu cartofi prăjiţi.

După ce mâncară, discutând despre calităţile şi defectele

hamburgerilor cu ceapă, porniră înapoi spre caruseluri, unde le găsiră pe Delia şi fete stând la coadă la caracatiţă. Spre uşurarea lui Callie, Brent se relaxă vizibil când văzu cât de bine se distra Annie.

În timp ce se întuneca, se urcară într-un din gondolele roţii mari. După câteva ture roata încetini, apoi se opri. Gondola cu Brent şi Callie se legăna scârţâind în punctul cel mai de sus, oferindu-le o vedere panoramică a bâlciului.

— De ce ne-am oprit? întrebă Brent, aplecându-se înainte pentru a privi în jos.

— Începe focurile de artificii. Toate caruselurile se opresc până se termină.

— Şi avem locuri în rândul întâi? Pentru mine ai plănuit-o?

Callie se aplecă şi ea, privind în jos luminile bâlciului, multicolore şi strălucitoare în întuneric.

— Mda, spuse ea. Numai pentru tine. Ştii, a trebuit să mituiesc în dreapta şi-n stânga… Operatorii ăştia de la caruseluri costă scump.

Brent râse şi se rezemă de spătar, relaxându-se pe banca gondolei care se legăna încet.

Callie se aşeză mai bine lângă el.

— De ani de zile nu m-am mai distrat aşa de bine la bâlciul ăsta.

Simţi mâna lui punându-i-se uşor pe spate şi oftă, în timp ce Brent o mângâia încet, circular.

— Eu de ani de zile nu m-am mai distrat atât de bine nicăieri, spuse el, încurajând-o să se rezeme de umărul lui.

Sprijinindu-şi capul, Callie întrebă:

— Deci, acum nu mai ai nicio obiecţie că Annie s-a dus cu Delia şi Whitney?

Brent îşi schimbă puţin poziţia, oftând.

— În ultimele câteva săptămâni, a devenit foarte independentă. Cred că nu mai are atâta nevoie de mine. Dar ştiu că încă îi mai e dor de mama ei.

Callie îi simţi încordarea, dar rămase tăcută, aşteptându-l să continue.

— Ştii, Annie a găsit-o pe Yvette.

Pe aceste cuvinte, glasul i se întretăie, iar Callie se întoarse spre el.

— Annie era în clasa a treia. A venit acasă de la şcoală şi a găsit-o pe Yvette fără cunoştinţă. Mi-a telefonat la birou, ţipând isteric, fiindcă nu putea s-o trezească. Mai târziu, am aflat că Yvette avea un anevrism despre care nu ştia nimeni. A fost un şoc îngrozitor.

Callie îi luă mâna într-ale ei, cu inima plină de compasiune.

— Când am ajuns acasă, medicii erau acolo, dar Annie se ascunsese după un fotoliu şi n-a vrut să mai iasă până n-a plecat toată lumea. Pe urmă, luni de zile a fost convinsă că, dacă nu se ascunde, i-ar fi putut împiedica să-i ia mama.

Rămase tăcut, iar Callie încercă să-şi înghită nodul care i se pusese în gât.

— Biata fetiţă, murmură ea, strângând cu blândeţe mâna lui Brent între ale ei.

— Când mi-am reluat serviciul, a fost şi mai rău. Făcea crize de isterie ori de câte ori ieşeam din casă. Au venit părinţii Yvettei, din Florida, pentru două săptămâni, dar nici ei n-au putut rezolva nimic. O iubesc mult pe Annie, însă pur şi simplu n-au ştiut ce să facă. Iar acum, deşi ştiu că şi-a revenit la normal, când o văd cum se îndepărtează de mine mă cam sperii.

Callie îl sărută pe obraz.

— Amândoi faceţi faţă de minune.

Primul dintre jocurile de artificii ale serii explodă pe cer, deasupra bâlciului. Brent o strânse pe Callie lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui solid.

— Azi m-am simţit minunat, spuse el încet. Cred că ne vom vedea miercurea viitoare, la lecţia de călărie a lui Annie.

În tăcerea încărcată cu tensiune sexuală care se crease între ei, priviră artificiile colorate care izbucneau în văzduh, fără a egala nici pe departe focul pe care atingerile lui Brent îl aprinseseră în trupul şi-n inima lui Callie.

Capitolul 5

— Oameni buni! Pierdem licitaţia!

Brent se aşeză pe unul dintre scaunele de lemn de la masa cin bucătăria lui Callie, privind-o cum lua o ceaşcă din dulap, Annie se uită

de la unul la altul şi-şi luă capul între mâini.

Spre uşurarea lui Brent, Callie continuă să-i toarne cafeaua.

— Avem timp destul, puştoaico. Ţi-ai mâncat micul dejun azi-dimineaţă?

Annie clătină din cap.

— N-am vrut să întârzii.

Callie arătă spre prăjitorul de pâine.

— În cutia de pâine sunt muffins englezeşti, iar în frigider e suc de portocale. Îndoapă-te, fiindcă nu plecăm până n-a mâncat toată lumea.

Brent o aşteptă pe Annie să protesteze, dar fetiţa, fără o vorbă, puse pâinea în prăjitor şi-şi turnă un pahar de suc. Callie puse pe masă o farfurie de unt cu capac şi un borcan de sticlă faţetată, plin cu gem de coacăze. Îi făcu cu ochiul lui Brent, apoi o ajută pe Annie să mute chiflele calde pe o farfurie.

Brent simţi un junghi în inimă la vederea expresiei de adoraţie cu care o privea Annie pe Callie. Legătura care se formase între ele era extrem de pozitivă pentru fetiţă. Se rezemă de spătar, punând picior peste picior, şi privi în jur, cu dorinţa ca şi în casa lui să domnească aceeaşi atmosferă familială caldă.

Ceea ce vedea spunea enorm despre femeia care locuia acolo.

Bucătăria spaţioasă avea tavan înalt, linoleum decolorat şi un cuptor cu microunde lucitor. Aragazul negru, din fontă şi lemn, nu se folosea în acea dimineaţă caldă de vară. Ustensile antice atârnau în cuie, pe pereţii de bârne. Printr-o uşă boltită se vedea o parte din living, unde câteva covoraşe colorate în veseleau podelele din lemn de esenţă tare, lustruite de vreme. Pe un taburet ros stăteau mai multe curele de piele şi diverse catarame. Un teanc dezordonat de reviste se înclina pe un gheridon, lângă un fotoliu din piele.

Brent îşi bău cafeaua, privind-o pe Annie cum devora două muffins unse cu unt şi gem. Niciodată nu-şi mai văzuse fiica mâncând cu atâta poftă.

O privi pe Callie, care stătea rezemată de spătarul scaunului, cu o cană de cafea între mâini.

— Ai fost foarte amabilă că ne-ai invitat, spuse ea.

Callie zâmbi.

— A fost ideea lui Steve. Când am spus că în weekendul ăsta mă duceam la licitaţie să aleg nişte harnaşamente noi, Annie a întrebat ce fel de licitaţie era. Steve a sugerat că cel mai potrivit mod de a afla e asistând la una. Mă bucur că Annie te-a convins să vii şi tu.

Brent luă o gură de cafea. Nu se ducea ca să vadă caii şi echipamentele de piele, ci numai pentru a o avea pe Callie alături.

— N-aş fi vrut s-o pierd pentru nimic în lume, murmură el, ridicându-se să-şi mai toarne înceaşcă.

După ce Annie îşi goli paharul de suc, Callie umplu două termosuri cu cafea şi unul cu suc. Cu Annie în frunte, ieşiră din casă şi se urcară în camioneta veche a lui Callie, cu un trailer pentru cai la remorcă, pornind pe drum.

La licitaţie, Callie salută câţiva cunoscuţi. Brent admira dezinvoltura cu care discuta cu oamenii cărora li-l prezenta. Annie privea totul cu ochi mari de uimire. Se holba la bărbaţii cu pălării Stetson roase, femeile în blugi şi cămăşi de flanelă, cu toţii discutând plini de importanţă despre comerţul cu cai. Stilul deschis şi relaxat al lui Callie părea să atragă oamenii spre ea, şi toţi trei înaintau încet prin hala unde se ţinea licitaţia.

Găsiră un şir de scaune libere şi se aşezară. În timp ce Brent şi Annie o observau în tăcere, Callie folosi numărul de licitaţie pe care-l luase ca să cumpere o şa western nouă, două pături pentru cai şi câteva frâie. Prezenţa lui Brent îi distrăgea atenţia. Stătea aşezat pe scaun aplecat înainte, cu o expresie de concentrare intensă. Mâinile i se rezemat pe coapse, iar Callie jinduia să-şi înlănţuiască degetele printre ale lui, să-i simtă freamătul muşchilor sub palmă. Însă, chiar în timp ce gândurile îi puneau mâinile în mişcare, Annie se aplecă prin spatele lui Brent, zâmbindu-i.

— Ce cool e, Callie! Îţi mulţumesc că m-ai adus!

Callie se întinse pe după Brent pentru a o strânge de mână, foarte conştientă de atingerea dintre braţul ei şi trupul lui. Şi la fel de conştientă de reacţia lui, când Brent îşi schimbă poziţia pentru a accentua contactul. Callie sări în picioare şi-şi frecă palmele de coapse, într-un efort zadarnic de a-şi calma bătăile inimii.

— Vin imediat, spuse ea, ieşind pe culoarul dintre scaune. Mă duc să plătesc lucrurile astea, după care ne uităm la vânzarea câtorva cai şi am terminat.

Îşi lăsă cartea de licitaţie pe scaun şi porni spre casă. Brent o privi cum se îndepărta, neputându-şi lua ochii de la ea până când capul ei roşcovan dispăru în puzderia de oameni care forfoteau prin hală.

— Tăticule, uite!

Annie îl trase de braţ, arătând spre arenă. Un om purta un ponei Shetland alb prin jurul padocului, în timp de prezentatorul invita la oferte. Curând, căluţul fu vândut şi în locul lui veni următorul cal. Brent, care nu mai asistase niciodată la o licitaţie de animale, îi observa pe licitatori, privind cum se luau la întrecere şi ascultându-l pe coordonatorul care omologa preţurile crescânde, până la vânzarea fiecărui animal.

Reveni cu atenţia spre arenă, când Annie scoase o exclamaţie deznădăjduită.

— Ia uite-acolo, tăticule!

Calul care tocmai era adus în arenă se împiedică, abia reuşind să-şi revină când omul îl smuci de dârlogi. Oasele bazinului îi împungeau în afară pielea cu păr cafeniu, iar coloana vertebrală-i stătea foarte adâncită între greabăn şi crupă. Brent putu să-i numere coastele, când bătrâna iapă trecu prin dreptul lor. Femela îşi ţinea capul în pământ şi tropăia nervoasă în urma omului care o trăgea de frâu.

La auzul unui sunet slab de lângă el, Brent întoarse capul spre Annie. I se frânse inima, văzându-i lacrimile care şiroiau pe obraji. Ochii fetiţei, însă, nu se abăteau nicio clipă dinspre iapa cea slabă, care se împiedică din nou. Oftă uşurată când vânzătorul o opri în mijlocul arenei.

Pe banca din faţa lor, doi oameni cu pălării Stetson bej schimbară privire.

— Asta direct la abator ajunge, spuse cel mai înalt dintre ei. Ia uite-l pe ăla de la mâncarea pentru câini, se şi pregăteşte s-o înhaţe. Nimeni nu-i face concurenţă la o gloabă ca asta. O s-o ia pe trei lulele.

Celălalt clătină din cap.

— Aş vrea să am loc ca să iau la mine caii ca ea. O cunosc pe bătrânica asta murgă. A fost un cal 4-H grozav, până acu vreo zece ani. Trist sfârşit pentru o viaţă productivă ca a ei.

* * *

Callie stătea la coadă la casă, ascultând începutul licitaţiei de cai. Îşi plăti cumpărăturile, găsi un licean pe care-l cunoştea şi-i dădu cinci dolari ca să-i ducă lucrurile la maşină. Apoi se grăbi înapoi spre arenă, convinsă că Brent şi Annie erau gata de plecare. O uşoară rumoare din apropiere îi distrase atenţia, şi-i văzu surprinsă pe cei doi oameni cu pălării bej care stătuseră pe locurile din faţa lor; tocmai se încăieraseră. Îşi pierdură echilibrul în acelaşi moment, pălăriile de cowboy zburându-le din capete în timp ce cădeau amândoi peste un grăsun scund cu cămaşă de chambray şi ochelari cu lentile groase. Callie privi uimită cum continuau să se lupte pe jos. Părea o trântă între prieteni, căci zâmbeau şi nu se loveau cu pumnii. Individul cel scund începu să ţipe după ajutor, fiind imobilizat sub cei doi. Câţiva se repeziră să-i despartă, iar Callie porni din nou spre arenă, oprindu-se brusc când îi văzu pe Brent şi Annie.

Annie stătea agăţată de braţul lui Brent, cu atenţia absorbită completă de arenă. Brent ţinea strâns în mână cartea de licitaţie a lui Callie.

— Vândut! răcni prezentatorul, lovind cu ciocănelul.

Callie ajunse la locul ei tocmai la timp pentru a vedea o iapă murgă bătrână dusă din arenă.

Se aşeză pe scaun, privindu-i pe Brent şi Annie, cu partea interioară a obrazului prinsă între dinţi. Pe obrajii fetiţei se uscau urmele sărate ale lacrimilor, dar buzele i se arcuiseră într-un zâmbet larg. Brent avea pe chip o expresie neîncrezătoare.

— Aţi cumpărat iapa aia, spuse Callie, cu propria-i neîncredere nuanţată de amuzament. Cinci minute vă las singuri, şi vă şi cumpăraţi un cal. Sunteţi plini de surprize, nu-i aşa?

De când se dăduseră în roata mare la parcul de distracţii, Callie făcuse eforturi să-şi reclădească zidul din jurul inimii. Acum, însă, expresia vulnerabilă de pe chipul lui Brent i-l dărâmă din nou. Oftă în sinea ei. Omul ăla pur şi simplu trişa. Cum s-ar fi putut distanţa de cineva care avea atâta nevoie de ajutor ca Brent Logan?

— N-am avut încotro.

Altceva nu părea în stare să zică.

— Am salvat-o, Callie!

Coborând privirea, Callie văzu faţa radioasă a lui Annie şi

înţelese la ce se referea Brent. Bucuria din ochii lui Annie îi încălzea sufletul. Şi aproape că-şi dori să fi cumpărat ea iapa cea bătrână, ca s-o facă pe Annie să zâmbească aşa.

— Haideţi s-o urcăm în remorcă şi s-o ducem acasă, spuse ea. Sau aveţi de gând să mai faceţi şi alte cumpărături azi? îl întrebă pe Brent ridicând din sprâncene, cu un zâmbet afectat. În trailer încap doi cai.

— Să plecăm de-aici până nu mai arunc şi alţi bani, spuse Brent, începând în sfârşit să înţeleagă ce făcuse.

Callie îi conduse spre casă, lăsându-i să plătească achiziţia, în timp ce examina bătrâna iapă.

Când reveni, Brent tocmai pleca de la ghişeu, cu chitanţa în mână.

— Trebuie să mă duc până la toaletă, anunţă Annie. Nu pot să mai aştept.

După ce o îndrumă într-acolo, Callie se întoarse spre Brent.

— Eşti gata să-ţi încarci în trailer proaspăta pensionară?

Brent privi chitanţa, apoi pe Callie.

— Când ai spus „acasă", sper că te-ai referit la grajdurile tale. Nu cred că baba asta de cincizeci de dolari ar fi tocmai indicată pentru viţa mea de vie de şaptezeci şi cinci de dolari.

Omul cel scund pe care Callie îl văzuse doborât la pământ în timpul încăierării se apropie de ei. Avea cămaşa ruptă şi murdară, şi-şi ţinea într-o mână mică şi grăsulie ochelarii sparţi.

— Voi aţi cumpărat-o pe murga aia bătrână, da?

Callie dădu din cap, amintindu-şi porecla individului când îi recunoscu chipul. Era Dead Horse Dave, producătorul de mâncare pentru câini.

— Vă dau de două ori cât aţi plătit pe ea. V-aş fi supralicitat, da am fost reţinut câteva minute. Azi nu se mai prea găsesc aşa de ieftin, şi am şi eu o cotă de producţie. Şi-n plus, pentru fetiţă n-aveţi nevoie de-un cal aşa de bătrân.

— Ce înseamnă „bătrân", pentru un cal? se încruntă Brent, privindu-l pe omuleţul cel rotofei.

Callie se uită urât la cumpărătorul de carne pentru câini şi păşi între cei doi.

— Nu ţi-o vindem ţie.

Se întoarse cu faţa spre Brent, zâmbind cu o veselie forţată.

— Sunt sigură că, dacă o îngrijim puţin, o putem însănătoşi.

Brent o privi lung.

— Cât de bătrână e?

Expirând, Callie ridică din umeri.

— În ani omeneşti, s-ar cam apropia de nouăzeci.

Lui Brent îi căzu faţa.

— E prea bătrână. N-o pot lăsa pe Annie să se ataşeze de un cal de vârsta asta. Am făcut o mare greşeală.

Annie tocmai se apropia în fugă. Se apropie la câţiva paşi, privindu-l pe omul care li se alăturase.

— Omul ăsta vrea să-ţi cumpere calul, Annie, o anunţă Callie, aruncând o privire feroce spre Dead Horse Dave, după care îi zâmbi fetiţei. Vrei să i-o vinzi, sau o ducem la grajduri, ca să lucreze pentru mine?

— Nu-mi poţi lua calul, se încruntă Annie la Dead Horse Dave, cu mâinile proptite în şolduri.

Piticul cel durduliu ridică din umeri şi se îndepărtă.

— Sper să nu facem o prostie, bombăni Brent.

— O să-şi revină, îl asigură Callie, zâmbindu-i lui Annie.

Cei doi bărbaţi cu pălării bej tocmai treceau pe alături. Unul dintre ei îşi scoase Stetson-ul în faţa lui Annie.

— Bună afaceri ai făcut, duduiţă. Te-ai ales cu o iepşoară pe cinste!

Îi făcu lui Callie cu ochiul, conspirativ. Stăpânindu-şi râsul, Callie îşi mută privirea dinspre cei doi, care ieşiseră din mica gâlceavă mult mai avantajaţi decât Dead Horse Dave, către Brent. Îi zâmbi şi o luă pe Annie de mână.

— Hai să-ţi ducem iapa la grajduri, Annie. Am o sarcină ideală pentru ea.

Brent tăcu în timp ce se îndreptau spre ocoluri, unde noua iapă a lui Annie aştepta cu răbdare.

* * *

Fetiţa îşi petrecu tot drumul înapoi spre Salmon Creek cu capul întors, încercând să nu scape din ochi calul.

— Mai bine stăteam şi eu cu ea, în spate, se tot agita ea, foindu-se sub centura de siguranţă.

— Ba mai bine nu stăteai! replicară Callie şi Brent în cor.

Privindu-l pe Brent peste capul lui Annie, Callie zâmbi.

— N-are nicio problemă, Annie, o asigură ea. Am dus cu trailerul ăsta sute de cai. Îţi dau cuvântul meu că e în siguranţă.

Annie rămase tăcută, cu privirea drept înainte, puţin mai relaxată, deşi Callie îi simţea în continuare nervozitatea.

Când intrară în curte, îl văzură pe Steve în faţa grajdului. O ajută pe Callie să coboare bătrâna iapă, trecându-şi o mână peste gâtul ei lung şi slab. Întâlnind privirea lui Callie peste spatele adâncit al iepei, zâmbi subţire.

— Annie a găsit-o, spuse ea încet.

Steve aruncă o privire spre fetiţă, care stătea lângă tatăl ei, uitându-se neliniştită la el.

Callie îi întinse lui Annie funia căpăstrului. Fetiţa o apucă într-o mână care-i tremura de emoţie. Când iapa îşi coborî capul la nivelul ei, Annie îi mângâie cu drag nasul cafeniu ca melasa. Callie făcu un efort să nu plângă. Iapa arăta ca o caricatură jalnică de cal mâncat de molii, după ani în şir de bătrâneţe şi neîngrijire.

— Am o boxă goală unde putem s-o instalăm, Annie.

Fetiţa ridică privirea spre ea, cu ochi strălucitori.

— O laşi să stea în grajd?

Callie o bătu pe umăr şi scărpină iapa după o ureche. Oftând cu mulţumire, bătrânul animal întoarse capul ca să fie scărpinat şi după cealaltă ureche.

— Şi-o să-i pregătim şi o cină specială, pentru prima ei seară în noua locuinţă. Nu vrei să împarţi cu ea nişte păsat de porumb şi ovăz?

Annie strâmbă din nas.

— Mi-ajunge să mă uit cum mănâncă. Mulţumesc oricum.

— Annie, interveni Brent.

Callie întoarse capul spre el. Steve se rezemă de peretele grajdului, privind iapa pe sub cozorocul şepcii de baseball.

— N-ai uitat nimic?

Fetiţa îşi încreţi fruntea, încruntându-se îngândurată, apoi ridică din sprâncene:

— Nu ţi-am mulţumit?

Brent chicoti.

— Nu de-asta era vorba. Cred că şi s-au terminat toate mulţumirile, pe drum încoace. Nu i-ai dat un nume.

Annie îl privi surprinsă.

— Dar e bătrână! I-ar trebui să aibă deja unul?

Callie îşi duse o mână la gură, ascunzându-şi zâmbetul.

— Nu ştim cum o chema înainte s-o fi salvat tu. Pe hârtiile de la licitaţie scrie Numărul Şapte. Poţi să-i pui orice nume îţi place ţie.

Annie privi faţa iepei şi întinse degetul spre mica stea albă de pe frunte.

— Stardust. Noul ei nume e Stardust.

Cu un pai vârât în colţul gurii, Steve zâmbi.

— Bună alegere, Annie. Am să te-ajut s-o duci pe Stardust în boxa gală. Îi putem da o mână de lucernă şi puţină apă. Am în biroul lui Callie nişte cărţi de medicină pentru cai pe care le poţi lua cu împrumut. Pe urmă, ai să m-ajuţi să-i stabilesc cel mai bun regim ca să se mai îngraşe puţin.

Cu ochi strălucitori, Annie îl însoţi, pe Steve în grajd, urmaţi cu paşi liniştiţi de Stardust. Callie se întoarse spre Brent.

— Felicitări cu ocazia inaugurării carierei de proprietar de cai, domnule Logan.

Brent zâmbi crispat.

— M-am repezit orbeşte, nu? Annie nu poate nici măcar să călărească mârţoaga asta.

Ridicând bărbia, Callie îl privi sfidător.

— Tu şi Annie aţi făcut un lucru minunat când aţi salvat „mârţoaga asta”. N-o fi putând Annie s-o călărească pe Stardust, dar va învăţa multe de la bătrâna iapă.

Brent îşi muşcă partea dinăuntru a obrazului.

— Bine, deci e un cal bătrân şi blând şi Annie a făcut o faptă bună. Cât îţi datorez pentru pensiune?

Callie îi zâmbi strâmb.

— Continui să le asociezi pe toate cu banii, nu? Ţi-am spus încă de la licitaţie, am o sarcină pentru Stardust. Cred că Annie şi cu mine vom putea pune ceva la punct.

— Mi-ai trezit curiozitatea. Ce poţi să faci cu un asemenea cal? Ce va avea Annie de făcut cu ea?

— Urmează-mă.

În grajd, Annie tocmai îl însoţea pe Steve în camera de harnaşamente. Reveniră peste câteva clipe, cu braţele pline de lucernă.

— Tată, ştiai că Steve va fi medic veterinar când termină facultatea? A zis că Washington State University e o şcoală foarte bună. Cred c-am să învăţ acolo, ca să mă fac şi eu doctor veterinar.

În timp ce vorbea, Annie începu să scuture fânul din braţe în ieslea lui Stardust.

— Annie, o preveni Brent pe un ton prudent.

Callie îi aruncă o privire, iar Annie se opri din scuturatul fânului.

— Ce e, tată?

— Steve a spus o mână de lucernă. Nu-i cam mult pentru o singură porţie?

Callie întâlni privirea lui Annie şi-şi muşcă buzele. Fetiţa îşi scutură de pe braţe resturile de lucernă şi se întoarse spre tatăl ei.

— Atâta e o mână de lucernă, tată. I se zice „mână” fiindcă o iei cu mâna din balot. Nu-i aşa, Callie?

Ridicând din umeri, Callie confirmă.

— Aş zice că ai dreptate.

Lângă ea, Brent rămase tăcut.

Steve reveni cu un braţ de cărţi, pe care i le dădu lui Annie.

— Câteva lecturi uşoare pentru tine, păpuşico. Dar deocamdată, de ce nu m-ai ajuta să prepar un terci special pentru Stardust. Pare să aibă nevoie de cel puţin vreo două sute de livre în plus, pe caroseria asta subalimentată.

Annie puse cărţile jos şi-l urmă pe Steve în camera de harnaşamente.

Zâmbitoare, Callie se întoarse spre Brent.

— Cred că Annie tocmai şi-a găsit un erou pe care să-l idolatrizeze.

— Un veterinar, hmm? ridică Brent din umeri. Se putea şi mai

rău, cred. Înainte, voia să se facă inginer de aerospaţiale. Da cine are nevoie de avioane, când avem cai?

Tonul răutăcios al lui Brent o făcu pe Callie să râdă, în timp ce pornea pe culoarul dintre boxe.

— Pe-aici, îl chemă ea, deschizând uşa unei boxe şi intrând.

Brent o urmă şi, spre surprinderea ei, o înhăţă de talie, întorcând-o cu faţa spre el. Callie nu se împotrivi când îi prinse bărbia între degete şi-şi coborî gura către buzele ei. Cu o poftă care o surprinse chiar şi pe ea însăşi, îi răspunse la sărut, cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi trăgându-l mai aproape.

— Două săptămâni am aşteptat o ocazie să fac asta, spuse el, abia desprinzându-şi gura de a ei.

— Ce vrei să spui? întrebă în şoaptă Callie.

— De când ne-am dat în roată, murmură Brent, înecând răspunsul într-un nou sărut.

Apoi se retrase, privind-o în adâncul ochilor, iar Callie îl apucă de braţe, simţind cum podeaua acoperită cu paie se transforma în nisipuri mişcătoare sub picioarele ei.

— Din seara aia, la altceva nu m-am mai gândit, gemu el. Of, femeie, îţi dai seama ce-mi faci?

Un nechezat sonor dintr-o boxă învecinată îi făcu să tresară, desprinzându-se unul de altul. Callie se rezemă de perete, cu respiraţia tăiată. Îşi înfruntă valurile de dorinţă care o îndemnau să-l tragă pe Brent în culcuşul adânc de fân, fără să se gândească la altceva.

Chinuindu-se să-şi revină, îi adresă un zâmbet răvăşit.

— Ştii, nu pentru asta te-am chemat aici.

Brent o privi în tăcere, iar Callie putu vedea în expresia lui surprindere plăcută şi dorinţa nepotolită pe care i-o stârniseră acele câteva momente.

— Nu mă plâng, spuse el în cele din urmă, privind în jur. Dar dacă n-ai de gând să ne zbenguim, poate-mi spui şi mie de ce m-ai adus aici.

Callie deschise uşa din peretele exterior, pe unde se ajungea într-un mic padoc.

— Uite, de-asta.

O iapă stătea relaxată în lumina soarelui, cu capul în pământ şi

ochii pe jumătate închişi. Brent o privi, apoi pe Callie, în aşteptare.

— O cheamă Starlight Splendor. E o mânză Appaloosa de doi ani.

— Şi ce legătură are cu Annie şi Stardust?

Callie cloncăni uşor din limbă, iar iapa ridică privirea, apoi se întinse şi clătină din cap, înainte de a traversa padocul. Callie îi mângâie gâtul suplu, apoi îşi trecu mâna peste burta ei rotunjită.

— Splendor e un copil precoce. Cam acum opt luni, s-a împerecheat cu armăsarul meu şi are un mânz ped rum. Nu numai că s-a împreunat în afara sezonului, dar e şi prea tânără ca să fete. Trebuie s-o supraveghem cu atenţie. N-o pot lăsa cu celelalte iepe şi nu pot nici s-o ţin cu caii tineri şi nărăvaşi. Mă gândeam s-o pun împreună cu Stardust, ca să-şi ţină una alteia de urât. Amândouă au nevoie de puţină mişcare, şi speram ca Annie să le scoată la plimbare, în schimbul pensiunii pentru Stardust.

— Nu-ţi pot combate logica, răspunse încet Brent, cu privirea spre iapa somnoroasă. Asta-i va dezvolta lui Annie simţul de răspundere.

Apoi oftă.

— Ar fi doar o singură problemă – una mare.

— Şi anume? întrebă Callie privindu-l ferm, până când Brent ridică ochii spre ea.

— Înseamnă c-am să-mi înghit toate prostiile pe care ţi le-am aruncat în faţă acum câteva săptămâni.

Callie zâmbi.

— Deci, n-ai nimic împotrivă?

— Menajera o poate aduce aici după-amiaza, iar eu pot veni s-o iau după slujbă. Annie va fi în extaz.

Întinse braţele spre Callie, care făcu un pas spre el, însă chiar atunci ajunse la ei vocea ascuţită a lui Annie. Oftând, Brent se retrase, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— Îţi mulţumesc, Callie.

* * *

— O să am mare grijă de tine şi de Splendor, Stardust.

Annie ţinea în mână o găleată galbenă plină cu un amestec delicios pentru cai, de ovăz, morcovi raşi, bucăţele de măr, melasă, ulei de porumb şi puţine suplimente cu vitamine – după cum îi explicase ea în amănunt lui Brent. Bătrâna iapă îşi îngropă botul în terci, începând să mănânce cu poftă.

Brent luă o perie moale din mâna lui Callie, se apropie de umărul iepei şi începu să-i treacă peria peste flancul costeliv.

Privirea pe care i-o aruncă Annie fu plină de uimire.

— Tăticule, nu ştiam că-ţi plac caii!

Brent îi zâmbi.

— Niciodată n-am avut unul.

Şi, pe toţi sfinţi, îşi spuse el, n-o fi fost veterinar, dar dacă ajutorul dat fiicei sale pentru a îngriji iapa aceea bătrână îi menţinea aproape, era gata s-o facă fără ezitare.

Peste câteva minute, Stardust fu introdusă în boxa ei, lângă a lui Splendor. Mânza îşi vârî nasul în boxa iepei şi fornăi. Stardust îşi întinse propriul bot spre al ei, şi stătură astfel un minut. Apoi, Splendor începu să mângâie cu buzele gâtul bătrânei iepe.

— S-au împrietenit, spuse Steve. O să meargă straşnic.

Annie se uită la el.

— Steve, dacă am nevoie de ajutor, n-ai să te superi că te bat la cap?

Stâng îi ciufuli părul negru şi strălucitor.

— N-ai să mă baţi la cap, păpuşico. Oricât ai ceva de întrebat, întreabă-mă.

Brent se hotărî să memoreze titlurile cărţilor despre îngrijirea cailor pe care Annie le pusese pe bancheta maşinii. Cowboy-ul Steve n-avea să fie singura sursă autoritară la care Annie putea apela. Şi jură, privind-o pe Annie cum îi zâmbea lui Steve, că-n curând avea să-i ciufulească şi el părul, fără să se-aleagă cu reproşuri pentru asta.

Capitolul 6

— Dacă tot ţi-am ocupat o zi întreagă cu Stardust, măcar putem să te invităm la cină, Annie şi cu mine, ca să ne achităm.

Callie aruncă o privire spre Brent, care stătea rezemat de gard

lângă ea, uitându-se cum Annie şi Steve o spălau pe Stardust.

— La cină? Mi-ar face mare plăcere. Oricând nu trebuie să gătesc, accept din toată inima.

— Excelent. Atunci, eu mă duc acasă să pun grătarul pe foc.

Brent ezită, privindu-şi fetiţa care tocmai îl stropea cu furtunul pe managerul de grajd.

— Poţi să-l aduci şi pe cowboy, dacă vrei.

Callie îşi ţuguie buzele, observând expresia aproape îmbufnată a lui Brent.

— Sunt sigură că ar veni cu multă plăcere, dar cred că-l aşteaptă soţia şi fetiţa lui.

O schimbare subtilă destinse trăsăturile lui Brent. Zâmbetul pe care i-l adresă lui Callie era aproape spăsit. Aproape.

— A… Mă rog, fac nişte cotlete la grătar delicioasă, dacă te tentează.

Callie îşi înghiţi hohotul de râs. Oare de unde-i venise lui Brent ideea că ea şi Steve…? Gândul era atât de ridicol, încât nici măcar nu putea să-l ducă până la capăt. Şi nu era sigură dacă faptul că Brent începea să aibă sentimente posesive faţă de ea o încânta sau nu.

— Ne vedem peste o oră, două.

Îl salută cu un gest şi se întoarse spre Annie, care clătea de şampon spatele lui Stardust. Brent era diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, şi nu ştia dacă acest lucru era de bun sau de rău augur. Evitase relaţiile sentimentale atât de multă vreme, încât uitase până şi cum să flirteze, iar acum Brent o făcea să chicotească roşind ca o fetişcană de cincisprezece ani. Porni spre birou să se ocupe de nişte hârtii pe care le amânase. Îşi impuse cu severitate să aibă o ocupaţie până când Annie termina de spălat iapa.

* * *

Callie se simţi cam jenată când îşi opri camioneta prăfuită în spatele maşinii sport lucioase a lui Brent. Ce căuta acolo, închipuindu-şi că avea motive să strângă relaţiile cu Brent Logan şi fiica lui? Ar fi trebuit să fugă în direcţia opusă, cruţându-i şi pe Brent şi Annie, şi pe ea însăşi, de o aventură din care putea să nu iasă nimic.

N-avea de gând să se încurce cu Brent, oricât de puternică era atracţia dintre ei. Ţinea prea mult la Annie ca să creeze între ele două o asemenea prăpastie.

Dar, înainte de a găsi o scuză, Annie o luă de mână şi o conduse spre uşa din faţă. În casă, Callie simţi că domnea o ordine desăvârşită, pe care nimeni n-ar fi îndrăznit s-o tulbure. O muzică blândă plutea prin încăperi, iar lui Callie i se păru că recunoştea un studiu de Chopin. O întrebă pe Annie.

— Da, Chopin e, răspunse fetiţa, abătută. Anul trecut, a trebuit să când piesa asta tâmpită la un recital de pian.

— Şi eu mi-aş fi dorit să învăţ pianul, recunoscu Callie, urmând-o pe Annie prin casă. Şi e o piesă foarte frumoasă, nu-i deloc tâmpită.

— Pianul nu e greu, îi spuse Annie peste umăr. Şi eu aş putea să te învăţ.

Îl găsiră pe Brent în bucătărie, îndesând frunze verzi de busuioc în mixer.

— Sper că-ţi place sosul pesto pe fettucine, spuse el zâmbindu-i lui Callie, care simţi cum căldura privirii lui îi topea toate inhibiţiile.

— Cu usturoi şi nuci? Sună interesant.

— Şi busuioc proaspăt, şi parmezan. O, signorina, continuă el, răsucindu-şi o mustaţă imaginară cu degetul, questo nu-i decât solamente felul primo! Aspettati să vedeţi ce-am mai preparazzione!

Callie simţea că acea căldură familiară şi mult prea persistentă i se aşeza în josul pântecului.

— Abia aştept, răspunse ea, privindu-l pe Brent drept în ochi.

Annie o chemă sus şi deschise uşa camerei ei. Intrând, Callie văzu că nu glumise în legătură cu animalele de pluş. Cuvertura roz de pe pat era aproape îngropată sub un munte de jucării gigantice. Un computer, acoperit cu husă, stătea pe un birou mic de stejar, într-un colţ.

— Nu-l prea folosesc vara, spuse Annie. Dar, când începe şcoala, trebuie să-mi scriu toate temele la computer. Tata mă pune să le fac, zice despre computere că-s foarte importante.

— Are dreptate, răspunse Callie, privind posterele cu cai afişate pe pereţii albi, împreună cu câteva fotografii de-ale lui Annie la

grajduri. Eu îl folosesc pe-al meu la administrarea grajdurilor, şi ştiu că Steve are nişte programe ştiinţifice în computerul lui de la colegiu.

— Veterinarii trebuie să lucreze şi ei la computer?

— Sigur că da.

Interesul reînnoit cu care Annie îşi privi computerul o făcu pe Callie să zâmbească.

Apoi, Annie deschise uşa camerei lui Brent, arătându-i lui Callie patul regesc, acoperit cu o cuvertură bleumarin. Mobila era masivă, masculină, un şifonier uriaş, o noptieră de nuc cu o lampă de alamă, un fotoliu tapiţat cu tweed verde. Nicio cută nu zbârcea cuvertura netedă de pe pat.

Întunecoasă şi apăsătoare, camera o făcea pe Callie să simtă fiori pe şira spinării. Boxa lui Splendor părea mult mai propice pentru un interludiu pasional decât tenebrele sterile din dormitorul lui Brent.

Annie închise uşa şi o conduse pe Callie jos, în living, unde mobila de culoare deschisă arăta de parcă nimeni nu s-ar fi aşezat vreodată pe ea. În timp ce Callie privea prin jur, Annie se aşeză la pian şi acoperi muzica din boxele stereo cu o versiune redată rapid după „*Für Elise*" de Beethoven. Callie zâmbi în sinea ei auzind stilul jazz în care era interpretată bucata clasică, amuzată de atitudinea rebelă a lui Annie faţă de muzică.

Privi tablourile abstracte de pe pereţi, dâre de culoare crem şi ivorie care probabil portretizau ceva artistic, mai presus de gusturile ei nerafinate. Văzu câteva fotografii ale lui Annie la diferite vârste. Unele dintre portretele mai formale îl includeau şi pe Brent.

Annie se ridică de la pian, pentru a privi împreună cu Callie o fotografie a ei cu Brent.

— Nu aveţi şi fotografii de-ale mamei tale?

Callie se gândea la mama ei, a cărei fotografie încă mai stătea pe noptieră, după aproape douăzeci de ani.

— Nu.

Fetiţa îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor, legănându-se pe călcâie.

— Tatii nu-i place să vorbim despre ea. Când ne-am mutat aici, n-am adus nimic din lucrurile şi fotografiile ei.

— Te gândeşti mult la ea?

— Mi-e din ce în ce mai greu să mi-o amintesc. Încerc să-i păstrez imaginea în cap, dar se şterge tot mai mult. Trebuie să mă gândesc bine de tot ca să-mi amintesc unele dintre chestiile pe care le făceam.

— Ce fel de chestii, Annie?

Callie se aşează pe marginea unui scaun alb, prea rigid şi formal la înfăţişare ca să poată fi considerat fotoliu, ascultând-o pe Annie cu atenţia pe care şi-o formase în anii de cursuri ca profesoară suplinitoare.

— În fiecare an, de Crăciun, ne duceam la baletul „Spărgătorul de nuci". Aveam şi o barcă. Mamei îi plăcea să meargă cu barca. Dar, după moartea ei, tata a vândut-o.

— Mama ta pare să fi fost o persoană cu totul deosebită. Cred că-ţi lipseşte foarte mult.

Un sunet din uşă o făcu să ridice privirea. Expresia lui Brent era întunecată, mohorâtă. O privi atent pe Annie, înainte de a se întoarce spre Callie.

— Mai bine veniţi pe terasă, propuse el pe un ton nepăsător, opus expresiei sumbre.

Callie se ridică fără o vorbă, simţindu-se ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând un lucru interzis. Îl urmară amândouă pe Brent afară din casă.

Când ajunseră pe terasă, Brent se întoarse din nou spre Callie, oferindu-i o sticlă de bere. Expresia i se înseninase iar. Arătă cu un gest mobila de grădină.

— Ia loc, admiră priveliştea.

Peluza era tunsă proaspăt, plantele şi tufişurile erau tăiate meticulos. Callie se gândi la cei câţiva arbuşti neîngrijiţi ai ei şi la bulbii de şofran şi narcise care supravieţuiau an de an, deşi îi neglija complet de la moartea mamei sale.

După ce mâncă pe săturate, rămase cu Brent în tăcerea răcoroasă a grădinii, sorbind din alte sticle de bere, în timp ce Annie se duse să facă baie şi să se pregătească pentru culcare.

Callie trase adânc aer în piept.

— Când Annie şi cu mine am vorbit despre Yvette, ai fost nemulţumit. Am spus ceva ce nu trebuia?

Brent oftă, punându-şi sticla pe masă.

— Annie a fost atât de traumatizată de moartea Yvettei, încât e mai bine să nu aducem vorba despre asta. Cred că-i e mai uşor dacă o uită. La un moment dat, s-ar putea să fie gata să vorbească despre mama ei, dar nu vreau să mai sufere. Plânge ori de câte ori vine vorba de Yvette.

— În timp ce vorbea cu mine, n-a părut tulburată.

În penumbra asfinţitului, Callie aruncă o privire spre Brent, încercând să-i descifreze expresia. El, însă, continua să privească drept înainte.

— Nu crezi că Yvette continuă să ocupe un loc important în viaţa lui Annie? Crezi că e cinstit s-o lipseşti de amintirea mamei ei?

— Tu n-ai suferit alături de ea în tot timpul ăsta, Callie. Nu ştii prin ce a trecut. Îţi mulţumesc pentru preocupare, dar te rog, nu-mi pune la îndoială judecata.

Glasul lui Brent era încordat, scăzut, iar Callie se aplecă înainte ca să-i vadă mai bine chipul.

Nu ştia prin ce trecuse Annie? Callie scrâşni din dinţi. Avusese aproape aceeaşi vârstă cu a lui Annie, când propria ei mamă murise de cancer. Ştia prea bine prin ce trecuse Annie. Dar, în pofida lacrimilor, tatăl ei îi vorbise despre ea, dăruindu-i amintiri şi povestiri pe care să le păstreze cu sfinţenie chiar şi după moartea lui.

— Te înşeli, Brent.

Callie privea peste gazon, fără să vadă nimic.

— Ştiu prin ce a trecut Annie.

Şi, în câteva fraze scurte, îi descrise propriile ei experienţe.

Brent rămase tăcut un răstimp tulburător de lung. Într-un târziu expiră, cu un sunet de resemnare.

— Tu eşti o fiinţă cu totul diferită de Annie, spuse el. Mă îndoiesc că e la fel de puternică pe cât ai fost tu la vârsta aceea.

Callie îşi stăpâni impulsul de a-i spune să-i dea fiicei lui o şansă.

— Callie, vino să-mi urezi noapte bună, da? se auzi vocea lui Annie.

Fetiţa scosese capul pe uşă şi-i făcea semne lui Callie, care-l privi pe Brent. Acesta consimţi din cap, aşa că o urmă pe Annie în camera ei, unde o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte, apoi o acoperi cu pătura până la

umeri.

— Noapte bună, puştoaico.

— Noapte bună, Callie.

Brent o aştepta la baza scării. O cuprinse cu braţul pe după talie şi o conduse din nou pe terasă.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru Annie, şi pentru mine, îi spuse el. Ştiu că ţii la Annie şi mai ştiu şi că vorbeşti numai pentru că-i porţi de grijă. Asta înseamnă mult pentru mine.

— Chiar dacă nu suntem de acord?

Brent oftă.

— Chiar şi dacă nu suntem de acord.

Se aplecă spre Callie, apăsându-i buzele cu ale lui.

Primul ei gând fu să se retragă şi să susţină în continuare dreptul lui Annie de a-şi ţine minte mama.

Dar sărutul lui Brent o euforizase mult mai mult decât berea uşoară dinainte. Îşi deschise gura sub buzele lui, simţind cum i se înmuia tot trupul, în timp ce el o strângea la piept.

— Dulce, frumoasă Callie, murmură el. Ştii cât de mult te doresc?

Răspunsul ei fără cuvinte, constând într-un sărut la fel de pătimaş ca al lui, îl făcu să se retragă, inspirând adânc, întretăiat.

— Dacă nu ne oprim, spuse el, am să te posed acum şi aici.

Îşi îngropă faţa în părul ei.

— Doamne, mă omori cu zile…

— Trebuie să mă duc acasă, murmură Callie.

Brent dădu din cap, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare prelungită.

— Aş vrea să poţi rămâne, şopti el, dar ştiu că ar nedumeri-o pe Annie, şi nu vreau să pun acum la încercare efectele.

Gândul la Annie, care nu avea voie să se gândească la mama ei, îi sfâşia lui Callie inima, înăbuşindu-i pasiunea pe care i-o trezise la viaţă Brent.

— Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult înseamnă pentru mine grija pe care i-o porţi lui Annie. Vreau, sper…

Brent se chinuia să-şi caute cuvintele, ţinând-o tot timpul pe Callie strâns.

— Sper că simţi şi tu ceva din ceea ce simt eu pentru tine. Nu pot face să se întâmple nimic, dar poate, poate numai, noi trei vom deveni mai mult decât suntem acum.

Încercările întortocheate ale lui Brent de a defini relaţiile dintre ei trei o făcură pe Callie să-şi muşte buza de jos, cu putere.

O conduse până la camionetă, unde Callie îi strânse mâna, apoi se aşeză la volan.

— Noapte bună, îi ură el, aplecându-se să-i depună un sărut scurt pe buze.

* * *

Callie îşi parcă maşina şi trecu prin grajd, controlând caii. Stardust şi Splendor picoteau în boxele lor, cu capetele apropiate şi peretele despărţitor între ele. Sky Fire o salută cu un fornăit focos, dând din cap în timp ce Callie se apropia de boxa lui izolată. Deschise partea de sus a uşii, plimbându-şi mâna peste nasul lucios al armăsarului.

— Voi, caii, nici nu vă daţi seama ce bine o duceţi, îi spuse, frecându-i vârtejul dintre ochi. Fără complicaţii, fără poveri emoţionale pe care să le căraţi după voi… Ştii, mi se pare de-a dreptul necinstit.

După câteva minute, armăsarul se sătură de atenţiile ei şi reveni cu botul în lucerna pe care i-o lăsase Steve.

Callie se duse în cabinetul ei, unde-şi trecu degetul peste colţul tocit al biroului unde obişnuise tatăl ei să-şi rezeme picioarele încălţate cu cizme. Murise de aproape trei ani, dar putea să-i audă glasul ca şi cum ar fi fost în faţa ei.

Fusese atât de înţelegător în legătură cu scurta ei căsnicie, n-o judecase şi o înţelesese când se întorsese acasă, după doar şase lui de turneu în circuitul de rodeo, cu Randy.

— Mă bucur că te am din nou acasă, Callahan, îi spusese el, cu un mic zâmbet hazliu. M-am simţit îngrozitor de singur aici, fără tine.

Callie se reintegrase în rutina zilnică, ajutându-l pe Paddy la cai, ţinând registrele contabile şi discutând în contradictoriu cui îi venea rândul să gătească.

Paddy stătea la birou, cu scaunul de piele scârţâind, înclinat periculos de mult în spate, şi picioarele proptite pe colţul cel tocit.

— Paddy, îl mustra ea, locul pământului de pe tălpile cizmelor ăstora e pe jos, nu în feţele oamenilor.

Patrick O'Rourke îi zâmbea pe lângă nelipsita pipă, lăsându-şi picioarele acolo unde erau.

— Ai moştenit gura maică-tii, spunea el, cu o licărire în ochii lui verzi, şi ai noroc c-o ador şi pe fiică la fel de mult ca pe sfânta de maică-sa.

Callie zâmbi amintindu-şi. Fără greş, Paddy reuşea s-o distragă până când se întorcea la treabă, în timp ce el îşi ţinea cizmele alea murdare acolo unde şi le pusese.

Dar niciodată nu critica felul cum o tratase pe Molly, femeia cu care se combinase el după moartea mamei ei. Femeia de care îl făcuse să se despartă când se temuse că ar fi putut-o cere în căsătorie.

— N-ai s-o aduci în casa mamei mele! ţipase Callie.

Amintirea o făcu să se crispeze, şi stinse lumina, închizând uşa în urma ei, în timp ce se îndrepta spre casă. Oricât de mult îşi dorea o relaţie cu Brent, afecţiunea pentru Annie nu i-ar fi permis să-şi asume un asemenea risc.

Capitolul 7

Peste câteva săptămâni, Brent intră cu maşina pe aleea lui Callie, repetând în minte scuzele pe care le plănuise pentru că n-o mai vizitase de atâta vreme. Coborî din maşină şi aşteptă să se asigure că Annie îşi putea scoate singură rucsacul şi sacul de dormit, înainte de a porni spre grajd, nerăbdător s-o vadă pe Callie.

Schimbarea unui termen de predare îl reţinuse la uzină peste program, împiedicându-l să mai treacă pe la grajduri. Callie îi lipsea atât de mult, încât dorinţa de a o vedea era aproape dureroasă.

Whitney coborî din Cherokee, trăgându-şi după ea propriile echipamente.

— Annie, hai odată! Suntem ultimele care-am ajuns, şi Callie a zis că n-o să stea după toţi leneşii!

Cele două fete porniră spre grajd într-o fugă stângace,

încotoşmănate cu bagajele. Brent le privi zâmbind şi clătinând din cap. N-avea nicio şansă să-i fure lui Callie un sărut, în răcoarea vreunei boxe goale.

În grajd, şase fete, inclusiv Whitney şi Annie, se adunaseră în faţa lui Callie, privind-o cu atenţie. Brent o salută pe Patricia Winlock, consiliera de la şcoala elementară, care stătea aşezată lângă o altă femeie, pe un balot de fân. Apoi se rezemă de perete, bucuros că avea şansa s-o observe pe Callie netulburat.

— Aveţi tot ce era pe lista pe care v-am dat-o, da?

— Daaa…!!! răspunseră în cor fetele.

— Şi toate sunt împachetate, ca să le puteţi lega în spatele şeii, da?

— Daaa…!!!

— Bine, şi-atunci de ce staţi aici şi vă holbaţi la mine? Pregătiţi-vă caii şi echipaţi-i, ca să pornim la drum.

Fetele dispărură în camera de harnaşamente, de unde ieşiră cu căpestrele şi funiile în mâini. Se îndreptară spre păşune, turuind din mers emoţionate.

Adulţii îşi zâmbeau.

— Eşti o femeie foarte curajoasă, Callie! o felicită femeia cea durdulie de lângă Patricia Winlock.

Callie râse, rezemându-se de marginea unei boxe goale, în aşteptarea fetelor.

— Sunt o profesionistă cu multă experienţă şi ştiu cum să mă descurc cu un grup de puştoaice preadolescente aflate temporar în grija mea. Dar douăzeci şi patru de ore sunt de ajuns. Cred că deocamdată am să las treburile cu adevărat grele în sarcina părinţilor.

Brent nu-şi putea lua ochii de la faţa ei. Sau nu-l observase, sau reuşea să-i ignore cu un aplomb admirabil privirile persistente.

— Vom fi înapoi mâine la ora unsprezece, îi asigură ea pe părinţi, când fetele începură să revină în hambar, fiecare aducând de dârlogi câte un cal.

Unul câte unul, părinţii ieşiră din grajd, până nu mai rămase decât Brent. O privi pe Annie cum punea şaua în spinarea lui Sunny, dintr-odată conştient din nou cât de mică şi firavă era fetiţa lui. Oare n-avea s-o pască niciun pericol, călărind prin pădure? N-avea să-i fie

prea cald? Şi dacă o arunca din şa calul? Cum putea Callie cere ajutor, dacă era singură în pădure cu toţi copiii aceia?

Se apropie de Annie, mângâind părul arămiu al lui Sunny, în timp ce fetiţa îi strângea chinga.

— Să te distrezi cât mai bine, scumpo, da?

Annie îl privi zâmbindu-i.

— Nu, tăticule. Am de gând să mă simt imposibil în expediţia asta. Sigur c-o să mă distrez! Iar Steve a promis să aibă şi mai multă grijă de Stardust şi Splendor, până mă întorc. Şi-acum, tu n-ai unde să te duci? În birou, sau altundeva?

Brent se strâmbă.

— Am priceput mesajul. Ne vedem mâine la unsprezece.

— Da, tăticule.

Brent se întoarse, nemulţumit că trebuia să se despartă de Annie, dar se îndreptă totuşi spre ieşirea din grajd, strângând din dinţi. Callie îl privi cu ochi îngustaţi. După ce-l urmă afară, Brent are întoarse spre ea, zâmbind încordat.

— Eşti sigură că nu-i niciun pericol?

Callie oftă.

— Am parcurs acelaşi traseu în fiecare vară, de douăzeci şi cinci de ani încoace. L-aş cunoaşte până şi legată la ochi, şi călărind de-a-ndoaselea, Brent. Fetele au muncit din greu în vara asta. Merită o expediţie. Annie nu va avea nicio problemă. Are un talent nativ pe cal, iar ea şi Sunny cooperează bine. Poţi să stai liniştit.

Brent expiră, dând din cap.

— Distracţie plăcută…

Callie îl bătu pe braţ, zâmbind. Brent ar fi dorit atât de mult să fie în altă parte, nu în faţa grajdului… După expediţie, în weekendul următor, poate că Annie avea să rămână peste noapte la Whitney. Poate că atunci…

Strânse scurt mâna lui Callie.

— Să-mi aduce fata cu bine înapoi – şi pe tine la fel, Callahan. Am anumite planuri.

* * *

Cărarea era largă, umblată şi uşor de urmat, dar Brent nu era echipat pentru urmăriri prin pădure. Caii mergeau la pas. Cei trei câini ai lui Callie, care păreau să cunoască traseul, porniseră înainte. Brent avea grijă să se menţină destul de departe ca să nu-l observe. Avea grijă ca uneori să rămână pe loc până când grupul nu se mai vedea, auzind numai copitele cailor şi vocile fetelor.

Ar fi trebuit să-şi ia altă pereche de pantofi. Îşi blestemă încălţămintea subţire când călcă pe o piatră, abia stăpânindu-şi o înjurătură. Părea să umble de ore întregi…

* * *

Zeus, Thor şi Odin, obosiţi după ce conduseseră grupul de fete până la locul de tabără, se aşezaseră lângă rândul de şei, cu limbile lungi şi roz atârnându-le din boturi. Tabăra fusese instalată rapid, iar focul trosnea în groapa înconjurată cu bolovani. Fetele tăiau cartofi, morcovi şi ceapă, ca să le amestece cu carnea tocată. Callie le arăta cum să învelească amestecul în staniol, pentru a vârî apoi pacheţelele în jăraticul incandescent.

Se întreba cu compasiune cum se simţea Brent. Fetele nu observaseră că pregătise o porţie în plus, iar acum se întreba cât timp să-l mai lase să stea ascuns sub copac, înainte de a-l invita şi pe el lângă focul de tabără.

Deodată, Zeus, care moţăise cu capul pe coapsa lui Jessie, sări în picioare şi se repezi spre pădure. Odin şi Thor îl urmară, lătrând ca ogarii la vânătoare. Callie era singura care ştia că prada lor nu era o vulpe.

— După ce aleargă, Callie?

Fetele se strânseră în jurul focului, privind spre întunericul care se lăsa sub copaci.

Callie ridică din umeri.

— Probabil după vreo veveriţă. Merg să mă uit, până terminaţi voi de ascuţit beţele astea pe care le-aţi adunat pentru prăjitul hribilor.

— Vrei să mai vină cineva cu tine? întrebă Annie ridicându-se, cu nuiaua pe care o rupsese ţinută în mână ca un ciomag.

Callie clătină din cap.

— Mă întorc imediat. Îţi mulţumesc, Annie.

Ieşi din cercul de lumină care înconjura focul, oprindu-se lângă şa ca să ia o pungă de hârtie din coburi, înainte de a urma câinii. Ocoli un cedru bătrân, oprindu-se drept în faţa lui Brent, şi-şi încrucişă braţele pe piept, cu o privire rece.

Brent stătea rezemat de copac. Câinii se aşezaseră în semicerc la picioarele lui, privindu-i atenţi şi tăcuţi faţa, pe care avea o expresie de groază pură. Callie îşi îngădui un uşor chicotit.

— Ai de gând să stai acolo râzând de mine, sau îţi chemi javrele înapoi?

Callie îşi propti mâinile în şolduri.

— Dă-mi un singur motiv serios ca s-o fac. Mă eviţi săptămâni de zile, după care vii la mine de parcă ar trebui să fiu onorată de atenţia ta. Şi pe urmă, ca să le pui capac la toate, te strecori după noi prin pădure, ca un psihopat dintr-un thriller de duzină.

Brent o privi lung, uitând complet de câini. Se desprinse de trunchiul copacului. La auzul mârâitului gros al lui Thor, însă, încremeni.

— Vorbim despre filmele de duzină mai târziu. Acum, aş vrea să-mi trag respiraţia şi să mă conving că bodyguarzii tăi n-au să mă înfulece la cină.

Callie mai şovăi o clipă, apoi se înduplecă.

— Băieţi, înapoi la tabără.

Unul câte unul, câinii se ridicară şi plecară, nesiguri dacă să-şi lase stăpâna singură cu prizonierul.

— Mult mesc.

Brent zâmbi, întinzându-i mâna, pe care o lăsă să cadă la loc când Callie nu se mişcă.

— Nu te-am evitat, Callie. Am lucrat câte şaptezeci de ore pe săptămână, ca să termin până la un anumit termen. De două săptămâni n-am mai fost acasă seara, ca să-mi sărut fiica la culcare. Ajungeam la ore prea târzii ca să te sun chiar şi pe tine. Crede-mă, nu m-am putut gândi decât cum să termin mai repede, ca să am timp şi pentru voi două.

Callie îi privi atentă chipul. Cearcănele de sub ochi i se vedeau chiar şi în lumina slabă, dar dimineaţa, la grajd, fusese prea enervată

pe el şi nu observase cum arăta.

— Atunci de ce nu eşti acasă, să dormi? Călătoria asta durează doar o noapte. Mâine dimineaţă vom fi înapoi la grajduri.

Brent ridică din umeri.

— Nu ştiu ce-am avut în cap. Cred că eram îngrijorat pentru Annie. Şi voiam să fiu în apropierea ta.

Împotrivirea lui Callie şovăia. Nu voise decât să fie în apropierea ei? Cum ar fi putut rezista în faţa unei asemenea replici? îşi dorea ca Brent să nu arate atât de vulnerabil. Aşa, îi era greu să menţină distanţa.

— Bine. Dar acum eşti singur. Fetele şi cina aşteaptă, aşa că te las să te descurci.

— Callie!

Auzindu-i gâfâitul disperat, Callie se opri. Ultimele urme de hotărâre i se risipiră complet.

— Habar n-am unde mă aflu. N-ai putea măcar să-mi spui cum să ajung acasă?

— Nu, cred că am o soluţie mai bună pentru tine.

Îi întinse punga de hârtie.

— Eşti gata să apari în faţa domnişoarelor?

— Nu s-ar putea să mă retrag pe furiş, discret, şi să las vreun urs să mă sfâşie? Credeam c-aveam să vă apăr de primejdiile sălbăticiei. Acum nu-mi mai doresc decât o pereche de pantofi uscaţi.

— Frumoasă fantezie, Logan. Ai idee unde suntem?

— Pe Olympic Peninsula?

Callie clătină din cap.

— Stai prost cu simţul de orientare. Eşti cam la două sute de metri în spatele grajdurilor mele.

— Vrei să spui, toate cotiturile şi întoarcerile alea…?

— …Şi toate cursurile de apă. Ai trecut prin Salmon Creek de patru ori. Şi ai ajuns aproape înapoi în locul de unde-ai plecat.

— Adică, aş fi putut să stau la grajd şi să beau o bere cu cowboy-ul Steve? Nu era nevoie să-mi bălăcesc picioarele prin râul ăla nesuferit, să mă-mpiedic de rădăcini, să alunec pe povârnişuri de-a-ncurulea…?

— …Să te fereşti de ţânţarii de lângă mlaştină, să nimereşti în

urzici… zâmbi Callie. Nu, ai fi putut să stai cu Steve la umbră, uitându-te la cai cum păşteau.

Îi puse punga în mâini.

— Şi-acum, ia-o pe-asta şi hai înapoi la fete. Vor începe să-şi facă griji pentru mine.

— Ce-i aici?

Brent luă punga şi se uită înăuntru.

— Aoleu! Fetele astea şi-au adus periuţe de dinţi? Nu cred că Annie şi-a împachetat-o pe-a ei. Nu le poţi da să mănânce aşa ceva fără periuţe de dinţi.

Callie îi smulse punga.

— Atunci, n-ai decât să le explici singur cum ai nimeri aici, alături de noi.

* * *

Brent îşi analiză posibilităţile. Să se facă de râs complet în faţa fiicei lui şi a prietenelor ei, sau să mizeze pe şansa că o noapte de igienă bucală deficitară n-avea să distrugă definitiv dantura perfectă a lui Annie. Mândria avu câştig de cauză. Înhăţă punga din nou şi-şi îndreptă umerii.

— Ia-o-nainte, MacDuff.

Callie strâmbă din nas.

— Un spion care citează din Shakespeare. Dar eşti un sac de surprize!

Brent o urmă spre lumina îmbietoare a focului, unde fetele stăteau adunate în cerc, folosind lemnele tăiate drept scaune.

Îi zâmbi lui Annie, crispându-se în sinea lui când îi văzu expresia deznădăjduită.

— Ce-i cu tine aici, tată?

O făcuse fiartă. Acum prietenele ei aveau să râdă de ea luni de zile pentru că tatăl ei picase pe nepusă masă într-o tabără numai de fete.

Înainte ca Brent să înceapă bâlbâiala unor explicaţii în aparenţă logice, Callie arătă punga de hârtie din mâinile lui.

— Domnul Logan a găsit o pungă cu provizii de-ale noastre.

Probabil am uitat s-o împachetez. Ca un om minunat ce e, a riscat să înfrunte pericolele sălbăticiei ca să se asigure că ne primim raţia zilnică de glucide şi zaharuri. Nu-i aşa că e extraordinar?

Expresia lui Annie era complet neîncrezătoare. Se holbă la el, apoi la pungă. Ochii îi reveniră spre chipul lui, iar Brent ştiu că a doua zi avea de dat nişte explicaţii foarte serioase.

Capitolul 8

— Au! Delia, mă ustură!

Callie lovi peste mâna care se mişca pe lângă sprâncenele ei.

— N-am putea să le radem, şi gata?

— În niciun caz.

Delia cu manichiură impecabilă ale Deliei, mânuind o pensetă de argint, smulseră încă un fir răzleţ din sprânceana lui Callie. Aceasta zvâcni din genunchi, lovind pe dedesubt masa din bucătărie.

— Au! Dă-mi un aparat de bărbierit. Mi le rad, şi pe urmă poţi să-mi desenezi altele noi. Mai bine mă las călcată în copite de un cal, decât să trec prin aşa ceva!

Delia îşi înălţă sprâncenele perfect arcuite.

— Callie, suferinţa de dragul frumuseţii e o tradiţie seculară. O avem în sânge. Ca să arăţi cu adevărat uluitor în timp ce de fâţâi ţanţoşă pe nişte tocuri înalte de şase degete e nevoie de un stoicism devotat de care numai femeile sunt în stare.

În ciuda protestelor ei continue, îi mai smulse lui Callie câteva fire din sprâncene, înainte de a face un pas înapoi ca să studieze rezultatele.

— Ai suferit destul. Şi-acum, machiajul.

— Ai spuse c-am suferit destul!

— Închide ochii şi termină cu prostiile.

Păru să treacă o veşnicie până când Delia termină. Când ridică o oglindă în faţa ei, Callie rămase cu gura căscată.

— Arăt atât de…

— Frumoasă, completă mulţumită Delia.

— Diferită, ripostă Callie, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine.

— Callie?

Văzând expresia încruntată a Deliei, Callie se strâmbă.

— Nu mă încurajează deloc ceea ce văd pe faţa ta…

— Nu porţi ciorapi.

Callie ridică din umeri.

— Dresul ăla pe care l-am cumpărat era de mărime medie. Când mi-l pun, parcă mi s-ar ciocni genunchii unul de altul.

— Nu poţi purta rochia asta elegantă fără ciorapui.

— Mă gândeam să-mi iau nişte pantaloni. Am unii gri, foarte drăguţi, pe care-i port uneori la lucru.

Delia oftă, clătinând din cap.

— Bine că mă ai pe mine, să te supraveghez.

— Poftim?

Când Delia ridică o pungă roz cu numele unui magazin de lenjerie scris într-o caligrafie îmbârligată, Callie gemu.

— Nu. Prăştiuţa asta de dantelă ai cumpărat-o ca să-l chinuieşti pe Bill cu ea. N-am de gând să-mi pun portjartier şi ciorapi.

Delia dădu din cap, ţinând punga în faţa ei.

— Ai încredere-n mine, iubito. Au s-o scoată pe vampa din tine la iveală.

Peste câteva minute, Callie reveni în bucătărie, cu o expresie uimită.

— Nu-s chiar atât de răi, în fond. Ba chiar, nostimi, drept să-ţi spun.

Delia îi aruncă un zâmbet fudul şi-i arătă un exemplar giorsăit din „*Cosmopolitan*”.

— Văd că ai studiat tehnicile de seducţie.

Callie simţi că se înfierbânta la faţă, sperând ca straturile de fard să-i ascundă roşeaţa. Începu să bâlbâie o scuză, dar Delia o întrerupse cu un gest autoritar.

— E excelent, Callie. Nu ştii cât mă bucur pentru tine şi Brent. N-aş fi putut planifica totul mai bine nici dacă eram naşa ta zână. Şi-acum, mă duc să le iau pe Annie şi Whitney.

Începu să-şi adune într-o geantă cosmeticalele şi ondulatorul de păr.

— Bill lucrează diseară, aşa că noi, fetele, vom închiria un film pe care Brent l-ar dezaproba categoric. Pe urmă, vom sta toată noaptea să înfulecăm mâncăruri neigienice.

Şi îi întinse o pereche de escarpeni negri cu tocuri-cui pe care abia o convinsese să-i cumpere, încrucişându-şi braţele pe piept şi bătând din picior până când Callie, fără tragere de inimă, îi încălţă.

— Dacă tot te-ai strofocat atâta cu mutra mea, de ce mi-aş face griji c-o să se uite la picioare?

Callie se ridică, făcând câţiva paşi experimentali, cu mişcări ţepene.

— Pachet complet – trebuie să arăţi trăsnet din cap până-n picioare.

Delia îşi aruncă geanta peste umăr.

— Distracţie plăcută vă doresc, la amândoi.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Delia.

— Brent e un tip nemaipomenit. Avea nevoie doar de cineva ca tine, ca să se mai relaxeze puţin.

Porni spre uşă, apoi îi aruncă o privire peste umăr.

— Ştii, Brent şi Yvette au fost un cuplu foarte reuşit.

Lui Callie îi pieri zâmbetul de pe buze. O privi lung pe Delia, care fusese măritată câţiva ani cu fratele mai mare al Yvettei. Prietena ei ridică din umeri.

— Ca pereche au fost cam, cum să zic… cuviincioşi.

Îşi încreţi nasul, părând să-şi caute cuvintele potrivite.

— Am stat destui ani cu ei ca să ştiu că Yvette şi Jeff fuseseră educaţi amândoi în spirit nedemonstrativ. Pe tine te cunosc de când s-a apucat Whitney de călărie, aşa că aş spune că, probabil, ai dat peste cap toate aşteptările lui Brent din partea unei femei.

Îi făcu cu ochiul, zâmbind satisfăcută.

— Şi-n seara asta, ai să-l zbori pe Scorţoşenia Sa Brent Logan până-n tavan, din pantofii ăia ai lui de firmă! Numai vezi să foloseşti ca lumea portjartierul, da?

Callie rămase nemişcată, privind-o pe Delia cum pleca. Cuvintele prietenei sale i se rostogoleau prin cap, zăpăcindu-i gândurile. Poate că întâlnirea aceea nu era o idee atât de bună. Simplul fapt că se înfierbânta atât de tare încât să topească gheţurile arctice ori de câte

ori era în apropierea lui nu însemna că formau o pereche potrivită. Şi nu intenţiona tocmai să-l zboare din pantofi pe Brent, şocat.

Îşi scoase pantofii din picioare, dezmorţindu-şi degetele cu un oftat de uşurare. Delia n-avea să ştie că purtase pantofi cu tocuri plate. Şi, Brent avea vreo obiecţie, poate că nici măcar n-aveau să mai iasă în oraş.

Zgomotul unei maşini intrând în curte o făcu să sară în picioare. Aklergă la bucătărie, în ciorapi, privind pe fereastră tocmai la timp pentru a vedea un camion plin cu rumeguş dispărând în manejul acoperit.

Uitând orice intenţie de a-şi proteja noua ţinută, Callie se încălţă cu cizmele pe care le ţinea tot timpul lângă uşă şi se grăbi să iasă.

* * *

Brent îşi parcă maşina lângă camioneta lui Callie şi sări afară de la volan, fluierând în timp ce urca treptele verandei, cu un buchet de flori multicolore în mână şi o cutie de ciocolată sub braţ. Soarele asfinţea, aruncând pe verandă umbre prelungi. Era o seară de septembrie plăcută şi răcoroasă – o vreme ideală pentru romantism.

Un străfulgerare verde ca smaraldul, nefiresc de puternică pe fundalul cenuşiu al manejului acoperit, îi atrase atenţia.

Puse cadourile pe balustrada verandei şi porni spre manejul deschis, unde o văzu pe Callie în uşa imensei clădiri metalice.

— Frumoşi pantofi de dans aveţi, domnişoară.

Callie aruncă o privire peste umăr, apoi coborî ochii spre cizmele din picioare. Ridică spre Brent o mutră spăsită.

— Am şi o pereche de pantofi cu nişte papainoage în loc de tocuri, spuse ea. Dar nu prea merg în curtea grajdurilor.

Cu privirea îndreptată spre faţa ei, Brent înghiţi în sec, încercând să-şi păstreze o expresie neutră. Dintr-odată, cina la restaurant părea să nu mai aibă niciun sens. Nu voia să împartă cu nimeni acea capodoperă de perfecţiune. Simţi o încordare familiară în abdomen. Poate că pe Callie ar fi mulţumit-o şi o pizza comandată la domiciliu, mai târziu.

Clipi rapid din ochi, scuturându-şi capul. S-o ţină acasă, arătând

aşa, ar fi fost ca şi cum ar fi ascuns o nestemată nepreţuită. Callie merita o seară în oraş. Iar el avea să se delecteze afişându-se cu cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

La auzul unui sunet de motor din manej, Brent se uită înăuntru. Un băiat adolescent conducea încet în cerc un camion, într-a cărui benă stăteau aţi patru elevi de liceu, aruncând cu lopeţile rumeguş pe jos. O privi pe Callie nedumerit dar, înainte de a putea s-o întrebe ceva, unul dintre băieţi sări jos şi alergă spre ei, oprindu-se la câţiva paşi.

— Mamă, domnişoară O'Rourke, dacă arătaţi aşa când veniţi să supliniţi, nimeni n-o să mai chiulească.

Brent îşi stăpâni un zâmbet, la vederea expresiei jenate de pe faţa lui Callie.

— Îţi mulţumesc, Dale. Dar oricum nu trebuie să lipsiţi de la cursuri. Chiar dacă vin în salopetă de lucru.

Băiatul ridică din umeri.

— De fapt, eu nici nu prea lipsesc. Ia ziceţi, credeţi că un strat de şase degete e destul de gros?

— Cred că da. Grupul vostru va veni aici mâine la ora unu, nu? La unu şi jumătate sunt programaţi copiii cu necesităţi speciale şi părinţii lor, pentru prima lecţie de călărie. Aş vrea ca până la ora aia oamenii să fie instruiţi şi caii pregătiţi de lucru.

— Am înţeles. Călăreţozaurii din Cedar vor fi gata cu trup şi suflet, inimă şi minte, cap şi cal. E foarte cool din partea dumneavoastră că ne ajutaţi şi ne daţi timp de arenă.

Camionul trecu pe-alături, iar Dale sări din nou în benă şi le făcu mâna.

— Distracţie plăcută cu prietenul dumneavoastră, domnişoară O'Rourke! Ne vedem mâine!

Brent văzu faţa lui Callie înroşindu-se fermecător şi zâmbi, oferindu-i braţul.

— Mergem?

* * *

Când Brent deschise portiera, Callie coborî din maşină dintr-o singură mişcare fluidă. Planurile pe care şi le făcuse în tot timpul

drumului spre casă, la întoarcerea de la restaurant, păruseră prea îndrăzneţe, prea prosteşti. L-ar fi jignit pe Brent, cu manierele lui curtenitoare şi ideile cavalereşti arhaice. Dar, când ridică privirea spre chipul lui, ştiu că nu mai avea de ales.

Îl prinse de mână şi-l trase după ea pe trepte. Uşa înţepenită, cu care înainte se descurcase întotdeauna, o opri în loc dar, cu ajutorul lui Brent, în curând ajunseră în bucătărie. Un moment, Callie stătu acolo în lumina slabă a becului de deasupra chiuvetei, paralizată mai mult de dorinţă decât de nervozitate. Brent îşi desfăcu mâinile, dădu să spună ceva, dar ea păşi în îmbrăţişarea lui, punându-i mâinile pe umeri, sărutându-l, activată de nevoia arzătoare care devenise singurul focar al conştiinţei ei.

Geamătul gutural ce se smulse din pieptul lui Brent fu singurul lui răspuns sonor. Braţele sale o cuprinseră într-o îmbrăţişare strânsă. Callie îi simţi excitaţia şi fu străbătută de un sentiment de putere când îşi dădu seama că Brent o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea pe el.

Fără o vorbă, se desprinse din îmbrăţişare şi îl luă de mână. Lumânările pe care le pusese pe noptiera de stejar, lângă patul cu baldachin, erau gata să fie aprinse, mirosul dulce-şocant al aromatizantului ei favorit, cu cedru, umplea aerul, iar plapuma albă de puf stătea răsfrântă, lăsând să se vadă cearşafurile de satin de culoare verde ca pădurea, cu perne asortate. Callie străbătu podeaua din lemn de esenţă tare, continuând să-l ţină pe Brent de mână.

Simţindu-l că o trăgea înapoi, pentru a o opri, se întoarse spre el.

— Callie?

Auzind întrebarea, curajul îi pieri puţin, dar sentimentele pe care le nutrea pentru el erau prea puternice ca să le ignore, prea intense ca să le nege.

— Am nevoie de tine, şopti ea cu vocea chinuită de dorinţă.

— O, Doamne, Callie…!

Brent o trase înapoi spre el şi o cuprinse cu braţele, învăluind-o în căldura lui, în mirosul lui, în forţa lui.

— Şi eu am nevoie de tine, murmură el, cu chipul îngropat în părul ei. Am nevoie de tine, te doresc… De fiecare dată când plec, după ce te sărut, mor câte puţin. Dar trebuie să vorbim…

O îndepărtă puţin şi-i ridică bărbia cu degetele, făcând-o să-l privească în ochi. Ochi grei de pasiune. Expresia lor de poftă crudă,

tenebroasă făcu s-o străbată un nou val de dorinţă, în spirală.

— Atunci, vorbeşte… gâfâi ea. Dar repede, te rog. E prea mult, să te doresc aşa… mă scoate din minţi…

— Nu e numai pentru noaptea asta…

Brent înghiţi în sec, strângându-şi buzele într-o linie aspră, hotărâtă.

— Nu pot să mă culc cu tine în noaptea asta şi să mă gândesc că totul va rămâne neschimbat după aceea… Înţelegi ce vreau să spun?

— O, Doamne…

Vocea ei tremura.

— Te doresc atât de mult, Brent… Nu mai pot dormi noaptea. Stau trează, gândindu-mă cum ar putea fi relaţia dintre noi… dar nu ştiu dacă pot fi de ajuns pentru tine şi Annie… Tot ce ştiu e că, acum, în clipa asta, numai de tine am nevoie.

Brent îi mângâie obrazul cu degetul mare, urmărindu-i conturul buzelor cu o atingere abia simţită. Zâmbi uşor, văzând cum o făcea să tremure ca un vulcan gata să erupă.

— O să le lămurim pe toate, spuse el încet. Ceea ce se întâmplă cu noi acum va dura o viaţă.

Orice ezitare a lui Callie se mistui ca o hârtie în flăcările pasiunii care o învălui, când Brent îşi înclină capul spre al ei. Îl iubea pe Brent Logan. Aproape fără să-şi dea seama, i-o spuse.

Capitolul 9

Callie se cuibări mai bine lângă Brent, nedorind să se scoale, deşi ar fi trebuit să fie la grajd cu două ore mai devreme. Dar Steve avusese grijă de cai. Se relaxă lângă trupul iubitului ei. Căldura acelui trup lipit de al ei, minunata libertate de a-şi putea trece mâinile peste el, auzindu-l cum murmura şi se apropia, o reţineau în pat. Curioasă, începu să-l exploreze, simţindu-i texturile diferite ale pielii, devenind tot mai excitată de reacţiile lui la atingere.

Când Brent deschise ochii şi-i zâmbi, Callie simţi că încă o parte din inima ei trecuse în posesia lui.

— Mai spune-mi, murmură el, apucându-i o şuviţă de foc între degete şi ridicând-o în lumina soarelui care pătrunde prin perdele.

Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc.

Cuvintele ieşiseră într-o şoaptă senzuală, iar Callie le simţi miracolul în timp ce i se rostogoleau pe limbă.

— Nu-mi vine să cred că eşti reală, spuse Brent, strângând-o la piept. În ziua aia când ai fost cu calul la râu, am crezut că visam cu ochii deschişi.

Callie îşi îndesă faţa la pieptul lui, ascultându-i chicotitul gros, vibrant.

— Dar, după cele de azi-noapte, dacă şi ăsta e vis, nu vreau să mă mai trezesc vreodată.

Callie se rezemă într-un cot.

— În după-amiaza asta aştept copiii la cursul de călărie. Ştiu că e o invazie cam brutală în visul tău, dar cred că am face bine ca până atunci să ne dăm jos din pat.

Brent îşi strecură mâna în josul coaselor ei. Când îi cuprinse fesa, Callie oftă cu delectare, împingându-şi şoldurile spre el. Simţindu-i erecţia pe abdomen, scânteia de dorinţă se învăpăie imediat.

— Am putea să nu răspundem la uşă, propuse el cu un zâmbet plin de speranţă.

— Mă duc să pun cafeaua, murmură Callie, ridicându-se fără tragere de inimă din aşternutul răvăşit.

Tocmai îşi bea două ceaşcă de cafea când Brent ieşi din dormitor, cu părul proaspăt spălat şi pieptănat cu grijă. Costumul lui de seară, uşor mototolit, arăta cam deplasat în bucătăria rustică. Îşi turnă o cafea şi se aşeză lângă Callie, cu o expresie foarte mulţumită. Callie zâmbi şi ea, dar cam nervos.

— Vreau să te mai văd, spuse Brent. Diseară. Şi mâine seară, şi poimâine…

— Şi cu Annie ce plănuieşti să faci? întrebă încet Callie, cuprinzându-şi ceaşca în mâini.

Brent luă o gură de cafea şi se rezemă de spătar, cu un oftat.

— Te găseşte minunată, şi eu te găsesc minunată. Mie nu mi se pare prea complicat.

— Nu crezi că ar trebui s-o luăm mai încet, de dragul ei?

— E-n regulă, Callie. N-am nici cea mai mică îndoială. Şi ştiu că noi trei vom fi fericiţi împreună.

Callie îşi muşcă buza de jos, privind în adâncurile ceştii de cafea.

— Nu ştiu… Înţelegi, pentru mine relaţiile stabile nu prea are succes.

— Bine, şi-atunci? Nu vrei ca Annie să ştie că ne iubim? Dacă aşa e, nici eu nu ştiu ce să fac. Proastă nu e, o să-şi dea seama în curând.

— Nu vreau să i-o împingem pe gât, aşteptându-ne să fie în culmea fericirii. S-ar putea să nu-i convină deloc, Brent. La asta te-ai gândit vreodată? Poate că vrea să te păstreze numai pentru ea însăşi…

Brent răsuflă prelung, trecându-şi o mână peste frunte.

— Nu-i deloc simplu, aşa-i?

Callie clătină că din cap.

— Deloc. Nu ştiu cum e mai bine să procedăm de-acum încolo…

Luă o înghiţitură prelungă de cafea şi de ridică să-şi umple din nou ceaşca. Întorcându-se la masă cu carafa, îi mai turnă şi lui Brent.

— Ce-ar fi ca tu şi Annie să treceţi pe-aici azi după-amiază? Vremea se anunţă frumoasă. Putem să împachetăm un picnic şi să mergem pe malul râului, cu Stardust şi Splendor. Cred că cel mai bine e să aşteptăm un timp. Am spus că te iubesc, Brent, dar n-am spus că ştiu şi ce avem de făcut de-acum încolo.

Brent dădu din cap, golindu-şi ceaşca şi ridicându-se de la masă.

— Trebuie să mă duc acasă şi să mă schimb, înainte ca Annie să se întoarcă de la Whitney. Sper ca Delia să n-o fi ţinut trează toată noaptea, îndopând-o cu mâncăruri neigienice şi uitându-se la filme nepotrivite.

Callie îşi stăpâni râsul.

— Sunt sigură că totul a fost în regulă.

Îl conduse pe Brent până la uşă, unde se îmbrăţişară cu afecţiune şi voluptate, savurând sărutul de rămas-bun, şi-i făcu cu mâna când el se urcă în maşină. Apoi porni spre grajd, unde ştia că o aştepta un interogatoriu din partea lui Steve, a cărui camionetă era parcată în apropierea biroului.

* * *

Brent se ţinea de oblâncul şeii, legănându-se odată cu mişcările calului. Cum Dumnezeu îl convinseseră Callie şi Annie să călărească până la râu? Ar fi mers cu plăcere pe jos – dar, nu, Callie trebuise s-o întrebe pe Annie dacă nu voia să călărească înainte de masă, şi bineînţeles că Annie voise ca Brent să meargă cu ele. Ce putea fi mai inteligent decât să combine călăria cu picnicul? Parcă se înţeleseseră împotriva lui.

Calul se opri, cu capul dispărându-i sub câmpul vizual al lui Brent.

— Cred că vrea să mă arunce! strigă el, strâng de moarte în mână oblâncul şeii.

Callie, care călărea în faţă, ducând de căpăstru bătrâna iapă a lui Annie, îşi văzu de drum pe cărare. Splendor, mânza gestantă, mergea pe lângă ele, bucuroasă să-şi însoţească prietena. Annie, în faţa lui Brent, călare pe Sunny, îşi struni calul şi-i aruncă tatălui ei o privire dezgustată.

— Se scarpină cu nasul pe picior, tată.

— A…

Scooter ridică din nou capul, pornind iar după ceilalţi. La un moment dat, se asigură Brent, trebuia să înceapă şi comicăriile.

Nu se înşela. Când ajunseră pe pajiştea de lângă mal, Callie le comandă să descalece. Brent îşi tot privea picioarele, convins că i se crăcănaseră definitiv şi irevocabil. Callie şi Annie, nederanjate de durerile musculare, se ocupau de cai.

În timp ce fiica lui le înlocuia animalelor căpestrele cu frâie şi funii, ca să poată paşte, Brent o apucă pe Callie de talie, îngropându-şi faţa în părul ei parfumat.

— Ştiai, mârâi el, ce tortură infernală e să te privesc cum călăreşti calul ăsta?

Îi cuprinse şoldurile în mâini.

— Am fost nevoit să mă uit cum te legănai în şa, închipuindu-mi că eu aş fi fost sub tine. Mai pe ce să mor cu zile, Callahan O'Rourke.

Callie îl privi cu ochii mari, inocentă, dar când îşi lipi buzele de ale lui, mesajul fu cu totul altul.

— Hei, Callie! Am nevoie de ajutor!

La auzul vocii lui Annie, Callie se retrase, aruncându-i lui Brent o

privire amuzată. Se grăbi spre locul unde Annie priponea caii, ajutând-o să termine. Stardust, cu energia unei iepe având pe jumătate cât vârsta ei, se ferea de Annie, arcuindu-şi gâtul şi azvârlind din cap.

— Arată ca o regină a frumuseţii mai trecută, comentă Brent, râzând.

— Mă spune asta în faţa ei, tată! Se credea doar o iepşoară.

Brent trebuia să recunoască schimbarea: Stardust arăta cu totul altfel decât iapa decrepită pe care o cumpăraseră cu două luni în urmă. Coastele îi dispăruseră şi părul i se împlinise la loc, graţie dietei hrănitoare şi atenţiei constate cu care o gratifica Annie.

În sfârşit, Stardust se aplecă să fie scărpinată între urechi. Annie îi îmbrăţişă gâtul.

— Te iubesc, Stardust.

Se aşezară în iarbă, mâncându-şi sandvişurile-submarin şi salata de cartofi. Brent era sigur că nici ambrozia zeiască nu era mai gustoasă, în timp ce-şi turna peste ospăţ o cutie de bere de rădăcini. Apoi se culcă pe spate în iarba înaltă, cu mâinile sub cap, privind norii înroşiţi de lumina asfinţitului.

— Pot să duc caii la râu, Callie?

— Bună idee, puştoaico. Du-i unul câte unul şi vezi dacă vor să bea, bine?

Cu obişnuitul ei entuziasm, Annie se apucă de treabă. Brent nu se mai îndoia că era cel mai norocos om din lume. O privea pe Callie cum aduna resturile de la picnic într-o pungă de hârtie.

Când se aşeză lângă el, Brent cedă pornirii de a-i acoperi mâna cu a lui.

— Dacă aş avea o fiică, spuse Callie, aş vrea să fie aşa ca Annie.

La auzul acestor cuvinte, lui Brent i se strânse inima, plină de iubire pentru Annie şi Callie.

— Ar putea să se întâmple chiar aşa, să ştii, spuse el, strângându-i uşor mâna.

— S-ar putea să ai dreptate. Totuşi, nu vreau să ne pripim.

— Gândeşte-te pe îndelete, bine? Tu, eu şi Annie – o familie fericită.

Capitolul 10

— E distractiv să speli vasele cu mâna.

Annie luă încă o farfurie din chiuvetă şi o şterse, punând-o peste celelalte vase curate, pe bufet.

— Eu, una, întotdeauna mi-am spus că mai distractiv ar fi un spălător de vase.

Entuziasmul fetiţei o făcea pe Callie să zâmbească, conştientă că nu activitatea în sine, ci situaţia inedită făcea munca să i se pară atât de interesantă.

— Atunci, de ce nu-ţi iei unul?

— De obicei, am doar câteva vase de spălat, răspunse Callie, băgând un pahar în apă. N-ar prea avea sens să mă complic cu spălătorul de vase doar pentru un pahar şi-o farfurie.

Annie stătu câteva momente pe gânduri.

— Ai dreptate. Dar, dacă tu şi tata vă căsătoriţi, vom avea vase de la trei persoane. Şi pe urmă dacă mai faceţi şi copii…

— Annie! Nu te repezi aşa!

Callie îşi stăpâni un hohot de râs surprins. Nerăbdarea părea să fie o trăsătură a familiei Logan.

— De ce să nu mă reped? Voi doi vă iubiţi. La nebunie. Se şi vede. Iar acum, când tata nu mai găseşte caii atât de îngrozitori, am putea locui cu toţii aici. Tata ar putea să vândă casă, şi-atunci ţi-am cumpăra şi ţie un spălător de vase.

Callie o cuprinse în braţe, strângând-o la piept, şi o sărută pe creştetul cu păr lucios.

— Deşteaptă te mai crezi, nu-i aşa, puştoaico? Şi-acum, dacă iei cutia aia cu lac de piele, putem să ne-aşezăm lângă foc, în living, şi să curăţim hamurile. Ţi-ai făcut lecţiile, nu-i aşa?

Callie petrecu seara de vineri plutind printr-o ceaţă de fericire, aşteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Brent de la conferinţa din Nevada, ca s-o poată recruta pe Delia pentru a face împreună planurile de nuntă. Când se căsătorise cu Randy, fuseseră îmbrăcaţi în costume de blugi, iar drept preot avuseseră un clown de rodeo hirotonisit prin corespondenţă. Nici măcar nu mai ştia ce se întâmplase cu verigheta ei, un cerculeţ subţire din aur de zece carate, cumpărat de la raionul de bijuterii al unui magazin cu preţuri fixe. Acum, însă, punea la cale o

nuntă în stil mare!

* * *

În zorii zilei de sâmbătă, Callie se trezi brusc, neştiind ce anume îi tulburase somnul. Se ridică în capul oaselor, ciulind urechea după orice sunet ciudat. Ceasul digital de pe noptieră arăta ora cinci.

O clipă mai târziu, un urlet prelung, jalnic, o făcu să sară din pat. Alergă la fereastră, dând la o parte perdeaua de dantelă ca să privească prin întunericul dinaintea zorilor spre grajd.

În lumina unei lămpi de serviciu, o formă întunecată stătea în faţa grajdului. Sub ochii lui Callie, câinele îşi dădu capul pe spate, slobozind încă un urlet lugubru.

— Thor!

Luându-şi halatul, Callie alergă spre uşă, deschizând-o în timp ce se încălţa cu cizmele. Traversă curtea în fugă, în timp ce un nechezat ascuţit sfâşia văzduhul, urmat de tropotele înnebunite ale cailor care loveau cu copitele în pereţi.

Trase de uşa glisantă şi aprinse luminile, pornind pe culoarul dintre boxe. În timp ce se uita în ele din mers, fu uşurată să vadă pe rând că toţi caii păreau să fie nevătămaţi.

Un nou nechezat strident o făcu să încremenească. Splendor! Callie o luă la goană prin grajd, cu inima bubuindu-i în piept. Splendor mai avea aproape o lună până-i venea termenul să fete.

Se opri alunecând în faţa boxei şi privi înăuntru. Splendor stătea lângă peretele dinspre boxa lui Stardust, lovind cu copitele în scânduri, fornăind şi tropăind.

— Splendor!

La auzul vocii tăioase a lui Callie, iapa agitată încremeni, privind-o un moment, apoi îşi reluă loviturile nervoase.

Callie se uită în boxa lui Amanda. Bătrâna iapă zăcea pe jos, respirând cu gâfâieli neregulate şi ţiuitoare. Deschizând uşa boxei, Callie se lăsă pe vine lângă ea. Ochii lui Stardust erau foarte tulburi, iar coastele îi palpitau la fiecare respiraţie. Întoarse capul spre Callie, dar nu avu putere să şi-l ridice de pe paie.

Callie îi mângâie încet umărul.

— Biată bătrânică… Mă întorc imediat.

* * *

— Callie?

Mark Hanson, veterinarul cărunt care trata caii de la Salmon Creek de când se ştia Callie pe lume, intră în boxă. Îi aruncă o privire lui Annie, apoi se încruntă spre Callie, care ridică din umeri neputincioasă. Povestirea lui Brent despre felul cum îşi reproşase Annie moartea Yvettei îi sfâşia inima. Dacă o trimitea pe Annie afară din grajd, oare fetiţa avea să creadă că, rămânând, ar fi putut salva viaţa lui Stardust? Dar, dacă o lăsa să stea cu bătrâna iapă, efectele puteau fi şi mai traumatice. Callie nu putea lua o asemenea hotărâre.

— Unde-i Steve? întrebă Annie alarmată. El poate s-o vindece. Ştiu că poate!

Callie înţelegea sentimentele fetiţei, deşi ştia că prezenţa lui Steve n-ar fi folosit la nimic. Îşi dorea să nu-i fi dat managerului de grajd weekendul liber. În acel moment, avea nevoie de cât mai multe ajutoare.

— Steve nu poate s-o întinerească la loc, Annie. Stardust e o iapă foarte bătrână. E slăbită şi obosită. Nu vrea decât să se despartă de trupul ăsta bătrân, pentru ca spiritul ei să zboare liber.

Annie o privi cu o expresie acuzatoare.

— De ce nu spui de-a dreptul c-o să moară?

— Annie, o iubeşti pe Stardust, nu-i aşa?

— Ştii bine că o iubesc.

Vocea fetiţei tremura. Mângâia uşor gâtul iepei, în timp ce veterinarul, îngenuncheat alături, îi palpa coastele. Stardust oftă, închizând ochii, cu respiraţia devenindu-i mai puţin chinuită.

— Înţelegi că, atunci când îmbătrânesc, animalele nu-şi mai pot folosi trupurile? Că trebuie să iasă din ele?

— Înţeleg, răspunse Annie, cu vocea înecată de lacrimi. Dar pe Stardust abia am primit-o. Nu e drept. Ai spus că se făcuse bine, iar acum o să moară.

— Îmi pare rău, Annie.

Callie o cuprinse în braţe, stăpânindu-şi lacrimile. Îi venea să se

ia la palme pentru că-l lăsase pe Brent să cumpere iapa cea bătrână. Dar, când se gândea cât de mulţumită fusese în ultimele câteva săptămâni, nu putea să regrete.

Doctorul termină de examinat animalul şi se întoarse spre Annie, punându-i o mână pe umăr.

— Iubito, spuse el, iapa ta este foarte bătrână. Nu mai are mult de trăit. Tot ce mai putem face acum e s-o ajutăm să sufere cât mai puţin până se va prăpădi. Poţi să faci asta pentru ea?

Annie ridică privirea spre el, cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

— Sigur că pot. O iubesc. E cea mai bună prietenă a mea şi nu vreau să sufere. Spuneţi-mi numai ce trebuie să fac.

Vorbea cu o voce înecată, iar Callie închise ochii, strângând din dinţi. Annie avea o maturitate atât de profundă, încât o făcea să se simtă umilă. Nici nu mai putea fi vorba s-o trimită afară din grajd.

Mark îi înşiră repede lui Annie o listă de instrucţiuni, iar fetiţa îi promise solemn că urma să aibă grijă de Stardust până-n ultima clipă. Apoi veterinarul ieşi din boxă, iar Callie îl însoţi până la uşă.

După ce ajunseră în curte, Mark îşi trecu o mână prin păr.

— E foarte greu de spus cât o să mai reziste, Callie. I-aş putea face o injecţie, dacă vrei.

— Nu te pot lăsa, Mark. Nu-mi aparţine, ca să am dreptul de a lua hotărârea asta, iar pentru Annie e şi aşa destul de greu. Va face tot ce i-ai spus tu, şi-şi va lua rămas-bun de la iapă în felul ei.

Mark se urcă în camioneta lui şi plecă, în timp ce Callie se duse în casă după o pătură şi o pernă. O înveli pe Annie cu pătura, potrivindu-i perna între spate şi peretele boxei, apoi se aşeză lângă ea. Deasupra lor, Splendor necheza aruncând din cap, pentru a atrage atenţia bătrânei iepe.

Ziua se prelungea la nesfârşit. Fiecare respiraţie trudită a lui Stardust părea să fie ultima. Annie îi picura apă în gură şi o mângâia încontinuu pe gât, murmurându-i cuvinte drăgăstoase.

Callie plecă numai ca să se ocupe de restul cailor şi pentru a-i aduce lui Annie o ceaşcă de cacao şi nişte şosete mai groase. Pe fetiţă, însă, n-o interesa decât să-şi mângâie calul.

În timp ce făcea diverse treburi, Callie se opri în faţa boxei de mai multe ori, chinuită de hotărârea de a o fi lăsat pe Annie să rămână

acolo. Dar nu-i putea cere să plece. Fetiţa avea nevoie să stea cu iapa, s-o îngrijească şi să fie convinsă că făcuse tot ce putea.

Spre seară, Stardust îşi dădu ultima suflare, iar lumina slabă din ochii ei se stinse. Annie începu să suspine necontrolat.

Callie o trase de lângă cal, îmbrăţişând-o. Lacrimile fetiţei îi îmbibau cămaşa. Rămase cu ea în braţe, în colţul boxei, frecându-i spatele, în timp ce Annie se zguduia de durere.

* * *

Din uşa deschisă a grajdului, Brent auzi suspinele chinuite ale lui Annie. O luă la fugă, cuprins de panică. Era gata să-l omoare pe calul care-i lovise fetiţa, cu mâinile goale. Ajungând în uşa boxei, văzu forma întunecată a unui cal nemişcat, zăcând pe rumeguş şi paie. În colţul boxei, Callie o ţinea îmbrăţişată pe Annie, care plângea în braţele ei.

Şocanta revelaţie îl făcu pe Brent să se sprijine de marginea boxei.

— O, Christoase! Calul ăsta… a murit! Annie, ieşi afară de-aici imediat!

Brent se repezi în boxă, smulgând-o pe Annie din braţele lui Callie. Neluându-i în seamă protestele şi zbaterile, o scoase grăbit din grajd.

— Tată, opreşte-te! Lasă-mă jos!

Annie îl lovea cu pumnii, încercând să se elibereze. Dar Brent o ţinu strâns, până ajunseră la distanţă de grajd. Abia atunci o lăsă jos, privindu-i faţa roşie şi umflată. Abia dacă o mai recunoştea, atât de răvăşită era, cu ochii înnebuniţi. Va să zică, aici dusese vizita la Callie, în timp ce el era plecat la conferinţa din Nevada! Sângele începu să-i vâjâie prin urechi. Îi venea s-o strângă de gât pe femeia aia pentru că-i făcuse aşa ceva fiicei lui.

— Treci în maşină, Annie, spuse el, cu un calm forţat. Discutăm despre asta mai târziu.

— Nu!

Annie îşi smulse braţul din mâna lui, ştergându-se pe obraz cu dosul mâinii.

— Stardust a murit. Nu-ţi pasă chiar deloc?

Brent făcu un efort să înţeleagă. Bătrâna iapă murise? Nu se uitase destul de atent în boxa întunecată, ca să vadă care animal era. Nu văzuse decât că Annie plângea isteric, iar Callie o ţinea în braţe, plângând alături de ea.

— Sigur că-mi pasă, iubito. Dar acum n-o mai putem ajuta cu nimic. Urcă-te-n maşină, vom vorbi despre toate astea acasă, după ce te speli.

La auzul unui sunet în spatele lui, Brent se uită peste umăr, pentru a o vedea pe Callie. Îşi îngustă ochii, făcându-i semn să tacă. Nu voia ca inevitabila discuţie să aibă loc în faţa fetiţei.

— Am să mă întorc după lucrurile lui Annie, spuse el crispat.

O conduse pe Annie la maşină, uşurat să constate că nu mai făcea nicio scenă. Probabil chiar îi părea bine că pleca. Biata fetiţă. Callie n-ar fi trebuit s-o lase să intre în grajdul ăla. Trânti portiera maşinii, întrebându-se de cât timp avea nevoie Annie ca să treacă şi peste această experienţă traumatizantă.

* * *

Callie stătea la masa din bucătărie, întrebându-se dacă să sune sau nu pentru a întreba cum se mai simţea Annie, când o bătaie în uşă o făcu să sară de pe scaun. Pe verandă îl văzu pe Brent, cu o expresie mohorâtă.

— Ai adunat lucrurile lui Annie?

Callie îi deschise larg uşa, dar Brent clătină din cap, încrucişându-şi braţele pe piept. Arăta la fel de arogant şi intangibil ca în urmă cu câteva luni, când îl văzuse pentru prima oară.

— Aştept aici până aduci bagajele lui Annie.

Glasul lui, rece şi distant, păru să-i trântească un bolovan de gheaţă peste inimă.

— Nu-ţi poţi sacrifica nici măcar câteva minute ca să stăm de vorbă? întrebă Callie, încercând să-şi stăpânească palpitaţiile nervoase din stomac.

Trebuia să vorbească. O iubea, sau cel puţin aşa îi spusese. Trebuia să accepte să stea de vorbă, să discute cele întâmplate, nu?

— Ştiu că avem de discutat, dar Annie e încă foarte

deznădăjduită. Trebuie să mă întorc la ea.

Callie lăsă uşa cu plasă să se închidă şi se întoarse, cu un amestec neplăcut de frustrare, durere şi vinovăţie. Reveni cu o sacoşă în care erau hainele lui Annie, întinzându-i-o lui Brent cu un aer de scuză.

— Azi plănuiserăm să spălăm rufele, dar…

— Ştiu, o întrerupse el, luând sacoşa. N-am timp acum. Trebuie neapărat să mă întorc la Annie. Nu-mi vine să cred că, ştiind tot ceea ce ştii despre Yvette, ai fost în stare să-i faci una ca asta.

Se întoarse şi coborî de pe verandă, lăsând-o pe Callie fără grai.

Nereuşind să-şi înghită nodul din gât, Callie se întoarse în bucătărie. Omul blând, afectuos, iubitor, pe care ajunsese să-l cunoască, dispăruse sub o mască de furie îngheţată. Poate că, după ce se calma, Brent avea să se gândească mai bine. Poate reuşeau să discute normal. O spera din toată inima, dar se îndoia.

— Femeie tâmpită! mormăi ea, aşezându-se pe un scaun.

Îşi îngropă faţa în braţe şi rămase astfel până când zgomotul camionului care aducea nutreţ o sili să se ridice şi să iasă.

Capitolul 11

Lumina cenuşie a după-amiezii care se infiltra prin uşa deschisă a hambarului nu reuşea să împrăştie întunericul. Callie apăsă pe comutatoare în timp ce parcurgea şirul de boxe, împingând roaba plină cu lucernă. Dar lumina electrică nu-i putea alunga tenebrele din jurul inimii. Cu mişcări automate, dădea de mâncare fiecărui cal, controlându-le apa şi mângâindu-le părul mătăsos şi nasul moale, înainte de a merge mai departe.

Când ajunse la boxa lui Splendor, puse o mână de lucernă în iesle. Tânăra iapă mirosi verdeaţa, apoi îşi împinse nasul spre Callie, cerând să-i dea atenţie. Callie îi frecă gâtul lung şi lucios, mângâindu-i cu cealaltă mână flancul umflat.

— Nu mai durează mult, fetiţo, murmură ea. Pariez că eşti la fel de obosită ca mine.

Sub mâna ei, burta lui Splendor tresări, când mânzul dinăuntru îşi schimbă poziţia. Când iapa o privi cu ochi mari, Callie zâmbi.

— Te înţeleg, dar dacă nu umblai creanga, nu ţi s-ar fi întâmplat dandanaua asta.

Îi era dor de Brent, şi de Annie. Dispariţia lor bruscă din viaţa ei o făcea să-şi dea seama cât de importanţi deveniseră. Şi, de fiecare dată când Splendor scotea câte un nechezat disperat, sfâşietor, după care asculta atentă, aşteptând răspunsul lui Stardust, Callie simţea cum i se mai rupea câte o bucată din inimă.

În cele din urmă se îndreptă, ştergându-se cu dosul mâinii la ochi.

— Sunt o plângăcioasă. Uită-te la tine, îţi aştepţi primul pui şi ţi-ai pierdut moaşa. Pariez că Stardust ţi-ar fi putut explica totul. Iar acum ai nevoie de mine, şi eu îmi plâng singură de milă. Mai mare ruşinea!

Luă o perie din găleata de pe podea şi începu s-o ţesale. Mişcările ritmice o ajutau să se concentreze, iar Splendor se relaxă oftând, mulţumită de compania umană.

— Callie! Eşti aici?

La auzul vocii familiare, Callie încremeni, convinsă că visa.

— Annie! Ce-i cu tine aici?

Lăsă peria să cadă şi ieşi din boxă, desfăcând braţele. Annie se repezi în lungul grajdului şi năvăli în braţele ei deschise. Callie strânse fetiţa la piept, simţind cum prezenţa ei îi topea gheaţa din jurul inimii.

Apoi, îşi înghiţi lacrimile şi întrebă cu vocea ei de profesoară suplinitoare:

— Tatăl tău ştie că ai venit aici?

Fetiţa luă ţesala aruncată şi începu să mângâie umărul lui Splendor.

— Nu. Şi nici nu-mi pasă.

— O să fie îngrijorat. Trebuie să-i dau telefon.

În sfârşit, Annie o privi, cu ochi strălucitori şi tăioşi.

— Ştiu. Sună-l. Poate să ţipe o săptămână la mine şi să mă trimită la culcare fără să mănânc, dar nu-l las să mă oprească. Voi continua să vin aici, orice-ar spune el.

Ideea că Brent ar fi lăsat-o pe Annie să se culce nemâncată era atât de ridicolă încât lui Callie îi venea să râdă, dar se stăpâni.

— Îl voi anunţa unde eşti, puştoaico. Pe urmă, o să mai stăm de

vorbă.

O lăsă pe Annie cu iapa, se duse la birou şi apăsă pe butonul de memorie al telefonului, după care aşteptă, pregătindu-se să audă hărmălaia de mesaje vocale şi glasuri ale secretarelor, înainte de a ajunge la Brent.

— Domnul Logan e într-o şedinţă foarte importantă. Nu poate fi deranjat, domnişoară O'Rourke.

Vocea politicoasă dar fermă a secretarei nu admitea nicio discuţie.

— E vorba de fiica lui, Annie.

— Este ceva urgent, domnişoară?

Callie ezită. Numai să-l alarmeze din nou pe Brent i-ar mai fi lipsit.

— Nu, spuse ea încet. Vreţi, vă rog, să-i transmiteţi un mesaj?

După ce întrerupse legătura cu centrala firmei Sting Aerospace, Callie sună la casa Logan.

— N-o să-ţi răspundă decât robotul.

La auzul vocii lui Annie, se întoarse. Fetiţa stătea în uşă, privind-o.

— Doamna Whittaker a plecat acum două zile. A zis că nu reuşea să-l mulţumească pe tata şi că să-şi găsească alta, care să-l suporte. A devenit foarte certăreţ, Callie.

Aparatul intră în funcţiune, iar Callie lăsă un scurt mesaj, pentru cazul că Brent nu-l primea pe cel de la birou. Apoi se ridică de pe scaun şi arătă cu capul spre uşă.

— Hai în casă, să facem un ceai, bine?

Annie porni prin curte, ocolind băltoacele rămase în urma ploilor de toamnă.

— A trebuit să scriem nişte tâmpite de poezii la şcoală, despre ploaie, spuse ea, oprindu-se pe verandă ca să-şi scoată cizmele de cauciuc. Nu pot să sufăr ploaia. E ca un plâns. „Lacrimi triste picurând pe faţa cenuşie a lumii", recită ea. Aşa am scris. Doamna Holt m-a trimis să vorbesc cu mama lui Jessie. I-am spus ce s-a întâmplat cu Stardust.

— Şi doamna Winlock ce-a zis? întrebă Callie, intrând în bucătărie.

— A spus că înţelege de ce mă simt aşa. Mi-a spus să mă duc la ea ori de câte ori simt nevoia să vorbesc.

Trase de uşa cu plasă.

— Îmi place doamna Winlock, dar prefer să vorbesc cu tine.

Callie o strânse la piept. Şi ea înţelegea prea bine sentimentele fetiţei.

— Unde ţi-ai lăsat bicicleta? o întrebă ea, uitându-se prin plasa uşii, în curte. Brent avea să se înfurie oricum pentru că Annie venise la grajduri. Nu ştia ce-ar fi spus dacă afla că parcursese pe jos tot drumul.

— Mătuşa Delia m-a adus. A spus că tata-i un nătărău şi că are să-i zică vreo câteva.

Callie îşi înghiţi un zâmbet. Putea să-şi imagineze ce i-ar fi spus Delia lui Brent. Dar era tatăl lui Annie, iar Delia n-ar fi trebuit s-o ajute pe fetiţă să treacă peste dorinţele lui.

— Umple tu ceainicul. Am ceva pentru tine.

În timp ce Annie pregătea ceaiul, Callie se duse după un plic de manila, pe care i-l puse pe masă. Fetiţa îl deschise nerăbdătoare şi scoase câteva fotografii şi coli de hârtie.

— Ai păstrat toate astea cu Stardust şi mine?

Callie dădu din cap, sorbind din ceai.

— Am scris pe hârtie câteva gânduri şi am păstrat poeziile şi povestirile pe care le-ai lăsat aici.

Annie privi atentă o foaie de caiet şi oftă.

— Pe-atunci, scriam poezii mai vesele.

Puse hârtia jos şi începu să se uite la fotografii.

Callie scoase o fotografie din teanc şi i-o arătă.

— Mai ţii minte cum arăta Stardust când am adus-o acasă?

Cu un oftat de compasiune, Annie răspunse:

— Era atât de slabă…

— Dar cum s-a înviorat, când tu şi Steve aţi început să-i daţi bine de mâncare!

Puse alături altă fotografie.

— Îţi vine să crezi că e acelaşi cal?

Annie zâmbi.

— Aici pare fericită, spuse ea atingând fotografia cu degetul.

Apoi zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Încă mai mi-e dor de ea. Uneori, când mă gândesc la ea, îmi vine să plâng.

Callie dădu din cap.

— Şi mie. Dar apoi, mă gândesc cât de fericită a fost aici şi, deşi îmi lipseşte, mă bucur totuşi că i-am putut oferi un cămin plăcut.

Bătu cu degetul în teancul de hârtii şi fotografii.

— Dacă vrei, le putem pune pe toate astea într-un album. Aşa, vei avea pentru totdeauna o amintire de la Stardust.

Un bocănit ritmic de paşi pe verandă le făcu pe amândouă să sară de pe scaune. Annie o privi pe Callie, cu ochi mari şi îngrijoraţi. Callie îi zâmbi cu o încredere pe care nici ea n-o simţea.

— O să fie bine, Annie. Pune ceştile în chiuvetă, iar eu am să-i deschid uşa tatălui tău.

— Mai întâi trebuie să mă duc la baie. Vin imediat!

Annie fugi din bucătărie, iar Callie se îndreptă spre uşă.

* * *

Când Callie deschise uşa, primul impuls al lui Brent fu acela de a o cuprinde în braţe, pentru a nu-i mai da drumul niciodată. Nu-i venea să creadă cât îl chinuise dorul de ea. O iubea. O dorea. Dar fiica lui trebuia să fie pe primul plan.

— Unde-i Annie? întrebă el, stăpânindu-şi emoţia.

Callie deschise uşa mai larg.

— E aici. Intră.

Brent ezită, apoi păşi în bucătărie – şi regretă imediat. Căldura şi lumina din încăperea aceea îl învăluiau, mirosurile familiare îi atacau simţurile. Scrâşni din dinţi, încercând disperat să se separe de sentimentele care-l răscoleau.

— Îmi pare rău că a ieşit aşa, spuse el. Crezusem sincer că aveam o şansă.

— N-am avut impresia că nu exista chiar niciuna.

O privi, surprins de sarcasmul sec din vocea ei. În ochii de smarald îi lucea o flacără slabă.

— Trebuie să ţin seama de interesele lui Annie, răspunse Brent.

Şi se pare că suntem diametral opuşi, când e vorba de anumite subiecte. Nu pot accepta decizia ta ca fiind înţeleaptă.

— Şi nu încape niciun compromis, nicio discuţie? Pentru tine, e sau totul, sau nimic?

Umerii lui Brent deveniră rigizi, în timp ce-i arunca o privire piezişă, dură.

— Mi-am crescut fiica timp de unsprezece ani. Chiar crezi că, după doar câteva luni, o cunoşti mai bine decât mine?

Callie se încruntă. Vru să răspundă, dar când Annie intră în bucătărie, se întrerupse.

Brent întoarse capul spre fiica lui, care se uită de la el la Callie. Speranţa pe care o văzu în ochii ei îl tulbura îngrozitor. Trebuia s-o îndepărteze de Callie înainte de a pierde controlul asupra situaţiei.

— Eşti gata de plecare?

— Nu.

Cu cinci luni în urmă, răspunsul categoric al lui Annie l-ar fi şocat. Dar simţea că pierduse contactul cu fetiţa de atunci. Şi era sigur că influenţa lui Callie o stimulase să-l sfideze.

— Annie, spuse el, pe un ton mai tăios decât intenţionase. Ia-ţi lucrurile. Mergem acasă.

— Nu vreau să mă duc. Vreau să rămân cu Callie.

Brent simţi că i se încordau fălcile şi trase adânc aer în piept.

— Am mai discutat asta. Sunt tatăl tău, şi vei veni cu mine acasă, acum.

— Nu pot. Lucrăm la un album despre Stardust, şi încă nu l-am terminat.

Brent îşi simţi ulcerul recent răzvrătindu-se. Durerea arzătoare din stomac îl irita şi mai mult. Întoarse smucit capul spre Callie, privind-o încruntat.

— Ce încerci să dovedeşti? Trebuie neapărat să-i accentuezi şi mai mult trauma?

Îndreptă un deget spre Annie.

— Ia-ţi haina şi vino – în clipa asta!

Annie îşi propti mâinile în şolduri, încruntându-se la el.

— Nu-mi poţi ordona ce să simt, tată. Vreau să vorbesc despre Stardust. Tu eşti cel care nu vrea să vorbească despre nimic. Tu eşti cel

care n-a plâns când a murit mama. Nici măcar nu ţi-a păsat. Ai făcut-o să dispară ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Dacă muream şi eu, ai fi făcut acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Annie! Nu-i adevărat!

Brent îşi simţi tensiunea crescând vertiginos. O privi crunt pe Callie, care stătea lângă perete, fără nicio expresie, cu braţele încrucişate pe piept.

— Eşti ceva de necrezut! Bagi toate ideile astea în capul fiicei mele, şi pe urmă zici că nu-nţelegi de ce n-am încredere s-o las cu tine?

Se răsuci în loc spre Annie, a cărei expresie sfidătoare începuse să şovăie.

— Iar dumneata, domnişoară Logan, treci în maşină. Imediat. Şi fără să-mi mai răspunzi.

Ochii lui Annie se umplură de lacrimi, iar Brent simţi un gol în stomac. Repezindu-se la masă, fetiţa înhăţă fotografiile lui Stardust, apoi îşi smulse haina din cui şi alergă afară, trântind uşa în urma ei.

În tăcerea care se lăsase, zgomotul uşii trântite reverberă în capul lui Brent. Câteva secunde, rămase cu ochii spre locul unde stătuse fetiţa, apoi se întoarse încet spre Callie. Aceasta stătea nemişcată, privindu-l ca pe un străin.

— De ce n-ai putut înţelege de ce anume avea nevoie Annie, în loc de a hotărî că ceea ce doreai tu pentru ea era mai bine? Dacă m-ai fi ascultat, dacă mi-ai fi respectat poziţia de tată…

Oftă, cu dorinţa de a lupta scăzându-i într-o durere surdă care, împreună cu arsura ulcerului, îi perfora stomacul.

— Las-o în pace pe Annie, te rog.

Şi, nelăsându-i lui Callie timp să răspundă, se întoarse spre uşă, urmând-o pe Annie la maşină.

* * *

Callie rămase pe loc, ascultând motorul maşinii, urmat de scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş. Mult timp, după ce zgomotul se pierdu în depărtare, fu incapabilă să-şi mişte picioarele. Abia reuşi să ajungă la fotoliul din living. Se aşeză, cu mâinile strânse între genunchi şi capul în piept, impunându-şi să rămână furioasă pentru a nu izbucni

în plâns.

Ştia fără umbră de îndoială că acea suferinţă constantă şi sâcâitoare n-avea s-o mai părăsească, oricât de multe lacrimi îi şiroiau pe faţă. Brent vorbise foarte clar. Totul se terminase. Nu-i mai rămânea decât să se adune şi să-şi trăiască viaţa mai departe. Crezuse că învăţase o lecţie cu Randy, dar aceea nu fusese decât o mică parte din durerea pe care o simţea acum.

Oricât de mult o adora pe fiica lui Brent, nu-şi putea modela principiile în conformitate cu ale lui. Iar dacă Brent nu reuşea să coopereze cu ea, în veci n-ar fi putut să aibă o căsnicie fericită.

Acest gând o străpungea ca un cuţit. Durerea revelaţiei era atât de profundă încât îi tăia respiraţia, făcând-o să se ţină de abdomen. Niciodată n-avea să poată fi aşa cum o dorea Brent. Avea dreptate. Era mai bine să termine totul cât mai repede.

Capitolul 12

Callie îşi puse pixul pe masa din bucătărie şi-şi masă cu degetele ochii obosiţi. Nu ştia ce-o apucase să corecteze compunerile despre patriotism ale elevilor din clasa a şasea. Probabil nevoia masochistă de a se auto-pedepsi pentru că se îndrăgostise de Brent. Ca şi cum durerea continuă care se instalase în inima ei n-ar fi chinuit-o destul.

Lumina unor faruri trecând peste fereastra de la bucătărie o făcu să se ridice. Aprinse becul de pe verandă şi deschise uşa, încercând să identifice maşina parcată în întuneric. Făcu un pas surprins înapoi când Brent sări pe verandă.

Fără niciun preambul, Brent deschise uşa cu plasă şi intră. Callie se răsuci după el, lăsând uşa să se închidă în urma ei. O rază de speranţă începu să risipească tenebrele din jurul inimii ei. Brent se întorsese. Avea să-şi prezinte scuzele şi să-i ceară iertare. Iar ea îl putea lăsa să se foiască puţin, înainte de a-l ierta definitiv.

Dar o privire mai atentă aruncată ridurilor încordate ce-i încadrau gura risipi unda de speranţă. Îngrijorarea care umplea ochii lui Brent îi trimise lui Callie un fior de compasiune prin şira spinării. Ca să nu-l mângâie, netezindu-i ridurile, îşi cuprinse mijlocul cu braţele şi se rezemă de uşă.

— Ce s-a întâmplat?

Brent o privi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că mai era nevoie să-l întrebe.

— Unde-i?

Callie simţi un gol în stomac. Doar nu se putea să…

— Despre ce vorbeşti?

— Annie. Nu-i aici?

— Nu, şopti Callie. N-am văzut-o de săptămâna trecută.

— În altă parte, unde naiba putea să se ducă? Numai aici poate să fie.

Înghiţind un nod, Callie văzu în minte imaginea lui Annie ghemuită sub un copac, tremurând de frig şi frică în întuneric.

— Ai întrebat la Delia şi Bill?

Privirea pe care i-o aruncă Brent păru s-o pârjolească de vie.

— Sigur că am întrebat. Mi-a lăsat un bilet în care scria că a fugit.

— Şi ai presupus că a venit aici?

Callie ridică bărbia, privindu-l drept în ochi. Nu trebuia să fie chiar atât de condescendent. Dar îngrijorarea privitoare la Annie o făcu să se stăpânească.

— A zis că pleacă într-un loc unde sentimentele ei vor fi respectate.

Callie se abţinu de la comentariul tăios cu care era gata să riposteze. Era mult mai important s-o găsească pe Annie decât să se răfuiască acum cu Brent.

— Merg să mă uit în grajd. Poate că s-a ascuns acolo. Ştie că dacă ar apărea aici, aş duce-o direct acasă.

— Asta-mi mai lipsea, gemu Brent, urmând-o prin curte. O să mai şi răcească pe deasupra.

Callie deschise uşa grajdului şi o strigă pe Annie pe nume. Neprimind niciun răspuns, aprinse luminile şi începu să caute prin toate boxele… pentru a se opri brusc în dreptul uşii deschise de la boxa goală a lui Splendor. Lăsându-se în genunchi, ridică un rucsac roz.

— A fost aici.

Brent veni imediat în spatele ei.

— Slavă Domnului! Măcar ştiu că n-a păţit nimic.

Luă rucsacul din mâna lui Callie şi desfăcu fermoarul. Expresia

lui, când văzu conţinutul, îi spuse lui Callie tot ce trebuia să ştie. În tăcere, Brent scoase albumul memorial al lui Stardust, împreună cu căpăstrul ei. Privi obiectele, cântărindu-le în mână. Fără să scoată o vorbă, Callie se ridică şi ieşi din boxă.

Brent se uită la ea, apoi îşi mută repede privirea, în lungul grajdului.

— Nu s-ar putea să se fi ascuns în vreuna din celelalte boxe goale?

— Nu există nicio altă boxă liberă.

— Extraordinar. Nu numai că a fugit, dar a mai furat şi un cal! Unde poate să fie?

— Annie nu putea s-o ducă pe Splendor prea departe. Ştiu că n-ar fi scos-o pe şosea.

Îşi bătu buzele cu degetul, în timp ce încerca să ghicească gândurile fetiţei.

— Pariez că s-au dus la râu. Era locul ei favorit, ca să le plimbe pe Stardust şi Splendor.

Ieşi Brent o urmă imediat afară din grajd. Ieşind, Callie luă o lanternă de pe un raft de lângă uşă. Vântul se înteţea, împrăştiind stropi de ploaie peste pajişte.

— Biata mea fetiţă, murmură Brent. Am s-o consemnez în casă pe viaţă!

La jumătatea drumului spre râu, raza lanternei lumină o siluetă scundă care alerga pe potecă.

— Annie!!! răcni Brent, luând-o la goană.

Dar Annie se repezi spre Callie, chinuindu-se să fugă prin noroiul de pe cărare.

— Callie! strigă ea. I-e rău lui Splendor!

Suspinând de spaimă, se aruncă în braţele ei. Callie o strânse la piept.

— Draga tatii, eşti bine?

Callie făcu un pas înapoi, în timp ce Brent o trăgea pe Annie spre el. Dar fetiţa nu-l luă în seamă, smulgându-se din braţele lui.

— N-am nimic, tată.

O luă pe Annie de mână.

— Trebuie s-o ajutăm pe Splendor!

Callie simţi un gol în stomac, la gândul iepei gestante.

— Unde e?

— Jos, lângă râu. Acolo unde se ducea cu Stardust. Nu eu i-am dat drumul, Callie. Tea Biscuit scăpase din boxa lui şi i-a deschis uşa. Când l-am prins şi l-am băgat la loc, Splendor a ieşit din grajd. Am încercat s-o prind, dar n-a vrut să vină cu mine.

Brent o prinse de cealaltă mână, întorcând-o spre el:

— Nu te întorci la râu. O ajut eu pe Callie. Tu du-te-n casă şi scoate hainele astea ude de pe tine.

Callie aruncă o privire spre el, apoi întoarse capul spre faţa neliniştită a lui Annie.

— Iubito, trebuie să dai o fugă până la grajd şi să-i chemi pe Steve şi pe veterinar. Numerele sunt programate în memoria telefonului. Pe urmă, du-te în casă şi fă un duş fierbinte.

Şi, fără a aştepta să vadă dacă Brent o urma, Callie o luă la goană spre râu, în timp ce Annie se repezi în direcţia grajdului.

* * *

Brent fugi spre râu, alunecând în jos pe malul plin de noroi, pentru a se opri când o văzu pe Callie îngenunchind lângă calul întins la pământ. Se apropie mai încet, privind picioarele care se zbuciumau ale iepei. Callie stătea aplecat peste ea, mângâindu-i umărul şi vorbindu-i pe un ton liniştitor.

— I-au venit durerile, spuse ea sec. Sper ca doctorul Hansen să fie pe drum.

Arătă cu capul spre lanternă, pe care Brent se aplecă s-o ridice.

— Aşază-te lângă capul meu şi ţine lumina spre mine. Aici, aşa. Şi vorbeşte-i. Liniştește-o. E speriată.

Brent se conformă, începând să mângâie gâtul iepei şi să-i murmure cuvinte pe care le spera cât mai încurajatoare. O văzu pe Callie grăbindu-se spre partea posterioară a lui Splendor, după care întoarse capul oripilat, când braţele ei se afundară în trupul iepei. După un moment, se uită din nou. Callie îl privea cu ochi mari şi tulburaţi. Părul ud îi stătea lipit de obraji, iar din privire îi implora ajutorul.

— Nu pot să-l trag, spuse ea, cu vocea tremurându-i de frustrare şi teamă.

— Veterinarul va fi curând aici, răspunse ferm Brent, care nu putea să facă ceea ce o văzuse pe Callie făcând.

— N-avem timp.

Brent clătină din cap.

— Nu pot.

Gândul de a-şi vârî mâinile în uterul iepei făcu să-l străbată un val de dezgust. Era inginer, nu medic.

— Vrei să spui că nu vrei. Ai fi în stare să stai cu mâinile în sân, lăsându-i să moară pe amândoi, şi ea, şi mânzul. Am nevoie de ajutorul tău, Brent. Trebuie s-o faci. Te rog.

Insistenţa din tonul ei îl făcu să ezite. Avea nevoie de ajutor. Brent strânse din dinţi şi trecu lângă ea. Începu să-i urmeze instrucţiunile, străduindu-se să nu se gândească unde-i era braţul şi blestemându-l tot timpul pe veterinar pentru că nu era acolo când aveau nevoie de el.

Iapa era prea slăbită ca să se mai zbată. Brent scoase o exclamaţie de uşurare când reuşi să apuce picioarele dinainte ale mânzului. Totul se întâmplă în acelaşi timp, şi deodată Brent se pomeni aşezat în noroiul de lângă râu, cu un ghem de picioare şi bot, umed, tremurător, în braţe. Rămase năucit de faptul că ţinea în mâini o făptură care tocmai venise pe lume.

Callie îşi scoase haina şi i-o aruncă.

— Şterge-l, spuse ea, şi se întoarse grăbită spre capul lui Splendor.

Un zgomot din susul malului îi atrase lui Brent privirea în întuneric, printre crengile arţarilor şi cedrilor bătuţi de vânt. Două lanterne coborau panta, săltând.

— Era şi timpul, mormăi el uşurat, când Steve îngenunche lângă Callie şi iapă, punând deoparte o grămadă mare de pături. Un bărbat înalt şi cărunt cobora panta în urma lui Steve, cu lanterna într-o mână şi trusa medicală în cealaltă.

În câteva cuvinte, Callie le spuse ce se întâmplase. Mediul preluă iniţiativa, dându-le ordine scurte lui Callie şi managerului de grajd.

Brent îşi ţinu respiraţia, în timp ce-i privea cum ajutau iapa să se

ridice în picioare. Nu mai asistase niciodată la aşa ceva şi i se părea îngrozitor. În sfârşit, iapa epuizată se ridică, tremurând pe picioare, cu capul în pământ.

Steve aruncă peste ea o pătură groasă, iar veterinarul se apropie de Brent, îngenunchind lângă el în noroi.

— Înţeleg că dumneata eşti veterinarul, îi spuse Brent.

— Doctor Hansen, se prezentă medicul, palpând picioarele mânzului.

— Mă bucur c-ai apărut, după ce-am făcut noi toată treaba, remarcă sec Brent, dându-i mânzul în primire.

Hansen îi zâmbi scurt şi propti mânzul pe picioarele lui subţiri.

— Afurisenie mare, cu animalele astea, comentă el. Când e vorba de aşa ceva, fac ce le trăsneşte lor prin cap. Şi am impresia că v-aţi descurcat de minune şi fără mine.

Brent se ridică în picioare, întrebându-se pentru prima dată cum avea să ajungă acasă fără să-şi compromită tapiţeria maşinii.

De lângă capul lui Splendor, Steve îi zâmbi.

— Ai făcut treabă bună, orăşeanule. Am să duc eu mânzul la grajd. Se pare că ţi-e de-ajuns pentru o singură seară.

— Mersi, cowboy, dar am să termin ce-am început aici.

Un moment, cei doi se priviră în ochi. În cele din urmă, Steve dădu din cap.

— Bine.

Şi reveni cu atenţia spre Callie şi Splendor, ajutând la urcatul iepei slăbite pe pantă. Brent o privi pe Callie cum se îndepărta, fără o privire în urmă şi jură că era pentru ultima oară când îi întorcea spatele.

— Iepşoara asta arată bine.

Veterinarul tocmai terminase examenul superficial al mânzului şi se ridica.

— O să fie totul în regulă? întrebă Brent, privind micul animal care învăţa să-şi ţină echilibrul pe acele picioare imposibil de lungi.

— Sunt veterinar la caii din Salmon Creek încă dinainte de a se fi născut Callie. Fetiţa asta o să se dezvolte de minune. Hai s-o ducem la grajd şi s-o punem lângă maică-sa.

Brent luă în braţe mânzul cu picioare lungi şi subţiri şi urcă

greoi cărarea noroioasă, urmându-i pe Steve şi Callie, cu Splendor, spre grajd. Continuă să ţină mânzul în timp ce pregăteau o boxă. Curând, Splendor fu instalată pe un strat proaspăt de rumeguş, iar Brent constată că-i era greu să se despartă de mica vietate din braţele lui. Totuşi, puse mânza lângă mama ei şi se retrase. Peste câteva minute, dând din coadă spre spectatorii umani, mânza sugea cu poftă.

— Daţi-vă mai încolo, băieţi. Avem încă un vizitator.

Brent ridică privirea, făcând ochii mari când îl văzu pe Steve aducând-o în grajd pe Annie, al cărei trup firav se pierdea într-o manta de ploaie mare, galbenă. O puse jos, iar Brent îi făcu loc să privească în boxă. Annie se opri lângă el, cu privirea spre mânză.

— E perfectă, şopti ea, strecurându-şi mâna într-a lui Brent, care i-o strânse cu blândeţe.

— Într-adevăr, încuviinţă el.

Câteva minute, priviră mânza care sugea, apoi Annie căscă de-i trosniră fălcile. Steve se aplecă spre ea:

— Vă pot conduce înapoi în casă, domnişoară Logan?

Îi aruncă o privire scurtă lui Brent, care dădu uşor din cap, apoi îi întinse lui Annie mâna şi-i ridică gluga mantalei, înainte de a ieşi cu ea în ploaie.

Brent se trase mai aproape de Callie, care nu părea să observe. Era atentă la perechea din boxă. Înainte ca Brent să poată profita de ocazie, Steve reveni. Îi aruncă o privire de cunoscător şi-i dădu un braţ de haine.

— N-ar strica să te schimbi, spuse el, zâmbind pe lângă paiul pe care-l ţinea în gură.

Brent îşi privi hainele, cutremurat să vadă halul în care ajunseseră.

— Mult mesc, spuse el, luând blugii şi cămaşa groasă, cu un zâmbet recunoscător.

— Nu uita, adăugă Steve, urma să termini ce-ai început.

Brent îi susţinu privirea.

— Crede-mă, nu mă las până n-o scot la capăt.

— Ar fi mai bine, altfel s-ar putea să avem o mică discuţie – în spatele grajdului…

Blugii eram puţin prea lungi, cămaşa cam strâmtă, dar măcar

erau curate – lucrul cel mai important. Când Brent reveni din camera de harnaşamente, unde se schimbase, veterinarul tocmai se îndrepta spre uşă, iar Steve nu se vedea nicăieri. Callie îi făcu medicului cu mâna, apoi se uită o clipă spre Brent şi din nou în boxă.

— Îţi mulţumesc că ai salvat-o.

Mânza zăcea într-un colţ, cu picioarele îndoite sub ea şi ochii închişi. Brent ar fi vrut să mângâie mica făptură, a cărei viaţă era acum împletită cu a lui, după ce o ajutase să vină pe lume. Dar şi mai mult ar fi vrut s-o atingă pe Callie.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Da. Seamănă cu mama ei, când era mică.

— M-aş duce să văd ce face Annie.

Avea nevoie de puţin timp pentru a hotărî ce avea de spus pentru a o convinge pe Callie de noile lui perspective asupra vieţii şi iubirii.

— Vin şi eu într-un minut.

* * *

În casă era linişte. Annie dormea ghemuită pe canapea. Brent o privi lung, nedorind să-i tulbure somnul, până când auzi uşa de la bucătărie închizându-se. O ascultă pe Callie mergând prin casă, auzi cum se închidea şi uşa dormitorului ei. Se aşeză în fotoliul de piele, aşteptând-o.

Când o auzi revenind la bucătărie, se ridică şi o urmă. Callie ridică privirea dinspre cafetiera pe care tocmai o umplea.

— Ştiu că e târziu, dar am nevoie de o cafea.

Brent o luă de mână, privind-o în adâncul ochilor. Dar cuvintele pe care le rosti nu erau cele la care se aşteptase.

— Am făcut o greşeală. Am reacţionat exagerat, am intrat în panică şi te-am făcut să suferit. Callie, trebuie să-mi mai dai o şansă. Mărită-te cu mine.

* * *

— Nu pot.

Uluită de cererea lui Brent, Callie îşi retrase mâna dintr-a lui, întorcându-se iar spre filtrul de cafea.

Îi simţi privirea sfredelindu-i spatele.

— Nu poţi, sau nu vrei? Nu mă poţi ierta pentru o greşeală îngrozitoare? Callie, am nevoie de tine. Amândoi avem nevoie de tine. Nu te acuz pentru că eşti furioasă, dar te rog, nu spune nu numai fiindcă am fost un prost.

Callie strânse din buze, înghiţind un nod. Cu mişcări precise, umplu filtrul de cafea şi îl puse în funcţiune. Apoi se întoarse spre Brent, spunând cu mare efort:

— Nu te refuz din cauza furiei, Brent. Dar nu-ţi pot fi soţie, şi mamă lui Annie.

Ridică mâna pentru a-l împiedica s-o întrerupă.

— Poţi să-ţi spui că nu e adevărat, dar n-ai cum să separi relaţia noastră de relaţia mea cu Annie. N-ar merge…

Brent o privi lung. Callie înghiţi în sec, înfruntându-şi lacrimile. I se frângea inima. Era slăbit la faţă, cu ochii hăituiţi. Înainte ca ea să poată reacţiona, îi luă mâinile într-ale lui.

— Ce faci…?

Încercă să păşească înapoi, dar Brent o ţinea strâns. Atunci, îşi smulse mâinile cu forţa – însă numai pentru a-i cuprinde chipul între palme. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Se aplecă înainte, apăsându-şi buzele peste ale lui. Atingerea, caldă şi minunată aşa cum şi-o amintea, făcu s-o străbată un val de bucurie. Îi gustă gura din nou, iar Brent ridică mâna liberă ca s-o mângâie pe obraz.

— Să înţeleg că spui da…?

Callie se retrase puţin, privindu-l în ochi.

— Da, murmură ea. Cred c-o să facem o pereche reuşită, nu?

— Perfectă, îi promise el, îmbrăţişând-o.

Buzele li se întâlniră, braţele le cuprinseră trupurile. Tăcerea îi înconjura, dar sunetul inimilor lor bătând împreună le umplea sufletele cu muzica dulce a iubirii.

Sfârşit